

КИЙТ Р. А. ДЕКАНДИДО

КРЪГЪТ НА ОМРАЗАТА

Част 1 от „World of Warcraft“

Превод от английски: Здравко Тошев, 2006

chitanka.info

Посвещавам на Грейс-Ан Андреаси Декандидо, Хелга Борк, Урсула К. Ле Гuin, Констанс Хасет, Джоан Добсън и всички други жени, от които научих толкова много.

БЛАГОДАРНОСТИ

На първо място искам да благодаря на гуро то на „Близард Геймс“ Крис Метцен, чийто принос за всичко в Warcraft е неоценим. Телефонните ни разговори и разменените ни електронни писма бяха страхотно ползотворни и изпълнени с невероятна творческа енергия.

На второ място искам да благодаря на Марко Палмиери — моя редактор от издателство „Покет Букс“ — и неговия началник Скот Шанън, които сметнаха, че това е чудесна идея, и на моята прекрасна агентка Люсиен Дайвър.

На трето място бих искал да изкажа благодарност на другите автори на книги по Warcraft: Ричард Кнаак, Джеф Груб и Кристи Голдън. Романите „Последният пазител“ на Джеф и „Повелителят на клановете“ на Кристи ми бяха много полезни по отношение на характеристиките на Игуен и съответно на Трал.

Благодарности също на „Малибу Ганг“, „Елитист Бастардс“, „Новъл скрайбс“, „Инкуел“ и всички останали чартове, които запазиха разсъдъка ми, като ме подлудяваха; на CITN и CGAG; на хората от „Паломбо“, които ме понасяха; на Киоши Пол и останалите чудесни момчета в дожото и както винаги на всички онези — хора и котки, — които живеят с мен, за постоянноната им подкрепа.

ИСТОРИЧЕСКА БЕЛЕЖКИ

Действието в романа се развива една година преди *World of Warcraft* и три години след нашествието на Пламтящия легион и поражението му от съюзническите войски на орки, хора и нощни елфи (*Warcraft 3: Reign of Chaos* и *Warcraft 3X: The Frozen Throne*).

ЕДНО

Ерик почистваше опръскания с бира демонски череп, окачен зад бара, когато непознатият влезе.

Странноприемница „Демънзбейн“^[1] не разчиташе особено на туристи. Много рядко Ерик зърваше непознат сред постоянните посетители. И не се интересуваше от имената дори на редовните — познаваше само лицата им. Не му пушкаше кой влиза в кръчмата му, стига да разполага с пари и желание за пиеене.

Но този го забеляза, защото седна край една маса, сякаш чакаше или търсеше нещо. Дори не поглеждаше тъмните дървени стени — не че можеше да се види нещо, предвид факта, че „Демънзбейн“ нямаше прозорци, а бе осветен само от няколко факли, — нито малките кръгли дървени маси и столове, поставени безразборно из помещението. Ерик не се стараеше да ги подрежда, след като и без това хората просто си идваха и ги разместваха както им е удобно.

След минутка непознатият стана и се приближи до дървения бар:

— Някой ще ми донесе ли нещо на масата?

— Не — отвърна Ерик.

Той не намираше смисъл да дава пари за сервитьори. Ако хората искаха питие, идваха на бара. Ако пък бяха твърде пияни, за да стигнат до бара, значи не трябваше повече да пият, понеже имаше вероятност да започнат и да се бият. Ерик държеше тиха кръчма.

Непознатият шумно подхвърли сребърна монета на бара и попита:

— Коя е най-скъпата напитка, която предлагате?

— Може би глигански грот от север. Орките го правят, слагат го да ферментира в...

Непознатият сбърчи нос:

— Не, не искам питие на орките.

Ерик сви рамене. Когато ставаше дума за алкохол, хората имаха странни предпочитания. Той беше виждал да спорят за предимствата на бирата пред царевичното уиски по-разгорещено, отколкото ако

имаха политически или религиозни разногласия. Ако този господин не харесваше напитките на орките, това си беше негов проблем.

— Имам царевично уиски — прясна партида, приготвена миналия месец.

— Приема се. — Непознатият плесна с ръка по дървения бар, като разтревожи единствено няколко орехови черупки, житни зърнца и другите остатъци, събрали се там.

За разлика от демонския череп Ерик почистваше бара само един или два пъти в годината. Всъщност никой не можеше да види бара и той не намираше смисъл да почиства нещо, което не се вижда.

Един от постоянните клиенти — войник, който винаги пиеше грот — се обърна към непознатия:

— Внимавай какво говориш за пиячката на орките!

Докато Ерик придърпваше стъклената бутилка с царевично уиски от рафта и наливаше от съдържанието ѝ в почти чиста чаша, непознатият сви рамене.

— Нямам нищо против пиенето на орките, добри ми господине — самите орки са ми проблем. — Непознатият протегна ръка: — Казвам се Маргоз. По занаят съм рибар и трябва да кажа, че не съм много доволен от това как се пълнят мрежите ми този сезон.

Без да бърза да поеме ръката му или да се представи, войникът се тросна:

— Всичко това ми говори, че не ставаш за рибар.

След като разбра, че войникът не е приятелски настроен, Маргоз отпусна ръка и вдигна чашата с царевично уиски.

— Аз съм добър рибар, господине, и се справях отлично в Кул Тирас, преди обстоятелствата да ме принудят да дойда тук.

От другата страна на Маргоз седеше търговец, който изпуфтя, пръскайки слюнка в бирата си.

— Обстоятелства? Добре. Постъпил си да се биеш срещу Пламтящия легион, нали?

Маргоз кимна:

— Както много други, сигурен съм. Опитах се да започна нов живот тук в Терамор — но как бих могъл, когато проклетите зеленокожи завземат всички добри за улов води!

Ерик се усети, че кима в знак на съгласие с първата част от изказването на Маргоз, ако не и с втората. Самият той беше дошъл в

Терамор, след като Пламтящият легион бе прогонен — не да се бие, тъй като битката вече беше приключила, когато предприятието, а за да потърси оставеното му наследство. Брат му — Олаф — се беше сражавал против легиона и загина, оставяйки му достатъчно пари, за да построи кръчмата, която мечтаеше да отвори, когато свърши службата. Освен парите, Ерик наследи и черепа на демон, който Олаф бе убил по време на битка. Не че бе искал да стопаниства точно кръчма, но тъй като никога не бе искал да прави нещо определено, просто отвори „Демънзбейн“ в памет на брат си. Той правилно беше предвидил, че човеците в Терамор ще си паднат по място с име, което символизира прогонването на демоните, станало причина за образуването на града държава.

— Аз не смятам така — отсече войникът. — Ти си се бил във войната, рибарю, и знаеш какво направиха орките за нас.

— Не това, което *направиха* за нас, ме тревожи, добри ми господине — отвърна миролюбиво Маргоз, — а това, което правят сега.

— Те взимат най-доброто от всичко — провикна се капитанът на лодка от една от масите зад войника. — Нагоре по канала Рачет гоблините винаги дават предимство на орките при ремонтите или за място в пристанището. Миналия месец трябваше да чакам половин ден, за да се отвори място на дока за моя скиф, докато една оркска лодка пристигна два часа след мен и веднага й уредиха място.

Обръщайки се с лице към капитана, войникът каза:

— Тогава иди някъде другаде, не на Рачет.

— Невинаги имам избор — отвърна капитанът с насмешка.

— Нито пък лодките им имат постоянно *нужда* от ремонт — допълни мъжът до капитана. — Ерик си помисли, че това трябва да е първият му помощник, понеже бяха облечени еднакво. — Те имат много дъбов материал горе в планината над Оргримар, от който правят корабите си. Какво имаме ние? Единствено слаб смърч. Те просто се запасяват и оставят за себе си всичката добра дървесина, а нашите лодки текат целите, защото са от блатния боклук, с който трябва да работим.

Неколцина други промърмориха в знак на съгласие.

— Значи ще ви бъде по-добре, ако орките ги няма тук? — удари с юмрук по бара войникът. — Без тях ние ще сме храна на демоните и

това е факт.

— Не мисля, че някой го отрича — отпи от чашата с уиски Маргоз. — Все пак, изглежда, съществува неправилно разпределение на ресурсите.

— Орките винаги са били роби, знаеш. — Това беше изречено от някой, който Ерик не можеше да види от мястото си зад бара. — Роби и на хората, и на Пламтяния легион, ако се замислиш. Не можем да ги обвиняваме, че сега искат да вземат всичко, което могат.

— Аз ги обвинявам, че вземат всичко това от *нас* — каза капитанът.

Търговецът кимна:

— Знаеш, че не произхождат оттук. Те са от някакъв друг свят, Пламтяният легион ги домъкна.

Първият помощник промърмори:

— И може би трябва да си ходят, откъдето са дошли.

— Интересно какво ли смята лейди Праудмуър — каза Маргоз.

Ерик се намръщи. При тези думи кръчмата изведнъж утихна. Преди това много хора мърмореха в съгласие или в несъгласие с изразеното мнение, или с хората, които го изразяваха.

Но веднага щом Маргоз спомена Джейна Праудмуър, и още по-лошо, спомена я с пренебрежение, всички мълкнаха.

Стана съвсем тихо. През трите години, в които държеше кръчмата, той бе разбрал, че има два момента, в които се очакваше да избухне бой: когато ставаше много шумно и когато ставаше съвсем тихо. А второто водеше до наистина неприятни битки.

Още един войник застана до първия — той беше поширокоплещест и не говореше много, но когато си отвореше устата, се чуваше гръмовен глас, от който демонският череп зад бара дрънчеше на стойката си.

— Никой да не смее да говори лошо за лейди Праудмуър, освен ако не иска да остане без зъби.

Като прегълътна шумно, Маргоз бързо каза:

— Никога не съм имал намерение да говоря за нашия водач по друг начин, освен с почтителен тон, добри ми господине. — Той изля в гърлото си огромна глътка царевично уиски, което го накара да ококори широко очи и да поклати глава няколко пъти.

— Лейди Праудмуър е много добра с нас — рече търговецът. — След като отблъснахме Пламтящия легион, тя ни превърна в *общност*. Вашите оплаквания са справедливи, Маргоз, но никое от тях не може да бъде приписано на нея. Аз познавам няколко магьосници и повечето от тях не стават и за подметки на сандалите ми. Но лейди е наистина добра, и ти не ще намериш подкрепа в пренебрежението си към нея.

— Никого не съм искал да очерням, добри ми господине — изпелтечи Маргоз, все още на пресекулки и твърде колебливо след непремерената гълтка царевично уиски. — Но човек се пита защо не бяха сключени търговски споразумения за тази чудесна дървесина, която добрите господа споменават. — Той остана замислен за секунда: — Може би тя е опитала, но орките не ѝ позволяват.

Капитанът отпи от бирата си:

— Може би орките са ѝ казали и да напусне Нортouch.
— Ние *трябва* да напуснем Нортouch — провикна се търговецът.
— Пустошта е неутрална земя, така беше решено от самото начало.

Войникът настръхна:

— Вие сте луди, ако смятате, че ще го отстъпим.

Но Маргоз допълни:

— Тъкмо там орките надвиха адмирал Праудмуър.

— Да, интересно. Колкото добър водач е лейди Праудмуър, толкова голям идиот беше баща ѝ — поклати глава търговецът. — Трябва да изтрием от главите си цялата тази нелепа случка. Но това няма да стане, докато не...

Капитанът го прекъсна:

— Ако питате мен, ние *трябва* да се разширим отвъд Нортouch.

Разгневен от прекъсването или пък от мнението — Ерик нито знаеше, нито го бе грижа — търговецът изсъска:

— Ти луд ли си?

— А ти? Орките ни смачкват! Те са плъзнали навсякъде по благословения континент, а ние имаме само Терамор. Вече три години, откак Пламтящият легион беше прогонен. Нима не заслужаваме повече, отколкото да бъдем затворници в собствената си земя — да бъдем натъпкани в един-единствен град държава като в помийна яма?

— Терамор е от най-хубавите градове, които могат да се видят в човешките земи — възрази войникът с достойнство, но продължи с по-примирен глас. — Но да, орките наистина разполагат с по-голяма

територия. Затова Нортуюч е важен — той ни позволява да поддържаме отбрана извън стените на Терамор.

— Освен това — първият помощник се изкиска в чашата си с бира — орките не ни искат тук. Това е достатъчна причина да го държим, ако питаш мен.

— Никой не те е питал — каза саркастично търговецът.

Другият човек на бара — Ерик се размърда малко из кръчмата и сега видя, че това е счетоводителят, който работеше на доковете — също се включи:

— Може би някой е трябвало да пита. Орките се държат така, все едно притежават Калимдор, а ние сме само гости. Но той е и наш дом и е време да действаме, както подобава. Орките не са човеци, дори не са *от* този свят. Какво право имат те да определят как да живеем живота си?

— Те имат право да живеят живота *си*, нали? — заяде се търговецът.

Като кимаше, войникът каза:

— Аз ще кажа, че те заслужиха това, когато победиха Пламтящия легион. Ако не бяха те... — Той изгълта остатъка от грата и плъзна чашата си към Ерик. — Дай една бира.

Ерик се поколеба, макар че беше посегнал към бутилката грата. Този войник идваше в „Демънзбейн“ още от времето, когато бе отворил заведението, и никога не беше пил друго освен грата. Но това тригодишно постоянно присъствие му бе спечелило правото да не бъде питан. Освен това, докато си плащаше, той можеше да пие и сапунена вода, ако питаха Ерик.

— Факт е — каза капитанът, — че това е нашият свят по право и по рождение. Орките са само гости в нашия дом, и е крайно време да се държат като такива...

Разговорът продължи. Ерик поднесе още няколко птиета, сложи няколко халби в мивката за сетнешно миене и едва след като даде на търговеца още една бира, разбра, че Маргоз, който започна целия този спор, си беше отишъл. Дори не беше оставил бакшиш. Кръчмарят поклати глава с отвращение, името на рибаря вече изчезваше от главата му. Но той щеше да запомни лицето му. И вероятно щеше да плюе в птието на негодника следващия път! Гледай го ти, поръчва си

само едно питие и неприятностите започват. Ерик не търпеше кавгаджии в кръчмата си. Направо ги мразеше.

И други започнаха да се оплакват от орките. Един мъж — биячът до войника — удари така силно с халбата си по бара, че изплиска бирата върху черепа. Ерик с въздишка грабна един парцал и го избърса.

Преди време Маргоз щеше да бъде твърде уплашен, за да се разхожда сам по тъмните улици на Терамор. Наистина престъпността не беше най-сериозният проблем на толкова затворената общност на Терамор. Всеки познаваше почти всички останали, а ако не познаваше някого, то познаваше друг, който го познаваше — така че криминалните деяния бяха истинска рядкост. Тези, които ги извършваха, обикновено биваха бързо и жестоко наказвани от войниците на лейди Праудмуър.

Все пак Маргоз беше малък и слаб, а големите и силните имаха склонност да налитат на малките и слабите, така че Маргоз по принцип избягваше да ходи сам през нощта. Човек никога не знаеше кой голям и силен се спотайва, за да покаже колко голям и силен е, като набие някой по-малък. Неведнъж Маргоз беше ставал точно този малък и бързо научи, че е най-добре да правиш това, което ти казват, и да ги оставиш доволни, за да не се стига до насилие.

Но Маргоз вече нямаше подобни страхове. Дори никакъв страх. Сега той имаше покровител. Наистина, трябваше да изпълнява неговите заповеди, но този път наградата беше сила и богатство. Преди наградата се изчерпваше с това да не бъде пребит до смърт. Може би това беше просто замяна на един вид сковаващ вътрешностите му страх с друг, но Маргоз мислеше, че така е по-добре за него.

Соленият бриз се носеше откъм пристанището. Маргоз пое дълбоко въздух, докато мириසът на вода го съживи. В „Демънзбейн“ той поне беше казал част от истината: беше рибар, макар и невинаги особено успешен рибар. Но той не се беше бил срещу Пламтящия легион. Дойде тук, когато вече бяха отблъснати, с надеждата да има повече шанс, отколкото в Кул Тирас. Не беше *негова* вината, че мрежите му бяха по-калпави от установения стандарт — такива можеше да си позволи, но кажеше ли *това* на пристанищните власти,

бе повече от ясно къде щеше да попадне. Но където и да попаднеше, все той губеше.

В крайна сметка той пристигна в Калимдор, повлечен от множеството, което се надяваше да намери поминък в това владение на лейди Праудмуър. За жалост Маргоз нито беше единственият рибар, нито беше от най-добрите.

Преди да се появи покровителят му, той беше на прага на разрухата. Не ловеше достатъчно дори за прехрана, камо ли за да отделя за продан. Даже сериозно се замисляше дали просто да не грабне котвата от лодката си и да се хвърли през борда с нея. Да се отърве от мизерията веднъж-завинаги.

Точно тогава се появи покровителят му и нещата тръгнаха към добро.

Скоро Маргоз стигна до скромното си жилище. Неговият покровител не му беше позволил да се нанесе в по-добра квартира, въпреки молбите му. Той наричаше неподобаващо хленчене оплакванията от липсата на добро проветрение, оскъдната мебелировка и плъховете. Освен това твърдеше, че подобна внезапна промяна в положението му ще привлече внимание, а засега Маргоз трябва да остане незабелязан — до тази вечер, когато му бе наредено да отиде в „Демънзбейн“ и да започне да насаждда настроения против орките. Преди той никога не би посмял да пристъпи прага на такова заведение. Типовете, които го биеха, се събираха точно в подобни места и той предпочиташе да ги избягва. Или по-скоро — преди предпочиташе да ги избягва.

Маргоз влезе в стаята си — сламеник не по-дебел от филия хляб, чаршаф от зебло, от който се изприцваше и затова го използваше само през зимата, когато ставаше непоносимо студено, като дори и тогава го ползваше с неохота, стар фенер и други мизерни вещи. Едър плъх се стрелна в една от многобройните дупки в стената.

Въздъхвайки тежко, се успокои и се замисли. Знаеше какво следва да направи. Освен забраната да се пренесе в по-добро жилище, това, което Маргоз най-много мразеше в отношенията си със своя покровител, беше мириসът, който оставаше от него впоследствие. Вероятно беше някакъв страничен ефект от магията, с която си служеше неговият покровител, но каквато и да беше причината, това дразнеше Маргоз. Все пак заслужаваше си заради силата. И

възможността да се разхождаш по улиците и да пиеш в „Демънзбейн“ без страх от физическо отмъщение.

Като промуши ръка през яката, за да бръкне под ризата си, Маргоз извади гердана със сребърния медальон във формата на горящ меч. Сетне стисна меча толкова здраво, че почвства остриетата му да се забиват в дланта му, и изговори думите, чието значение така и не научи, но които го изпъльваха с неописуем страх всеки път, когато ги произнасяше:

— Галтак Еред’наш. Еред’наш бан галар. Еред’наш хавик иртог. Галтак Еред’наш.

Вонята на сяра започна да изпъльва малката стая. Това беше нещото, което Маргоз мразеше.

Галтак Еред’наш. Извърши ли това, което наредих?

— Да, сър. — Маргоз с изненада откри, че гласът му е станал писклив. Като прочисти гърлото си, той се опита да удебели гласа си.

— Направих това, което поискахте. Още щом споменах проблемите с орките, почти цялата кръчма се присъедини.

Почти?

Маргоз не хареса заплахата, долавяща се в този въпрос, но отговори:

— Един човек опонира, но в определена степен другите се обединиха срещу него. В действителност представи им се тема, по която да излеят гнева си.

Може би. Добре си постъпил.

Това му донесе облекчение.

— Благодаря, сър, благодаря ви. Радвам се, че съм се справил. — Той се поколеба. — Ако разрешите, сър, дали е удобен моментът още веднъж да подхвани въпроса за по-добра квартира? Може би сте забелязали плъхъ, който...

Ти изпълни задачата си и ще бъдеш възнаграден.

— Така казвате, сър, но... тъй де, аз се надявах по-скоро да получа наградата. — Той реши да се възползва от постоянните си страхове. — Бях изложен на голяма опасност тази вечер, знаете. Да ходиш сам близо до доковете, може да представлява...

Ще бъдеш в безопасност, докато ни служиш. Няма нужда да се страхуваш вече, Маргоз.

— Раз... разбира се. Аз просто...

Ти просто искаш да живееш така, както никога досега не си имал възможност да живееш. Това е разбираем стремеж. Имай търпение, Маргоз. Ще бъдеш подобаващо възнаграден.

Сянката воня започна да отслабва.

— Благодаря, сър, Галтак Еред'наш!

Сякаш от много далеч гласът на покровителя продума: **Галтак Еред'наш**, и всичко в жилището на Маргоз отново утихна.

По стената се стовари удар, последван от приглушения глас на съседа му:

— Престани да крещиш там! Опитваме се да спим!

Преди такива молби щяха да разтреперят Маргоз. Сега той просто не им обърна внимание и полегна на сламеника с надеждата миризмата да не му попречи да заспи.

[1] Demonsbane (англ.) — от demon (демон) и bane (проклятие).

— Б.пр. ↑

ДВЕ

Това, което не разбирам, е какъв е смисълът от мъглата?

Капитан Болик, командир на оркския търговски кораб *Orgat'ar*, знаеше, че ще съжалява за думите си, макар и да се видя почти принуден да отвърне на въпроса на своя ординарец:

— Трябва ли да има смисъл?

Рабин поклати глава, като продължаваше да почиства капитанските бивни. Това не беше занимание, на което всеки орк се отдаваше, но Болик смяташе, че като капитан на *Orgat'ar* е негово задължение да изглежда възможно най-добре. Орките бяха благороден народ, откъснат от домовете си и поробен от демони и от човеци. Орките роби са изглеждали мръсни и дрипави. Като свободен орк, живеещ в Дуротан под благосклонното управление на великия воин Трал, Болик искаше да прилича възможно най-малко на робите от миналото. Това означаваше чистене и вчесване, колкото и непривична да беше тази идея за повечето орки. Същото очакваше и от целия си екипаж.

Несъмнено това се отнасяше за Рабин, който изпълняваше много по-усърдно от всички останали членове на екипажа на *Orgat'ar* нареджданията на капитана. Рабин поддържаше веждите си подстригани, бивните и зъбите си чисти, ноктите изгладени и заострени и си беше оставил украсения с мярка — само една обеца на носа и една татуировка.

В отговор на въпроса на Болик Рабин каза:

— Всичко в света си има своето предназначение, нали, сър? Искам да кажа, че имаме водата, за да ни дава риба за храна, и път, по който да плаваме. Въздухът пък ни дава какво да дишаме. Земята ни дава храна и материал, с който да строим домовете си. Ние правим лодките си от дърветата. А дъждът и снегът ни дават вода, която да пием. Всичко това означава нещо. Сигурен съм, че е така!

Рабин насочи вниманието си върху остренето на ноктите на Болик, затова той се облегна назад върху преградата на каютата:

— Но мъглата не означава нищо?

— Наистина всичко, което прави, е да ни пречи, без да ни дава нищо.

Болик оголи в усмивка току-що почистените си зъби, които блеснаха сред осветяваната от мъждукащ фенер каюта. През илюминатора не влизаше никаква светлина именно заради мъглата, от която се оплакваше Рабин. Капитанът попита:

— Но снегът и дъждът също пречат на пътя.

— Абсолютно вярно, капитане, съвсем вярно. — Рабин завърши с остренето на палеца и се прехвърли на другите пръсти. — Но както казах, снегът и дъждът имат по-голямо предназначение. Дори и да пречат на пътя, най-малкото има някаква полза от тях. Но кажете ми, сър, каква полза има от мъглата? Тя ни пречи да виждаме накъде пътуваме и нищо не ни дава в замяна.

— Може би. — Болик погледна ординареца си. — Или може би просто все още не сме научили каква е ползата от нея. В края на краищата преди не знаехме, че снегът е просто замръзал дъжд. Преди орките гледаха на снега точно както ти гледаш сега на мъглата. Като на безсмислен проблем. Накрая неговото истинско предназначение, както ти каза — да ни доставя вода за пиене през студените сезони — беше открито. Така че мъглата не е виновна, а по-скоро ние заради това, че все още не знаем истината. И това е така, както трябва да бъде. Светът ни казва какво трябва да научим, когато сме готови да го научим, а не преди това. Така стоят нещата.

Рабин се замисли над думите на капитана, като завърши с остренето и започна изльскването:

— Предполагам, че сте прав. Но това не ни върши много работа в момента, нали, сър?

— Не, наистина. Как се справя екипажът?

— Нормално, доколкото е възможно, предполагам — каза Рабин и сви рамене. — Морякът на вахта казва, че не може да види даже бивните пред лицето си там горе.

Болик се намръщи. Клатенето на кораба беше постоянно, но сега бе по-силно от нормалното. Това обикновено означаваше, че се намират в килватера на друг съд.

Рабин още не беше привършил с ноктите му, когато капитанът стана:

— Ще довършим това по-късно.

Изправяйки колене, Рабин кимна:

— Добре, капитане.

Болик грабна боздугана на баща си и излезе в тесния коридор зад каютата. *Orgat'ar* — който беше кръстил на своя благороден баща и първи собственик на боздугана Оргат, загинал в битка с Пламтящия легион — беше построен от гоблини, защото той искаше най-доброто. Корабостроителят, сприхав стар гоблин на име Лейдс, беше уверен Болик, че ще направи коридорите *извънредно широки*, за да са подходящи за размера на орките. За съжаление представите на гоблините за *извънредно широк* се разминаваха с тези на Болик, така че капитанът едва успяваше да изхлузи масивното си тяло през стълбището, което водеше на палубата. Като се изкачваше по стъпалата, той се сблъска с първия си помощник Каг, който слизаше надолу.

— Тъкмо идвах при вас, сър — усмихна се Каг, а дългите му бивни почти се навряха в очите му. — Трябва да знаем дали и вие сте усетили промяната.

Болик се подсмехна и продължи нагоре, но щом стъпи на палубата, веднага съжали, че не е извикал Каг да се качи. Мъглата беше толкова гъста, че можеше да я разсече с меч. Той познаваше *Orgat'ar* достатъчно добре, за да стигне пипнешком до края на палубата, а сега това беше *единственият* начин да го направи. Каг го последва, като всъщност застана лице в лице с капитана, за да могат да се виждат.

Като установи, че наистина не е възможно да се види друг кораб — в действителност Болик почти нямаше никакви емпирични доказателства, че изобщо се намират във вода, тъй като и *това* на практика не се виждаше, — той се обърна към първия си помощник:

— Какво става?

Каг поклати глава:

— Трудно е да се каже. Лостовият твърди, че е забелязал нещо, но сам не знае какво. Първо му заприличало на някой от военните конвои на Терамор, а после, че не било изобщо нормален кораб на орки или човеци.

— Какво мислиш ти?

Без да се колебае, Каг каза:

— Постовият няма причини да лъже. Щом казва, че е видял военни от Терамор, а после — нещо друго, това означава, че корабите са били два. Освен това килватерът е достатъчно широк за два или за един, който се върти в кръг. В тази мъгла всичко е еднакво.

Болик кимна в знак на съгласие. Вак, морякът на вахта, можеше да зърне две петънца на хоризонта и веднага да каже кое е риболовна лодка и кое кораб, превозящ войски. Вероятно можеше да каже дори дали риболовната лодка е построена от гноми или от човеци и дали корабът, превозящ войски, е направен преди или след нашествието на Пламтящия легион. Явно бе прав и сега.

— Три кораба толкова близо, значи се очакват неприятности. Може би трябва да включим сирената. Дай...

— Кораб на хоризонта!

Като хвърли поглед нагоре, Болик се опита да различи Вак, но мачтата беше погълната от мъглата. Гласът на Вак долетя от това, на което човеците казваха *гарваново гнездо* поради причини, които Болик така и не разбраха — той знаеше, че гарван е вид птица, но не беше сигурен какво общо има гнездото с наблюдателния пост.

Каг извика:

— Какво виждаш?

— Приближаващ се кораб! Човеци! Не се вижда никакъв флаг!

— А военният кораб?

— Сега го няма, но преди секунда го мярнах! Движи се успоредно с нас!

На Болик това никак не му хареса. Човешки кораб, плаващ без флаг, обикновено означаваше пиратски кораб. Можеше и да не са пирати — да развяваш флаг в такава мъгла беше почти безсмислено, — може би просто не виждаха оркския кораб. Капитанът не смяташе да рискува с вероятности — или с товара си. Ако кафезите в трюма не бъдеха доставени непокътнати в Рейзър Хил, Болик няма да получи парите, което значеше, че на екипажа няма да бъде платено. А време, в което екипажът не получава заплата, изобщо не е добро време за собственика на кораб.

— Надуй сирената. И постави охрана пред товарното отделение.

Каг кимна:

— Слушам, сър.

— Харпуни!

При вика на Болик изруга. Харпуните означаваха две неща. Едното беше, че другият кораб е взел *Orgam'ar* за голямо морско създание, като кит или морски дракон. Другото — че те са пирати, а харпуните са прикачени към абордажни въжета. И тъй като морските дракони и китове обикновено не мигрираха толкова далече на север, Болик беше почти сигурен, че е второто.

Харпуните се забиха в палубата от страната на стълбището, което водеше към помещението под палубата, а другите им попадения Болик не можеше да види в мъглата. След това въжетата, които бяха прикрепени към тях, се изпънаха.

— Пригответи се за абордажници! — изкрещя Каг.

Болик чу някой да вика:

— Срежете въжетата!

Шум от удар на юмрук, попаднал на плът, беше последван от думите на Каг:

— Глупости! Тези въжета не могат да се срежат с меч, а и ще изложим себе си на атаките.

Всички разговори бяха прекъснати от появата на самите атакуващи, изникнали като с магия в мъглата. Бяха хора, и то без каквато и да е военна униформа. Освен това Болик не беше сигурен с какво са облечени — човешката мания да се навличат повече, отколкото е абсолютно необходимо, винаги го бе озадачавала. Той знаеше какво носят военните на лейди Праудмуър, но това не бяха те.

— Убийте пиратите! — изкрещя Болик, но екипажът му не се нуждаеше от подобна покана. Битката пламна. Капитанът вдигна бащиния си боздуган с дясната ръка и замахна към най-близкия човек, който се наведе, за да го избегне, и после се хвърли напред с меча си. Болик отблъсна острието с лявата си ръка, но докато се опитваше да завърти боздугана над главата си за втори удар, човекът успя да го блокира. Все пак когато се наведе, за да направи това, човекът доближи корема си и капитанът на орките заби юмрука си в него. Превит надве от болка и давейки се, човекът се строполи на палубата, а Болик стовари боздугана си върху врата му.

Още двама изскочиха пред Болик, като без съмнение очакваха той да се уплаши. Но Болик беше твърд по природа. Въпреки че беше роден роб в този свят, той беше освободен от Трал и се закле никога вече да не се прекланя пред човек. Наистина беше воювал редом с тях,

но никога не би се преклонил пред някой толкова нисшестоящ. И особено пред двамата, нахвърлили се върху него с мечове. Пиратът вляво атакува със сабя — закривена сабя, каквато Болик беше виждал само веднъж преди това, — докато този вдясно замахна с два къси меча. Болик блокира кривата сабя с лявата си ръка, въпреки че този път острието се заби под лакътя му, докато с помощта на боздугана отби удара на единия от двата къси меча. Другият се размина на косъм от гърдите му. Независимо че движението му причини разкъсваща болка, Болик дръпна назад ръката си с все още забитото в нея острие. Тъй като оръжието остана забито в плътта на капитана, явно врагът вляво беше вече разоръжен. Като ритна пирата вдясно от себе си, Болик сграбчи главата на този вляво и я натисна надолу, принуждавайки го да падне на колене. И докато човекът с двата къси меча се олюля, препъвайки се на палубата, Болик захвърли левия нещастник в страни. Главата му изкънтя в мачтата с тъп звук. Но другият бе успял да се изправи на крака. Въпреки че той се хвърли светкавично напред с двата къси меча, капитанът отскочи назад и надясно, размаха боздугана над главата си и го стовари с всичка сила върху черепа на човека, убивайки го намясто.

— Вак! — изкрещя Болик нагоре към мачтата, като извади кривата сабя от ръката си и я захвърли до нейния безжизнен собственик. — Пусни сирената!

Вероятно пиратите не знаеха езика на орките и нямаше да очакват сирената за мъгливо време да прозвучи.

Секунди по-късно във въздуха се разнесе пронизителен звук. Болик беше подгответен за сирената, която сякаш вибрираше в самите му кости, както предполагаше и екипажът му — в действителност той не можеше да види повечето от тях. Обаче хората в полезрението му бяха изненадани, на което и разчиташе. А орките, които виждаше, успяха да използват предимството си.

Самият Болик започна да размахва боздугана над главата си, докато не намери подходяща мишена. Бащиното му оръжие се стовари върху рамото на един пират, който се свлече, крещейки в агония.

Капитанът чу човешки глас, който извика нещо на техния език. Беше почти сигурен, че означава *отстъпвай*, догадка, оказала се вярна, защото пиратите започнаха да се катерят по въжетата обратно

към техния кораб. Болик видя как Каг отсече крака на един от отстъпващите и жертвата бе погълната от Голямо море.

Каг се обърна към капитана:

— Ще ги преследваме ли?

Болик поклати глава.

— Не. Оставете ги да си ходят. — Нямаше смисъл да се преследва кораб в тази проклета мъгла. — Проверете товара.

Кимайки одобрително, Каг изтича към входа на трюма. Стъпките му отекнаха по палубата.

После Болик се провикна нагоре:

— Постови, какво става с човешкия кораб?

— Тръгна, когато пуснахме сирената. Вече не го виждам.

Капитанът сви юмруци, дясната му ръка стискаше дръжката на бащиния боздуган толкова здраво, че си помисли, че може да я счупи. Хората бяха техни съюзници. Ако наистина някои от безценните войници на лейди Праудмър бяха наблизо, защо не помогнаха, когато разбойниците нападнаха *Orgat'ar*?

— Сър — каза Каг, когато се завърна заедно с Форкс, воинът, който отговаряше за охраната на товара, — един от кафезите е разбит. Друг е бил захвърлен през борда от един от хората, за да прикрие отстъплението си.

Форкс добави:

— Основната им атака бе насочена към трюма. Ние я отблъснахме! Наистина, сър. Иначе щяха да вземат всичко.

— Добре си направил, Форкс. И затова ще получиш награда. — Каза го, въпреки че знаеше какво следваше от това. Два загубени кафеза означаваше, че двайсет процента от товара им е погубен, което правеше и двайсет процента удръжка от заплатите. Болик постави ръка на рамото на Форкс: — Вие всички ще получите такъв дял, какъвто бихте получили, ако бяхте доставили целия товар непокътнат — разликата ще покрия от моя.

Очите на Каг се разшириха:

— Оказвате ни голяма чест, капитане.

— Ни най-малко — вие защитавахте моя кораб и няма да бъдете ощетени.

Форкс се усмихна:

— Ще съобщя на воините ви, сър.

Когато Форкс си отиде, Болик нареди на Каг:

— Изчислете щетите, хвърлете останалите човешки тела в морето и поемете отново по курса. — Той поглежда дълбоко въздух и го изхвърли през бивните си: — И когато пристигнем, искам да ми намерите вестоносец. Трал трябва незабавно да научи за това.

Каг кимна:

— Слушам, капитане.

Като се взираше в мъглата, която позволи на пиратите да се промъкнат толкова близо, че да ги атакуват, Болик си спомни думите на Рабин и реши, че наистина няма полза от мъглата, която да си заслужава съществуването й.

ТРИ

Лейди Джейна Праудмуър стоеше на върха на стръмния хълм на Рейзър Хил^[1], обхождайки с поглед земята, където с нейна помощ беше сформиран най-немислимият съюз в историята на света.

Разбира се, Рейзър Хил беше територия на орките, но имайки предвид нейните способности, Джейна и Трал се договориха, че е най-добре техните срещи да стават в земята на орките, където Трал по принцип се намираше. Що се отнася до Джейна, нейните магьоснически способности ѝ позволяваха да отиде където си пожелае само за минута.

Честно казано, когато Трал я призова, тя почвства облекчение. Сякаш целият ѝ съзнателен живот бе скок от една криза в друга криза. Беше се сражавала и с демони, и с орки, и с военни диктатори... и неведнъж съдбата на света се намираше в малките ѝ длани.

В миналото бе любима на Артас, когато той все още беше благороден воин. После се беше покварил и се бе превърнал в крал Лич, господар на мъртвите, най-жестокият от военните диктатори в свят, който достатъчно си беше напатил от тях. Тя знаеше, че все някой ден ще трябва да го срещне в битка. Медив, магьосникът, обсебен от Сарджерас, който, както изглежда, беше обрекъл на гибел човешкия род, позволявайки на демони и орки да опустошат този свят, се превърна във верен съюзник, който убеди Джейна и Трал да обединят хората си с нощните елфи срещу Пламтящия легион.

След това, когато хората построиха Терамор за тяхен нов дом на Калимдор, Джейна си помисли, че нещата ще се успокоят. Но нещата не бяха спокойни дори и във време на мир, и тя установи, че ежедневното управление на Терамор почти я караше да си мечтае за годините, когато се биеше за живота си. Почти, но не съвсем. Честно казано, никак не съжаляваше, но и охотно се възползва от възможността за кратка почивка, подобно на пътник в пустиня, който е намерил манерка с вода.

Застанала в единия край на хълма, тя гледаше надолу към малкото оркско селище в подножието на планината. Добре защитени колиби изпъльваха суровия кафяв пейзаж. Дори в спокойни времена орките подсигуряваха домовете си срещу нападение. Неколцина от тях се движеха между колибите, поздравяваха се, спираха да разговарят... Джейна не можа да се въздържи да не се усмихне на това простищко ежедневие.

После чу ниския, равен грохот, който предизвестяваше пристигането на въздушния кораб на Трал. Обърна се назад към массивния дирижабъл. С приближаването му тя забеляза, че само Трал се намира в каретата под изпълнения с горещ въздух овален балон, който движеше машината във въздуха. Въпросният балон беше украсен с разнообразни символи — пиктограми от стара версия на езика на орките. Една от тях беше гербът на фамилията на Трал, кланът Фростулф. Това беше основното, което отличаваше въздушните кораби на орките от дирижаблите, които хората от Терамор наемаха от гоблините. Но Джейна се питаше дали моделът на орките не беше подобър.

Преди, когато се срещаха на хълма, Трал водеше със себе си най-малко един или двама охранители. Фактът, че сега пътуваше сам, неимоверно я заинтригуваше.

Когато въздушният кораб приближи, Трал дръпна няколко лоста и дирижабълът забави скорост и започна да кръжи над хълма. Дърпайки друг лост, Трал спусна въжена стълба и слезе. Като повечето орки, той имаше зелена кожа и черна коса, сплетена на плитчици и спускаща се върху раменете. Черната му метална ризница с бронзова декорация принадлежеше на Оргрим Дуумхамър, наставника на Трал, на който беше кръстен главният град на Дуротар. На гърба му беше привързано оръжието на Оргрим, от което произлизаше и фамилното му име — Дуумхамър. Джейна беше виждала как го използва в битките и знаеше, че с този огромен двурък чук беше пролята кръвта на много демони.

Но това, което най-много я впечатляваше в Трал, бяха сините му очи — цват много рядко срещан при орките. Те издаваха неговата интелигентност и доброта.

Преди три години, когато едновременно започнаха да изграждат Терамор и големите градове на Дуротар, Джейна беше дала на Трал

магически талисман — малък камък, оформен като една от старите руни на Тирисфал. Тя притежаваше същия. Трал трябваше само да го хване и да помисли за нея, и талисманът на Джейна грейваше. Валидно беше и обратното. Ако искаха да се срещнат тайно, за да обсъждат въпроси, които засягаха единия или другия, или и двата народа, различни от официалната им позиция като лидери, или ако просто искаха да си поговорят като стари приятели и бойни другари, трябваше само да задействат талисманите. Тогава Джейна се телепортираше на недостъпния хълм, а Трал пристигаше с въздушен кораб.

— Радвам се, че те виждам, приятелю — каза с топла усмивка Джейна. Беше искрена. През целия си живот не бе срещала никой подостоен и заслужаващ доверие от този орк. Преди тя включваше в тази категория и баща си, и Артас. Но адмирал Праудмуър настоя да се атакуват орките в Калимдор и отказа да повярва на собствената си дъщеря, когато му обясняваше, че те са точно такива жертви на Пламтящия легион, каквито са и хората, и че *не са* злодеи. Подобно на повечето хора, адмирал Праудмуър не приемаше факта, че светът е различен от това, което е бил в младежките му години, и се бореше срещу всяка промяна и новост. Това се отнасяше и до присъствието на орките и Джейна беше поставена в ужасното положение да предаде собствения си баща на воините на Трал с надеждата да спре кръвопролитието.

Колкото до Артас, той бе станал злодей. Нещо повече — един от най-големите злодеи в света. И сега Джейна се намираше в положение да има повече доверие на водача на оркските кланове, отколкото на човека, когото обичаше, и на своя баща.

Когато му каза как да победи адмирала, Трал — който бе прочел болката в очите ѝ — спази своето обещание. Подобно на Джейна, и той не се примири с идеята, че светът е такъв, какъвто е, и не може да бъде променен. Беше пленен като невръстно дете и отгледан от човек на име Еделас Блакмуър, за да се превърне в идеален роб. Но Трал разкъса оковите си и призова орките първо да извоюват свободата си, а после да намерят пътищата на своя народ, заличени от демонските орди, които ги бяха довели на този свят.

Сега Джейна забеляза огън в необикновените сини очи на Трал. Явно нейният скъп приятел беше много ядосан.

— Ние двамата не подписахме договор — започна веднага той, дори без да отвърне на поздрава ѝ. — Не предвидихме клаузи за нашия съюз. Разчитахме, че нашата връзка е подпечатана с кръвта ни и че никога няма да се предадем взаимно.

— Аз не съм те предала, Трал. — Джейна изпита моментно напрежение, но благодарение на дългогодишния си опит успя да сдържи чувствата си. Тя не приемаше празното обвинение в предателство, но първото нещо, на което беше научена като чиракуваща магьосница, беше, че силните чувства и магьосничеството невинаги се съчетаваха добре. Стисна още по-здраво богато украсения дървен жезъл, който бе наследила от своя учител архимаг Антонидас.

— И аз не вярвам, че *ти* си ме предала. — Тонът на Трал беше все така сувор и войнствен. За разлика от себеподобните му, грубостта не беше обичайното му поведение, без съмнение дължащо се на човешкото му възпитание. — Въпреки това, изглежда, твоите хора не държат толкова на съюза ни, колкото ти.

С напрегнат глас Джейна попита:

— Трал, за какво говориш?

— Един от търговските ни кораби, *Orgat'ap*, е бил нападнат от пирати.

Тя се намръщи. Въпреки усилията да го изкоренят, пиратството оставаше проблем за корабоплаването.

— Ние усилихме патрулирането максимално, но...

— Патрулите са безполезни, ако просто бездействат и наблюдават! Корабът *Orgat'ap* е забелязал един от вашите патрули! Бил е достатъчно близо, за да бъде видян в гъстата мъгла, и въпреки това не е направил нищо, за да помогне на капитан Болик и неговия екипаж! Болик дори пуснал сирената за мъгла, а вашите хора пак останали безучастни.

С ледено спокойствие Джейна отбеляза:

— Казваш, че вашият постови ги е забелязал. Но това не означава автоматично, че и те са видели *Orgat'ap*.

Това накара Трал да спре.

Тя продължи:

— Вашите хора имат много по-добро зрение от нас. И когато са чули сирената за мъглата, те вероятно са я приели за сигнал да се отстранят от пътя.

— Само че ако са били достатъчно близо, за да бъдат видени от моите хора, са били достатъчно близо и за да чуят абордажната група! Моите хора наистина имат по-добро зрение, но не се бият безшумно. Напротив! Не вярвам, че вашият патрул не е чул какво става.

— Трал...

Оркът се обърна и вдигна ръцете си във въздуха:

— Мислех, че нещата ще тръгнат по различен начин тук! Смятах, че вашите хора в крайна сметка ще приемат нашите като равни. Трябваше да разбера, че когато опре до използване на оръжие срещу свои, за да се помогне на орки, хората ще ни изоставят.

Сега вече Джейна с усилие се опитваше да обуздае темперамента си:

— Как смееш? Аз мислех, че след всичко, което сме преживели, поне ти ще...

— Доказателствата... — прекъсна я Трал.

— Какви доказателства? С кого си говорил, освен с този капитан Болик и неговия екипаж?

Трал замълкна, а Джейна омекна:

— Ще науча кой е бил патрулният кораб. Къде е бил нападнат *Orgat'ap*?

— На половин миля от брега при Рачет, на час път от пристанището.

Джейна кимна:

— Ще наредя на един от моите военни да разследва случая. Тамошните патрули се ръководят от Нортуюч.

Трал настръхна.

— Какво става?

Оркът се обърна и я погледна в лицето:

— Върху мен се оказва огромен натиск да си върнем обратно Нортуюч със сила.

— А пък мен ме притискат да го задържим.

Трал и Джейна се погледнаха втренчено. Сега, когато се оказаха отново лице в лице, Джейна забеляза нещо различно в сините очи на орка: не гняв, а объркване.

— Как се случи това? — попита тихо Трал, цялата войнственост, изглежда, вече го беше напуснала. — Как стана така да се караме за подобна глупост?

Джейна не се сдържа и се засмя:

— Ние сме водачи, Трал.

— Водачите водят воините си на битка.

— Във време на война, да — каза Джейна. — Във време на мир е различно. Войната е огромно усилие, в което забравяш ежедневното съществуване, но когато свърши, остава единствено ежедневието. — Тя се приближи до стария си другар и постави малката си ръка върху масивното му рамо: — Ще разследвам това, Трал, и ще науча истината. И ако моите воиници не са изпълнили дълга си към нашия съюз, заклевам се, те ще бъдат наказани.

Трал кимна:

— Благодаря ти, Джейна. Аз се извинявам за моите обвинения. Но моят народ преживя толкова много. Аз преживях толкова много и не искам те да бъдат излъгани отново.

— Нито пък аз — добави спокойно Джейна. — И може би... — поколеба се тя.

— Какво?

— Ще направим проект на официален договор. Беше прав! Ти и аз може да си вярваме, но ние не сме всички хора и орки. И колкото и да го желаем, няма да живеемечно.

Трал кимна:

— Често... ми е трудно да напомням на моя народ, че вече не сте негови господари. В много отношения те желаят да продължат съпротивата си, въпреки че робството отдавна е отминало. Понякога се запалвам от тяхната жар, особено след като израснах в робство при създание точно толкова зловещо, колкото и всеки член на Пламтящия легион. Понякога си мисля най-лошото, а така ще мислят и моите хора, когато си отида. Така че вероятно си права.

— Нека първо да разрешим тази криза — каза Джейна и се усмихна на Трал. — После ще говорим за договори.

— Благодаря. — След което Трал поклати глава и се засмя.

— Какво има?

— Разбира се, ти по нищо не приличаш на нея, но когато се усмихнеш, просто за момент ми напомняш Тари.

Джейна помнеше, че Тарита Фокстън, която повечето наричаха Тари, беше дъщеря на член на домакинството на Еделас Блакмуър и

беше помогнала за бягството на Трал от лапите на Блакмуър, жертвайки своя собствен живот.

Орките увековечиха историята си под формата на песни: *лок'амон* отбелязващо началото на всяко семейство, *лок'тра* — битка, а *лок'ваднод* — животът на герой. Според спомените на всички Тари бе единственият човек, в чиято чест бе изпята *лок'ваднод*.

Джейна наведе глава и каза:

— Поласкана съм. Ще изпратя полковник Лорена в Нортуюч и щом тя ми докладва, ще ти съобщя веднага.

Трал поклати глава:

— Още една жена сред твоите военни. Хората понякога ме озадачават.

Джейна замръзна и отново стисна здраво жезъла:

— Какво имаш предвид? Не могат ли мъжете и жените да бъдат равни?

— Разбира се, че не. Но не бих казал — добави бързо, преди Джейна да успее да го прекъсне, — че са неравни — не повече, отколкото насекомо и цвете могат да бъдат еднакви. Те имат съвсем различно предназначение.

Благодарна за предоставения й случай, Джейна каза на Трал същото, което беше казала на Антонидас, когато тя самата, още млада и припряна, настояваше да стане негова ученичка. Тогава архимагът беше отсякъл: „Да стане магьосник е в природата на една жена точно толкова, колкото е в природата на едно куче да композира музика“.

Както и тогава, тя сега каза на Трал:

— Това, което ни различава от животните, е фактът, че можем да променяме природата си. В крайна сметка обратното означава, че природата на орките е да бъдат роби. — После Джейна поклати глава: — Жалко е, че мнозина мислят като теб. Жените трябва да работят два пъти повече от мъжете, за да постигнат тяхното положение. Затова вярвам на Лорена повече, отколкото на останалите си полковници.

При тези думи Трал отметна назад голямата си глава и се засмя сърдечно:

— Ти си добра жена, Джейна Праудмуър. Напомняш ми колко много имам още да уча за хората, въпреки че бях отгледан от тях.

— Имайки предвид кой те е отгледал, бих казала, че наистина има да учиш много!

Трал кимна:

— Интересно становище. Добре! Нека твоят женски полковник разследва случая. Ще говорим отново, когато тя приключи. — Той се отправи към въжената стълба, която все още се люлееше от кръжащия въздушен кораб.

— Трал? — Той спря, обърна лицето си към нея и тя му хвърли най-окуражителния поглед, на който беше способна. — Няма да позволим този съюз да пропадне, нали?

Той кимна отново:

— Не, няма да позволим. — Сетне се изкачи по въжето.

Джейна промълви заклинание на езика на магьосниците и пое дълбоко въздух. Усещането бе, сякаш изсмукват стомаха ѝ през носа. Хълмът, въздушният кораб, Трал и Рейзър Хил се разклатиха, размиха и стопиха — неясни и неразличими. Само за миг! После мъгливата пелена се трансформира в познатото обкръжение на нейния кабинет на най-горния етажна най-големия замък — най-високата сграда в Терамор.

Тя вършеше повечето от държавните дела тук, в това малко помещение с бюро и хиляди свитъци, а не в тронната зала. Тронна, защото там беше тронът, но Джейна седеше в него възможно най-рядко. Дори когато приемаше молители, обикновено крачеше пред враждебно големия стол, вместо да се настани в него. С разхвърляно бюро и купчините свитъци, този кабинет приличаше на читалнята на Антонидас. Това я караше да се чувства у дома си. За разлика от тронната зала, в нейния кабинет липсваше прозорец с изглед навън. Джейна знаеше, че няма да свърши никаква работа, ако пред нея се простираше Терамор. Щеше да го гледа постоянно, впримчена от красотата му, но и от страха и отговорността за нейния град...

Телепортирането беше изтощителен процес, който изсмукваше много сили. Подготовката ѝ позволяваше да бъде готова за битка веднага след приключването му, но при нормални обстоятелства тя предпочиташе да си остави малко време за възстановяване. Направи го и сега, а после извика секретарката си:

— Дюри!

Старата вдовица влезе през главния вход. Кабинетът имаше три. Два от тях бяха известни на всички: този, който Дюри току-що използва, и този, който водеше към коридора и стълбището към

частните покои на Джейна. Третият беше таен коридор, предназначен за авариен изход. Само още шест човека го знаеха, като пет от тях бяха построилите го работници.

Дюри погледна Джейна през очилата си:

— Няма нужда да викате, аз стоя току пред вратата както винаги. Как премина срещата ви с орка?

С въздишка, Джейна каза за сетен път:

— Казва се *Трал*.

Крехката женица така енергично размаха ръце, че почти загуби равновесие. Очилата ѝ паднаха от носа и замотаха шнура около врата ѝ.

— Знам, но е толкова глупаво име. Имам предвид, че орките носят достолепни имена, Хелскрийм, Дуумхамър, Дрек'Тан, Бъркс и подобни, а той нарича себе си *Трал*! Кой уважаваш себе си орк би се нарекъл така?

Без да си прави труда да обяснява, че Трал беше по-уважаваш себе си орк от всеки друг, който тя познаваше — понеже обяснението така и не бе свършило работа предишните хиляда пъти, — Джейна вметна:

— Дрек'Тар, а не Дрек'Тан.

— Няма значение. — Дюри постави обратно очилата на носа си.

— Трал не е добро име за орк. Както и да е, как мина?

— Има проблем. Извикай Кристоф тук и кажи на някое от момчетата да намери полковник Лорена и да ѝ каже да събере отряд, с който да отиде в Нортуюч, и след това да ми докладва. — Джейна седна на бюрото и започна да рови из свитъците, като се опитваше да намери корабните отчети.

— Защо Лорена? Не трябва ли да повикате Лотар или Пиърс? Някой по-малко — не знам, *женствен*? Онези в Нортуюч са яка банда.

Като се питаше дали няма да ѝ се наложи да спори за втори път около името на Лорена, Джейна натърти:

— Лорена е по-твърда от Лотар и Пиърс, взети заедно. Тя е най-добрата.

Дюри се нацупи — не много подходяща гледка за толкова стара жена:

— Не сте права. Военните работи не са занимания за жени.

Джейна заряза търсенето на корабните отчети и изгледа гневно секретарката си:

- Нито пък им е работа да управляват град държава!
- Е, това е различно — тихо каза Дюри.
- Защо?
- Просто така.

Джейна поклати глава. Три години, а от Дюри все още се очакваше да даде по-добър отговор от този.

— Просто иди, доведи Кристоф и изпрати за Лорена, преди да те превърна в тритон.

— Ако ме превърнете в тритон, няма да намерите нищо на това ваше бюро.

Джейна отчаяно вдигна ръце:

— И сега не мога да намеря нищо. Къде са проклетите корабни отчети?

Дюри се усмихна под очилата си:

- В Кристоф. Да му кажа ли да ги донесе, когато дойде?
- Моля те.

Дюри се поклони, което още веднъж накара очилата ѝ да паднат. След това напусна стаята. Джейна си помисли дали да не хвърли огнено кълбо след нея, но се отказа. Дюри беше права — без нея тя никога нямаше да намери нищо.

Секунди по-късно пристигна Кристоф с няколко свитъци в ръце:

— Дюри каза, че ме викате, милейди. Или само искате това? — Той посочи свитъците.

— И едното, и другото в действителност. Благодаря — добави тя, след което взе свитъците от него.

Кристоф беше шамбеланът на Джейна. Докато тя управляваше Терамор, Кристоф го стопанисваше. Неговата способност да дразни с всякакви незначителни подробности го правеше идеален за длъжността и беше основната причина, която предпазваше Джейна от убийствена ярост, когато тежестта на лидерството ставаше прекалено непоносимо за нейните не особено широки плещи. Още преди войната той беше секретар на хайлорд^[2] Гаритос и неговите организационни способности бяха станали легендарни.

Разбира се, той не беше направил военна кариера заради физическите си качества. Или по-скоро заради липсата им. Кристоф

беше висок, но тънък като дъска и изглеждаше почти толкова крехък, колкото Дюри, която поне можеше да се оправдае със старостта си. Неговите прави, тъмни, дълги малко под раменете коси очертаваха ъгловато лице и ястrebов нос. Изглеждаше постоянно намръщен.

Джейна сподели историята с атаката върху *Orgat'ar* и близкия кораб, който не направил нищо, за да помогне.

Повдигайки тънките си вежди, Кристоф каза:

— Случката изглежда много странна. Половин левга от Рачет, казвате?

Джейна кимна.

— Нямаме военни кораби в този район, милейди.

— Мъглата е била гъста — възможно е корабът, видян от капитан Болик, да е бил извън курса си.

Кристоф кимна разбиращо:

— Въпреки това, милейди, възможно е и капитан Болик да бърка.

— Изглежда малко вероятно. — Джейна заобиколи от другата страна на бюрото си и седна на стола, като постави корабните отчети на единственото свободно място пред себе си. — Знаеш, че орките имат по-добро зрение от нас и обикновено поставят на пост най-надарените в това отношение.

— Но ние също така трябва да предвидим и възможността орките да лъжат. — Още преди Джейна да се противопостави, което тя съвсем определено възнамеряваше да стори, Кристоф вдигна възпиращо дългопръстата си ръка. — Не говоря за Трал, милейди. Военачалникът на орките е достоен мъж. Правилно му оказвате доверие, но смяtam, че той просто препредава, каквото са му казали неговите хора.

— В такъв случай ти какво казваш? — Джейна знаеше отговора на въпроса, но искаше да чуе потвърждението на Кристоф.

— Аз казвам това, което винаги съм ви казвал, милейди: не можем да си позволим сляпо да вярваме на орките. Отделни орки наистина се оказаха достойни, да, но орките като цяло? Ще бъде наивно от наша страна да смятаме, че всички те ни мислят доброто и че всички те са просветени като Трал. Той ни беше достоен съюзник срещу Пламтящия легион и аз му се възхищавам за това, което направи, но то е временно. — Кристоф постави тънките си ръце върху бюрото, навеждайки се към Джейна. — Единственият, който крепи

мира с орките, е Трал, и в мига, в който него няма да го има, уверявам ви, милейди, орките пак ще си станат орки и ще направят всичко възможно да ни унищожат.

Джейна рязко се изсмя. Думите на Кристоф бяха като ехо на разговора й с Трал — и все пак те изглеждаха доста рационални в устата на шамбелана.

Кристоф се изпъна:

— Нещо забавлява ли ви, милейди?

— Не. Смятам, че взимаме ситуацията твърде на сериозно.

— А аз смятам, че я подценявате. Този град държава е всичко, което не позволява на орките да прегазят изцяло Калимдор. — Кристоф се поколеба, което беше необичайно. Шамбеланът беше направил кариера тъкмо с прямотата си, която беше и една от неговите най-прагматични черти.

— Какво има, Кристоф?

— Нашите съюзници са... загрижени. Възможността цял континент да падне под господството на орките е... тревожна за мнозина. В момента има заришие, защото от една страна, на дневен ред са други въпроси, но...

— Но точно сега аз съм тази, която пречи на евентуално нападение?

— Докато лейди Праудмуър, великата магьосница, победила Пламтящия легион, управлява хората в Калимдор, останалите в света могат спокойно да спят през нощта. В момента, в който те установят, че лейди Праудмуър не може да държи орките под контрол, това ще се промени. И на фона на военните сили на нападателите, флотът на покойния ви баща ще изглежда като лодки за гребане.

Джейна се свлече в стола си. Честно казано тя рядко се беше замисляла за света извън Калимдор. Беше заета в битките с демоните, а след това с изграждането на Терамор. А атаката на собствения й баща ѝ даде ясно да разбере, че тези, които не се бяха били рамо до рамо с орките, все още ги смятаха за малко по-висши създания от животните.

Но Кристоф би следвало да знае по-добре какви са наистина.

— Какво предполагаш ти, шамбелан?

— Че този капитан Болик може да е пропагандатор, който се опитва да противопостави Трал на вас — на нас. Даже заедно с Нортуюч, ние сме съвсем сами зад портите на Терамор и лесно можем

да се окажем заобиколени от орки, и още по-лошо — и с троловете на тяхна страна. Както и от гоблините, за които е малко вероятно да вземат нечия страна.

Джейна поклати глава. Предсказанието на Кристоф беше най-лошият кошмар за всеки човек от Калимдор. А едва ли не до вчера изглеждаше, че са на прага да направят тези кошмари невъзможни. Търговията с орките вървеше гладко, над Пустошта — ничия земя между Дуротар и Терамор — цареше ред и спокойствие, а двата вида, които преди се презираха, живееха в мир вече три години.

Въпросът, който сега си зададе Джейна, беше — дали сегашното състояние на нещата не е просто период на отмора, докато орките се възстановят от битките с Пламтящия легион, само затишис преди неизбежната буря?

Преди Джейна да успее да потъне в мрачните си мисли, една висока, тъмнокоса жена с квадратно лице, остьр нос и широки рамене, влезе в стаята. Тя носеше стандартната военна униформа с метална ризница и зелен плащ, изобразяващ емблемата на Кул Тирас във формата на котва — предишния дом на рода Праудмуър.

Като повдигна дясната си ръка към челото за поздрав, жената изрече обичайното:

— Полковник Лорена на вашите заповеди, милейди.

Джейна се изправи.

— Благодаря, полковник. Свободно. Дюри каза ли ви какво се изисква? — Джейна бе по-ниска от Лорена, затова предпочитаše да стои права в нейно присъствие, за да не изглежда още по-мъничка.

Поставяйки и двете си ръце отзад, все така изпъната като шомпол, Лорена каза:

— Да, госпожо. Тръгваме за Нортуюч след час. Вече изпратихме пратеник да съобщи на майор Дейвин за пристигането ни.

— Добре. Това е всичко. И за двама ви.

Лорена поздрави, завъртя се на токовете си и излезе. Кристоф обаче се забави за момент. След като шамбеланът не посмя да проговори, Джейна го подкани:

— Какво има, Кристоф?

— Може би е добре отрядът, който придружава Лорена, да остане в Нортуюч за по-голяма сигурност.

Без колебание Джейна отвърна рязко:

— Не!

— Милейди...

— Орките и без това не ни искат в Нортуюч, Кристоф. Не мога да извърша подобна провокация и особено сега, когато те смятат, че сме отказали да им помогнем срещу пиратите.

— Все пак...

— Свободен сте, шамбелан — каза студено Джейна.

Кристоф я погледна сърдито за момент, преди да се поклони ниско, да разпери ръце и да отрони едно:

— Милейди! — И напусна.

[1] Razor Hill (англ.) — от razor (бръснач) и hill (хълм, възвишение). — Б.пр. ↑

[2] Highlord (англ.) — от high (висш, върховен) и lord (господар).

— Б.пр. ↑

ЧЕТИРИ

Не съм сигурен, че разбирам какъв е проблемът, полковник.

Лорена гледаше навън през прозореца на малката наблюдателница в крепостта Нортуюч. Изявленето беше направено от майор Дейвин, настоящия комендант на Нортуюч, който дразнеше Лорена от мига, в който тя и нейният отряд от шест души бяха пристигнали.

От мястото си на малкото бюро в центъра на наблюдателницата Дейвин, набит мъж с гъста брада, беше докладвал, че един конвоиращ кораб се е загубил в мъглата. Било възможно това да е бил корабът, който орките твърдели, че са видели.

Лорена се обрна, за да го погледне отгоре — не беше трудно, защото бе седнал, въпреки че дори и изправен, Лорена беше по-висока — и каза, натъртайки на всяка дума:

— Проблемът е, че орките са очаквали помощ от нас. И е трябвало да я получат.

— И защо? — Дейвин звучеше искрено учуден.

— Те са наши съюзници. — Лорена не можеше да повярва, че трябва да обяснява това. Дейвин беше герой от войната, единственият оцелял в жестоко клане на взвод, ескортиращ магьосник, който също беше убит. Разузнавателните сведения, които той донесе, бяха безценни.

Но сега героят от войната само сви рамене:

— Те се биха заедно с нас наистина, но това беше необходимост. Полковник, орките дори не са цивилизовани. Единствената причина да се примиря с тях е Трал. Той е единственият, който го заслужава, защото е бил отгледан от хора. А иначе какво става с тях, си е тяхна грижа.

— Лейди Праудмуър не одобрява такова поведение — отсече напрегнато Лорена, — както и аз. — Тя се обрна назад. Изгледът на Голямо море беше доста живописен и Лорена установи, че предпочита

него пред дразнещото лице на Дейвин. — Изпратих хората си да намерят капитан Авинал и екипажа му, за да чуем тяхната версия.

Сега Дейвин се изправи:

— С цялото полагащо ви се уважение, полковник, няма *версия*. Корабът на Авинал се е загубил. Успели са да се върнат в курса. После — вкъщи. Ако кораб на орките е бил нападнат от пирати, това не е наш проблем.

— Да, теоретично е така. — Тя не пожела да се обърне, за да го гледа, докато му говори. — Пиратите не подбират кого да атакуват. Те биха преследвали гоблини, орки, тролове, огри, елфи, джуджета — или хора. Но *ако има* пирати, които действат толкова близо до Рачет, това вече е наш проблем.

— Аз изпълнявам тази длъжност от три години, полковник. — Сега вече Дейвин звучеше сприхаво. — Няма нужда да ми говорите за пирати.

— Ако е така, то няма нужда да ви напомням защо, когато кораб на орките е атакуван, това е наш проблем.

Дребен редник, чиято униформа изглеждаше ушита за някой с глава по-висок, почука плахо на вратата, водеща към наблюдателницата:

— Ъъ... сър, дошли са няколко души, които искат да видят вас и полковник Лорена, сър, ако няма проблем, сър.

— Кой? — попита Дейвин.

— Ъъ... капитан Авинал, сър, и един войник, който не познавам, сър.

— Това трябва да е Стров — каза Лорена. — На него заповядах да повика капитана.

Дейвин измери Лорена с гневен поглед:

— И какъв е смисълът да притесняваме человека, като го водим в наблюдателницата като затворник.

Лорена вече съчиняваше наум писмото до лейди Праудмуър и генерал Норис, с което препоръчваше Дейвин да бъде преназначен в тиловата служба.

— Преди всичко, майоре, смятам, че предпочитате да говоря с вашия капитан във ваше присъствие. Второ — да не би обикновено да водите престъпниците в наблюдателницата, а не в ареста?

Очевидно Дейвин беше по-доволен да продължава да гледа гневно, отколкото да отговори на хапливите ѝ думи.

Затова Лорена се обрна към младия войник:

— Повикайте и двамата, редник.

С раздразнение редникът погледна първо към Дейвин. Изчака майорът да кимне и едва тогава излезе.

След миг в малката стая влязоха двама мъже. Стров беше символ на определението незабележим — среден на ръст, тегло и телосложение, кестенява коса, кафяви очи, малки мустаци. Той приличаше на всеки един пълнолетен мъж в света, което беше една от няколкото причини да бъде толкова добър преследвач. Просто никой не го забелязваше.

След Стров влезе мъж със загрубял вид на опитен моряк. Походката му беше тромава, движеше се, сякаш очакваше палубата да се продълни под него, а на лицето му се забелязваха дълбоки бръчки и бронзов загар от дълготрайното излагане на слънце.

— Капитан Авинал — каза Дейвин, облягайки се назад в своя стол, — това е полковник Лорена. Лейди Праудмуър я е изпратила да установи защо пирати са нападнали кораб на орките.

Авинал се намръщи:

— Мисля, че това е очевидно, полковник.

Като отдели миг, да върне на Дейвин гневния поглед, Лорена погледна Авинал:

— Изказаната от майора причина — защо съм тук — не е съвсем точна. Аз зная защо пиратски кораб е атакувал търговски кораб на орките — това, което не зная, е защо не сте им помогнали.

Като посочи Стров, Авинал попита:

— Затова ли този човек и неговите хора тормозеха моя екипаж?

— Редник Стров и неговите другари изпълняват заповедите на лейди, капитан, както и аз.

— Трябва да подгответям патрул, госпожо. Има ли начин това да изчак...

— Не, капитане, няма.

Авинал погледна Дейвин. Дейвин вдигна рамене, все едно казваше, че това е извън неговия контрол. После капитанът погледна унищожително Лорена:

— Добре. Кога се предполага, че това се е случило.

— Преди пет дни. Според майор Дейвин вие сте попаднали в гъста мъгла онази сутрин.

— Да, госпожо, така беше.

— Видяхте ли никакви други кораби онази сутрин?

— Някакви очертания, които може и да са били на кораб, но не съм сигурен. Всъщност бяхме близо до никакъв кораб в един момент, толкова знам — те пуснаха сирената за мъгла.

Лорена кимна. Това съвпадаше с казаното от орките на лейди Праудмуър.

— Но не можехме да видим нищо със сигурност. Не можехме да виждаме дори носовете си и това е така. От петдесет години плавам, полковник, и никога не съм виждал подобна мъгла. Самият Сарджерас можеше да се появи на палубата и аз да не го забележа. Всичко, което трябваше да правя, е да не допусна моите хора да направят бунт, истината ви казвам. Последното нещо, което би ни заинтересувало, е шайка зеленокожи.

Няколко секунди Лорена гледаше втренчено капитана. След това въздъхна:

— Много добре, капитане, благодаря ви. Това е всичко.

Като измърмори: „Каква загуба на време“ под носа си, Авинал излезе.

Когато капитанът напусна, Стров каза:

— Повечето от екипажа твърдят същото, госпожо.

— Разбира се — намеси се Дейвин. — Защото това е истината и тя е очевидна.

Като се завъртя към майора, Лорена попита:

— Кажете ми, майоре, защо не споменахте, че капитан Авинал е бил близо до друг кораб — или че този кораб е пуснал сирената си за мъгла?

— Не сметнах, че това има отношение по въпроса.

Лорена мислено промени писмото си и Дейвин вече бе понижен на дежурен по помийните ями.

— Не е ваша работа да преценявате кое има отношение, майор. Ваши работи — ваше задължение — е да изпълнявате заповедите на по-висшите си началници.

Дейвин изпусна дълга въздишка:

— Вижте, полковник, вие сте изпратена тук да установите дали капитан Авинал е извършил нещо нередно. Явно не е. И какво значение има, че на банда зеленокожи е бил откраднат товарът?

— В действителност не е откраднат — те сами са отбълснали пиратите с бой.

Сега Дейвин се изправи отново, гледайки Лорена, сякаш е луда:

— Тогава, с цялото полагащо ви се уважение, госпожо, каква е целта на тези разпити? Изглежда, че зеленокожите не са имали нужда от нашата помощ. Тогава защо ни третирате като престъпници? Както казах, не сме направили нищо лошо.

Лорена поклати глава, без изобщо да приема думите му.

ПЕТ

Байрок не беше предполагал, че най-щастливите мигове в живота му ще бъдат, когато отива за риба. На пръв поглед на един орк не му приличаше да води такъв живот. В риболова нямаше битки, слава, предизвикателни сражения, нито изпитание на бойния дух срещу равностоен противник. Не се използваше оръжие, нито се проливаше кръв.

Но в случая не беше важно какво прави, а защо го прави. Байрок отиваше за риба, защото беше свободен.

Като младеж се бе запалил по фалшивите обещания на Гул'дан и неговия Сенчест съвет за нов свят там, където небето беше синьо, а жителите му — лесна плячка за заробване от по-висшите орки. Байрок и неговият клан последваха Гул'дан, без да знаят, че той и Съветът му изпълняват заповедите на Сарджерас и неговите зли демони, и без да разберат, че ще платят за този нов свят със самите си души. Цяло десетилетие орките се биха и бяха победени. Бяха поробени или от демоните, които считаха за свои благодетели, или от хората, които доказаха, че имат повече боен дух, отколкото демоните си бяха представляли.

Демонска магия угаси спомените на Байрок за живота му в родната земя на орките. Нежеланието му да си спомня стана причина и почти да забрави живота си в робство на хората. Спомняше си единствено, че работата беше непосилна и унизителна и бе унищожила и малкото дух, който демоните бяха оставили непокътнат.

После дойде Трал.

И всичко се промени. Синът на великия Дуротан — чиято смърт в много отношения беше краят на предишния начин на живот на орките — Трал беше избягал от господарите си човеци и беше използвал тактиката на хората срещу тях самите. Той припомни на орките за тяхното отдавна забравено минало.

В деня, в който Трал и неговата разрастваща се армия освободиха Байрок, той се закле, че ще служи на младия орк, докато

някой от тях умре.

И засега, независимо от най-усърдните напъни на човешките войници и демонските орди, тази смърт не идваше. Един по-нисш член на Пламтящия легион обаче отне дясното му око. В замяна Байрок премахна цялата глава на демона.

Когато битката свърши и орките се заселиха в Дуротар, Байрок поиска да бъде освободен от служба. И обеща, че ако бъде свирен сбор за битка, първи той ще надене отново бойните доспехи, макар и без едно око. Но сега искаше да се възползва от свободата, за която толкова всеотдайно се беше бил.

Естествено Трал го освободи от служба, както и всички останали, които поискаха.

Разбира се, Байрок нямаше нужда от риба. В Дуротар имаше отлична земеделска земя. Понеже човешките земи бяха разположени в блатистите местности на юг, хората не можеха да отглеждат нищо и съответно хвърляха голяма част от усилията си в риболов. Те разменяха излишъка от улова си с орките, които пък им даваха излишъка си от реколтата.

Но Байрок не искаше риба, уловена от хората. Той не искаше да има нищо общо с тях, ако това беше възможно. Да, хората се биха на страната на орките срещу Пламтящия легион, но това беше съюз по необходимост. Хората бяха чудовища и Байрок не искаше да има вземане-даване с такива нецивилизовани създания.

Затова едноокият орк беше направо шокиран, когато откри шестима човека на обичайното му място за риболов на Дедай Шор.

Зоната около риболовната дупка на Байрок беше ливада, обрасла с висока трева. Наистина преследваческите му умения бяха малко ограничени заради липсата на здраво дясното око, но той все още не забелязваше признак, че и някой друг кръстосва тревата. И особено хора — толкова малки, леки и трогателно забележими в движенията си същества. Байрок не виждаше никакви въздушни кораби наоколо, нито лодки във водата.

Как все пак са дошли не беше най-голямата му грижа, колкото факта, че изобщо са пристигнали. Като оставил на земята риболовните си принадлежности, той свали морнингстара^[1] от гърба си. Трал му го подари, когато го освободи от робство, и Байрок не се разделяше с него.

Ако в мястото на Байрок бяха влезли други орки, щеше да им поискам обяснение за присъствието им, но хора — особено нарушители — не заслужаваха подобно внимание. Той щеше да установи намеренията им по друг начин. В най-добраия случай те бяха просто наивници, загубили се твърде далеч на север, и не осъзнаваха, че нарушават чужда територия. Байрок беше живял дълго и беше установил, че глупостта е много по-често срещано явление, отколкото злата умисъл.

А в най-лошия случай тези бяха истински нарушители и ако бяха такива, Байрок нямаше да им позволи да напуснат риболовната му дупка живи.

Беше научил човешкия език по време на своя плен, така че можеше да разбира думите на шестимата — поне на тези, които чуваше. Всъщност чуваше твърде малко от мястото си сред високата трева.

Но думите, които чу, не бяха обнадеждаващи. Сваляне беше една, друга *Трал*. Както и зеленокож, обидата, с която хората наричаха орките.

После улови фразата: „Ще ги избием всичките и този континент ще остане за нас“.

Друг попита нещо, като единствената дума, която Байрок дочу, беше *трол*. Но чу как този, който искаше да завземе континента, веднага добави: „Ще избием и тях“.

Байрок разтвори тревата и ги погледна отблизо. Той не забеляза нищо особено — всички хора изглеждаха толкова еднакви, — но после старият орк видя, че двамата най-близо до него носеха изображение на горящ меч: единият като татуировка на ръката, а другият като обица.

Докато кръвта му кипваше, Байрок си спомни къде беше виждал този символ преди. Беше много отдавна. Първите орки, дошли в този свят, наричаха себе си Горящото острие и техните доспехи и флагове носеха символа, който имаха тези двама човеци. Горящото острие бяха сред най-свирипите поддръжници на Сенчестия съвет. По-късно те бяха избити и никой от този привързан към демоните клан не остана жив. А сега насреща му бяха хора със същия символ, които говореха, че ще убият Трал.

Обезумял от ярост, Байрок скочи на крака и се втурна към шесторката, размахвайки морнингстара над главата си. Дори и при

тази своя маса, единственият звук, който издаваше приближаването му, бе съскането на веригата на морнингстара, която завършваща с голяма шипеста топка.

За съжаление това беше достатъчно. Двама от хората — тези със символа на Горящото острие — се завъртяха. Така че Байрок се прицели първо в по-близкия от тях, мятайки морнингстара право по бръснатата му глава. Не се притесняваше, че хвърля оръжието си — никой човек не можеше да го вдигне, така че щеше да си чака, докато успее да го грабне отново.

— Орк!

— Беше време някой от тях да се покаже!

— Убий го!

Понеже елементът на изненада беше загубен, той издаде страховит рев — това винаги плашеше хората — и скочи към друг, човекът с цялата брада. Масивният юмрук на Байрок удари челюстта на брадатия.

Бръснатият стисна рамото си — за разочарование на Байрок бе успял да избегне удара по главата — и се опита да вдигне морнингстара с другата си ръка. Ако имаше време, Байрок щеше да се засмее.

Но беше твърде зает и сграбчи друга човешка глава с дясната си ръка, като се подготви да хвърли нашественика върху другарите му. Това обаче не се получи, защото друг човек го нападна отдясно.

Проклинайки се, че забрави да отчете факта, че не вижда с това око, Байрок размаха дясната си ръка, независимо че почувства режеща болка.

Двама се нахвърлиха отгоре му. Единият го удряше с юмруци, а другият го нападна с нож. Байрок успя да стъпи върху крака на нападателя и моментално го счупи. Писъците на жертвата го вдъхновиха и оркът удвои нападателната си мощ. Но те просто бяха много. Дори двамата — сериозно ранени — продължаваха да налитат и дори Байрок разбра, че не може да надвие шестима души без оръжие. Трябваше да го вземе.

Той пое дълбоко въздух, издаде силен рев и замахна с всичка сила навън с двета си юмрука. Това отблъсна противниците му само за миг, но на него му беше нужен точно такъв миг. Той се хвърли за оръжието си, хващайки с пръсти дръжката му.

Преди да го повдигне обаче, двама го удариха силно по главата, а друг прониза с кама лявото му бедро. Байрок замахна встрани, топката на морнингстара разцепи въздуха и замалко не уцели хората. Замалко! А после — колкото и да мразеше себе си за това, което беше принуден да направи — Байрок избяга.

Беше му много тежко. Не само заради камата, която все още стърчеше от лявото му бедро и забавяше хода му. Да се бяга от битка беше позорно. Но Байрок знаеше, че има по-важна задача за изпълнение — Горящото острие се бяха върнали, само че този път бяха хора. И всички нападатели, не само двамата, които предварително беше забелязал, носеха изображение на горящ меч — гердан, татуировка, нещо друго...

Тази информация трябваше да достигне до Трал.

Така че Байрок бягаше.

Или по-скоро куцаше. Раните му си казваха своето. Дори и дишането започна да му коства много усилия.

Но въпреки това, той бягаше.

Забеляза мимоходом, че шестимата човека го преследваха, но не можеше да си позволи да им обръща внимание. Трябваше да стигне до Оргримар и да каже на Трал какво се е случило. Дори и ранен, неговите крачки бяха по-големи от тези на хората и засега успяваше да ги надбяга. Щом се отдалечеше достатъчно, той щеше да ги остави назад в храсталациите на тази земя, която познаваше по-добре от който и да е чуждоземец. Освен това, изглежда, те просто искаха да набият някой орк. Вероятно не знаеха, че Байрок разбира техния вулгарен език, и следователно не се досещаха, че знае кои са. Те не биха го преследвали отвъд териториите, до които това би било безопасно за тях.

Или поне така се надяваше.

Вече не мислеше. Той прочисти главата си от всичко друго, освен от нуждата да поставя единия си крак пред другия, стъпвайки тежко по земята. Пренебрегна болката в крака и болката на всички други места, където го бяха удряли и рязали, пренебрегна факта, че единственото му здраво око се замъгливало, пренебрегна умората, която изстискваше силите от крайниците му.

Продължаваше да бяга.

След това се препъна. Левият му крак не се повдигна, както се очакваше — но десният му продължи да тича и в крайна сметка той се строполи на земята. Високата трева и калта влязоха в носа, устата и очите му.

— Трябва... успея... стана...

— Никъде няма да стигнеш, чудовище. — Байрок чу гласа, усети човешките стъпки и после почувства натиска, когато двама от тях седнаха на гърба му и го обездвижиха. — Защото това е положението — вашето време свърши. Орките не са от този свят, така че ние ще ви прогоним от него. Разбра ли ме?

Байрок опита усилието да повдигне главата си, така че да види двама от хората. Той плю в тях.

Хората само се засмяха:

— Да приключваме, момчета. *Галтак Еред'наш!*

Другите петима дружно отговориха по същия начин:

— *Галтак Еред'наш!*

След това започнаха да бият орка.

[1] Morningstar (англ.) — от morning (утрин) и star (звезда). —
Б.пр. ↑

ШЕСТ

Час след разпита на Дейвин и Авинал, полковник Лорена събра отряда си на едно сечище съвсем близо до Нортуюч. Скали и гъсти дървета населяваха пейзажа, а пелинът се подаваше страхливо от неравната повърхност. Слънцето огряваше земята и растителността, създавайки илюзията, че всичко свети — а също така сгряваше бойците в металните им ризници.

Повечето от войниците, които Лорена взе със себе си, бяха просто първите в нарядния списък. Избра специално само двама от тях. Макар и млад, Стров беше най-довереният ѝ човек — той изпълняваше задълженията си без въпроси, можеше да импровизира, когато беше необходимо, а когато не беше нужно, следваше заповедите дословно. Също така можеше да проследи някого, без да го изпусне и без да му позволи да разбере, че е следен.

Другият беше пълната противоположност на Стров — Джейлод — стар войник, бил се срещу орките много отдавна, още когато никой не знаеше какво е орк. Слушовете шушукаха, че той е обучавал адмирал Праудмуър, въпреки че Лорена не се заслушваше. И в двата случая той беше видял всичко, беше правил всичко, и живееше, за да разказва преувеличени случки за всичко това.

Стров каза:

— Както казах в наблюдателницата, госпожо, останалите от екипажа потвърдиха думите на капитан Авинал. Не са видели нищо около тях. Съмнявам се, че могат да потвърдят, че *Orgat'ar* или пиратите са били там.

— А ако са били — добави друг войник, ветеран на име Паоло, — не са били в състояние да помогнат на който и да е. Моряците, които попитах, бяха уплашени, когато говореха за това.

Мал, който беше служил във флота на Азерот преди години, кимна:

— Не може да ги виним. Мъглата е била от най-гъстите. Нямали са възможност да установят местоположението си. В такива случаи

най-добре е да пуснеш котва, докато мъглата отмине. Честно казано изненада е, че не са го направили.

— Какво значение има това?

Това беше Джейлод. Лорена се намръщи:

— Ти какво?...

— Орките унищожиха флота на адмирал Праудмуър! Убиха едни от най-добрите хора, които някога са се раждали! Ако аз отговарях за кораба на Авинал, щях да помогна на пиратите. Това, което правим, е срамота, а лейди Праудмуър предава хората си на тези диваци — предаде собствения си баща на такива като тях. Срамота е да ги защитаваме, вместо да преследваме тези чудовища!

Всички потропаха с крака от неудобство при тези думи.

Тоест всички, с изключение на Лорена, която извади меча си и насочи върха му към гърлото на Джейлод. Старецът се изненада и сините му очи се разшириха от страх дори под гънките на сбръчканата кожа, която покриваше лицето му.

Лорена го сряза тихо и достатъчно суро:

— Никога повече не споменавай лейди Праудмуър с лошо в мое присъствие, сержант. Не ме интересува при кой си служил или колко тролове и демони си убил, но ако някога дори и само си помислиш такива неща за лейди Праудмуър, ще те разпоря от носа до задника и ще дам червата ти на кучетата. Ясно ли се изразих?

Стров пристъпи напред:

— Сигурен съм, че сержантът не искаше да обиди лейди Праудмуър, госпожо.

— Разбира се, че не. — Сега гласът на Джейлод трепереше по-силно. — Аз не изпитвам нищо друго освен уважение към нея, госпожо, вие знаете това. Това беше просто...

— Просто какво?

Джейлод преглътна, адамовата му ябълка трептеше срещу върха на меча на Лорена:

— Не бива да се доверяваме на орките, това е всичко, което имам предвид.

Това *не беше* всичко, което Джейлод имаше предвид, но Лорена така или иначе свали меча. Няколкото десетилетия вярна служба на Джейлод му бяха спечелили правото да има няколко десетки съмнения, но тези думи не бяха присъщи за човек, който всеотдайно беше служил

на лейди Праудмуър с години далеч назад във времето още преди да се появи Артас. Наистина, ако беше някой друг, тя нямаше да се занимава с предупреждения. Щеше директно да го изкорми.

Като прибра меча си, Лорена каза:

— Да се връщаме към пристанището. Чака ни дълъг път към дома.

Докато вървяха към доковете, където беше закотвен техният транспортен кораб, Лорена се чудеше какво всъщност се случва. Беше войник през целия си съзнателен живот. Най-малкото от десет деца и единствено момиче, тя искаше да стане войник точно както братята и баща ѝ. Дори беше убедена, че е момче, чак до тринайсетата си година, когато промените в тялото ѝ я накараха да се сблъска с реалността. Но не и да я приеме. Тя беше толкова сръчна с меч и щит, че баща ѝ превъзмогна нежеланието си и финансира кандидатурата ѝ в градската гвардия на Кул Тирас. През годините тя израсна във военната кариера и накрая беше произведена в чин полковник от самата лейди Праудмуър по време на войната срещу Пламтящия легион.

През това време тя беше развивала инстинктите си — инстинктите на войник от семейство на войници — и сега тези инстинкти ѝ подсказваха, че зад факта, че военен конвой не е забелязал търговски кораб или пиратите, които са го нападнали в мъглата, се крие нещо друго. Съмнението се беше загнездило в главата ѝ още от момента в който пристигна в Нортуюч, но думите на Джейлод го превърнаха в убеждение.

Тя не беше сигурна какъв точно е проблемът, но възнамеряваше да разбере.

Докато се спускаха към края на сечището, редник Стров не изпускаше от очи сержант Джейлод. Не знаеше какво е намислил старият мишевов, нито дали е намислил нещо, но не му харесваше.

Да се оплакваш от орките беше едната страна на въпроса. Беше нормално, като се има предвид историята, въпреки че самият Стров ги възприемаше като жертви на демоните. Да ги мрази беше точно толкова безсмислено, колкото да мрази Медив, а той беше тачен като герой независимо от това, което демоните му бяха сторили. Все пак разбираше защо някои гледаха на орките с неприязън.

А лейди Праудмуър? Единствените, които имаха основание да я мразят, бяха Пламтящият легион и тези, които му симпатизираха. Никога досега Джейлод не беше изпускал нервите си и това накара Стров да си мисли, че вероятно сержантът губи твърдостта си. Случваше се и на най-добрите хора, но то можеше да ги застраши. Едно от нещата, на които ги обучаваха, беше, че трябва да могат да разчитат на хората от своята бойна единица. Стров вече не беше сигурен, че може да разчита на Джейлод...

Така беше потънал в мислите си, че пропусна да забележи нещо, което трябваше да забележи много по-рано. Дърветата и скалите покрай няколкото склада, принадлежащи на Нортуюч, оформяха почти идеален кръг и когато наблизиха края му, Стров зърна четири фигури в мантии, които се криеха зад складовете, дърветата и скалите. Те се криеха ловко, но Стров имаше зорки очи.

— Засада!

При вика му и седмината заеха бойна стойка и извадиха мечовете си. В същия миг седем фигури — Стров беше пропуснал три от тях — изскочиха от прикритието си.

Мантиите неуспешно прикриваха факта, че масивните фигури са на орки, независимо че наистина скриваха останалите отличителни черти.

Стров забеляза и нещо друго, когато парира боздугана, насочен към главата му — мантиите имаха емблема на гърдите, изобразяваща меч в пламъци. Беше му познато, но сега нямаше време да си спомня откъде, защото точно в този момент свалилият мантията орк се канеше да отнеме живота му.

Оркът замахна с боздугана още три пъти, и трите пъти Стров го парираше, като на третия той също атакува и удари противника си в корема. Неочакващ подобен ход, оркът се препъна и Стров замахна с меча си. Оркът едва успя да блокира удара с боздугана си. И това окуражи Стров. Той продължи устрема си, раздавайки различни бойни хватки и удари, но неговият противник беше добре трениран, демонстрираще невероятно бързи рефлекси и го парираше майсторски, разчитайки и на физическата си сила. Стров знаеше, че много хора разчитат единствено на оръжието си, но той се бе научил да си служи с цялото тяло.

Стров замахна ниско, надявайки се оркът да го парира отдолу, за да се открие за удар в главата. Оркът го очакваше, държейки боздугана си с една ръка, а вдигна другата, за да защити лицето си.

Стров събра цялата си сила и светковично ритна крака на орка ниско долу. Удар, достатъчно силен, за да го счупи, но оркът само се препъна и размаха двете си ръце, за да запази равновесие. Това го принуди да се открие, което Стров използва, за да го прониже в гърдите.

Поне така си мислеше. Мечът прониза мантията изненадващо лесно и потъна до половината, но Стров не усети проникване в плът и когато изтръгна меча си — което му отне повече усилия от очакваното, — нямаше никаква кръв по острието.

Стров стисна зъби, не позволяйки на изненадата, че не е пуснал кръв, да го откъсне от противника, който вече се бе изправил, сякаш нищо не се бе случило.

Поемайки дълбоко дъх, Стров пристъпи напред и замахна към врата на орка, след това към корема, след това отново към врата, после към краката. Ръцете му се движеха като въртележка, острието цепеше въздуха, свистеше и избутваше орка все по-назад и назад. Стров напредваше педя след педя, без да оставя достатъчно време на противника си дори за блокиране. Надяваше се рано или късно да преодолее съпротивата му.

Внезапно сякаш от нищото изникна острие на меч и се стовари върху главата на орка. Мантията беше разкъсана и половината от нея се свлече, за да разкрие разяреното зелено лице на мъжкар. На левия му бивник беше гравиран знакът с горящия меч.

Въпросното острие принадлежеше на полковник Лорена. Стров предположи, че тя беше ликвидирана своя противник.

Що се отнася до орка, той изкрештя думичката за отстъпление на езика на орките, после всички извираха: *Галтак Еред'наш!* Стров знаеше много езици, включително езика на орките, на троловете, гоблините и джуджетата, както и всичките четири диалекта на елфите. Но никога преди това не беше чувал тази фраза.

След като неговият противник побягна, Стров се обърна към другарите си. Йън и Мал лежаха на земята — първият беше мъртъв, с разрязано гърло, а вторият жив, но с ранен крак. Той самият, Лорена,

Джейлод, Паоло и Клай бяха невредими. Един от орките също лежеше на земята. Другите шестима отстъпваха, двама от тях кървяха.

— Стров, Клай, тръгвайте след тях — извика Лорена, като се втурна към Мад.

Клай беше най-добрият боец в отряда. Стров забеляза, че мечът му е обагрен в оркска кръв.

— Значи успя да достигнеш плът? — попита задъхано Стров, тичайки по следите на бегълците.

Клай кимна:

— Само когато уцелвах главата или врата. Сякаш телата им са направени от дим или нещо такова.

Всички фигури преминаха през един от висящите върбови клони, който почти служеше за стена. Клай и Стров го прескочиха само няколко крачки зад тях, за да намерят... нищо. От орките нямаше и следа. Дори кървавата дира на двамата ранени беше изчезнала. Земята се виждаше на половин левга разстояние — не беше възможно орките да изчезнат за толкова кратко време.

Стров се спря и пое дъх, подушвайки въздуха:

— Усещаш ли това?

Клай кимна:

— Сяра. И подправки, мащерка може би. — Объркан, попита: — И какво?

— Магия. Което обяснява и защо не можеха да бъдат прободени.

С трескав блясък в очите Клай възклика:

— Демони?

— Моли се да не са — потрепери Стров. Клай беше още хлапак, скорошно попълнение, твърде млад, за да се е бил срещу Пламтящия легион. Неговото нетърпение да се бие с демони беше присъщо на човек, който никога не бе го правил.

Обръщайки се, Стров побягна обратно през листата към Лорена, Клай го следваше по петите.

Полковникът и Паоло тъкмо превързваха раните на Мал. Когато видя Стров и Клай, Лорена скочи на крака и сърдито попита:

— Какво стана?

— Те изчезнаха, госпожо. Напълно — даже и кървавите им дири.

И остана само миристи на магия.

Лорена плю:

— По дяволите! — Тя стисна зъби, после посочи мантията на земята. — И този явно не може да бъде разпитан.

Като погледна по-отблизо, Стров забеляза, че мантията лежи безплътна на земята. Промуши я с меча си и само разпиля... пепел. След това погледна отново жената.

— Определено е магия — кимна тя.

— Госпожо, това ми напомня за... — Накрая Стров се сети, спомняйки си скорошен разговор с брат си. — Това е!

— Какво има, редник?

— При последната ми отпуска брат ми Мануел ми разказа за група, която нарича себе си Горящото острие. Когато бил в „Демънзбейн“, някой се опитал да го привлече в нея. Каза, че търсят хора, които са недоволни от сегашното положение на нещата. Друго не знаеше.

Джейлод изсумтя:

— Никой не е доволен от състоянието на нещата.

Като се имаше предвид какво Джейлод говореше преди това, Стров сметна реакцията му за странна, но не му отговори, а продължи да докладва на полковника:

— Госпожо, оркът, с който се бих, имаше горящ меч, гравиран на бивника си.

— Горяще острие — поклати глава Лорена. — Този, с който аз се бих — онази пепел там, — имаше горяще острие на обицата на носа му.

Клай вдигна ръка:

— Може ли, госпожо?

Лорена кимна.

— Един от моите противници също имаше такова нещо на бивника си.

— По дяволите! — погледна тя към Паоло, който се беше надвесил над Мал. — Как е той?

— Има нужда от истински лекител, но това ще стане едва когато се върнем в Терамор. — Той погледна покрай Лорена към основната част на Нортуюч. — Аз не бих се доверил на лазарет в това място, госпожо.

Едва говорейки, Мал промълви:

— Подкрепям го, госпожо.

— Добре. — Като прибра меча си в ножницата, без да го избърска, Лорена тръгна към доковете. — Да потегляме към кораба, щом се качим на борда, ще му дадем от моето уиски за облекчаване на болката.

Смеејки се дрезгаво, Мал каза:

— Полковникът е щедра жена.

Отвръщайки на ефрейтора с крива усмивка, Лорена процеди:

— Не толкова щедра: само два пръста и нито капка повече. Този материал ми е много скъп.

Паоло даде сигнал на Клай, двамата вдигнаха Мал, като крепяха ранения му крак в неподвижно положение, и поеха към пристанището. Стров носеше окървавения труп на Йън.

Лорена се приближи:

— Редник, веднага щом пристигнем в Терамор, искам да говоря с брат ти. Искам да науча всичко възможно за това Горяще острие.

— Да, госпожо!

СЕДЕМ

Каменната стая, в която се помещаваше седалището на Трал като военачалник на Ордата, беше студена. Трал си я харесваше такава. Орките не обичаха студа и не се чувстваха комфортно в нея. Точно затова беше студена. Той установи, че не е много добре за другите да се чувстват комфортно в присъствието на своя водач. Така че, когато обектът се изграждаше, даде указания каменната зидария да е дебела и да няма прозорци. Осветлението се осигуряваше само от фенери, защото факлите излъчваха повече топлина.

А и невинаги беше толкова студено, че да е наистина неприятно. Той не искаше неговите хора да се измъчват, когато имат въпроси, но и не желаеше да бъдат съвсем спокойни. Трал беше изминал труден път и знаеше колко ценно и деликатно беше сегашното му положение. Затова се възползваше максимално от всяка възможност, дори и от нещо уж толкова маловажно, като поддържането на хладината в тронната му зала.

Сега той имаше среща с Калтар, неговия шаман, и Бъркс, най-силния му воин. Двамата бяха застанали пред Трал, който седеше на стола, облицован с кожите на същества, които сам бе убил.

— Хората са все още в Нортуюч. Последното, което научихме, е, че е пристигнал кораб с още войски. Струва ми се, че те се укрепват.

— Едва ли. — Трал се облегна назад в стола си. — Лейди Праудмуър ме информира, че изпраща един от нейните военни командири да разследва доклада на капитан Болик.

Бъркс застана мирно:

— Нима не вярват на думите на един воин?

Калтар, чиято зелена кожа беше избледняла и сбръчкана от възрастта, се разсмя с цяло гърло:

— Сигурен съм, Бъркс, че те вярват на думите на орк толкова, колкото ти би повярвал на думите на човек.

— Хората са страхови и жалки — каза Бъркс примирено.

— Хората от Терамор не са такива — наведе се Трал напред. — И аз няма да позволя да се говори лошо за тях в мое присъствие.

Бъркс потропа с крака и Трал трябаше да се удържи, за да не се разсмее. Жестът му напомни човешко дете, внезапно избухнало в гняв; сред орките обаче това беше нормален знак на недоволство. Независимо че беше господар на клановете, имаше дни, когато Трал трябаше съзнателно да си напомня, че не е отгледан от себеподобните си.

— Това е *нашата* земя, Трал! Хората нямат *никакви* права върху нея. Нека да си ходят обратно през Голямо море, а ние да заживеем така, както живеехме, преди демоните да ни прокълнат — далеч от всякакво скверно влияние, тленно или не.

Трал поклати глава. Той смяташе, че тези спорове са приключили още преди две години:

— Хората притежават най-лошата земя в Калимдор. Дори ние не взехме Калните блата. Хората на Джейна...

— Джейна? — подигравателно се усмихна Бъркс.

Сега вече Трал се изправи:

— Внимавай много, Бъркс. Лейди Праудмуър е заслужила моето уважение. Но ти бързо го губиш.

Бъркс се сви.

— Съжалявам, военачалник, но вие трябва да разберете, че сте отгледан от тях. Това понякога... не ви позволява да видите това, което е очевидно за всички нас.

— Виждам всичко, Бъркс. Трябва ли да ти напомням, че именно аз отворих очите на орките в този свят, които бяха станали жертва на демонското проклятие и на човешкото робство, като им припомних *кои са те*. Не си въобразявай, че можеш сега да ми четеш лекции за...

Бяха прекъснати от задъхан млад орк, който връхлетя в стаята:

— Гръмотевични гущери!^[1]

Трал премигна. Тъндър Ридж, домът на въпросните създания, беше далеч оттук — ако имаше такива в Оргримар, щеше да има по-сериозно предупреждение.

— Къде? — попита Бъркс.

— Не тук очевидно — каза Калтар унищожително, — в противен случай нямаше да изпратят само един млад вестоносец.

Наистина момчето носеше обица на носа във формата на светкавица, което означаваше, че е вестоносец. Без съмнение той беше тичал чак от Тъндър Ридж, за да докладва на Трал.

— Говори — каза Трал на младежа.

— Аз съм от дефилето Драйгълч^[2], военачалник. Гръмотевичните гущери... те избягаха от хребета, наистина.

— Как е възможно това? — прекъсна го грубо Бъркс.

Трал го изгледа сърдито:

— Остави го да говори и може да научим. — И подкани момчето:

— Продължавай.

— Един фермер, казва се Тълк, чул бясното топуркане. Той повикал синовете си и прогонили гущерите, преди наистина да унищожат реколтата. Но досега никой не е чувал за гръмотевични гущери, които бягат от хребета, затова Тълк, съседът фермер и *неговите* синове отишли на хребета, наистина.

Трал кимна. Тъндър Ридж беше заобиколен от гъста гора с дебелостволи дървета, през които гущерите не можеха да преминат. Друг можеше да мине внимателно или с промушване през гората, но гръмотевичните гущери не се движеха така.

— Когато пристигнали, те видели, че гората е изравнена със земята, наистина. Гущерите... те си направили пътека за бягство от хребета. Фермерите се страхуват за реколтата си, наистина.

Трал обаче все още мислеше за първото:

— Изравнена? Как точно изравнена?

— Дърветата. Всички били отсечени. Само пъновете се виждали на около педя разстояние от земята.

Бъркс попита:

— Къде са били отнесени?

Момчето сви рамене:

— Не знам. Нямало никакви клони, нищо, само пъновете.

Клатейки глава, Трал попита:

— Как е възможно това?

— Не знам как е възможно, военачалник — каза момчето, — но това е, което се случи, сигурен съм в онова, което ви говоря, наистина.

— Добра работа свърши. — Трал поздрави момчето. — Потърси си ядене и нещо за пие. Може да има още въпроси към тебе, след като се нахраниш.

Като кимна, момчето каза:

— Благодаря, военачалник. — И избяга навън.

— Хората — извика Бъркс веднага щом момчето напусна тронната зала. — Те трябва да са. Те са питали за дървесина от гората в Тъндър Ридж много пъти. Очевидно никой орк няма да оскверни земята по такъв начин.

Въпреки че Трал не беше склонен да мисли лошо за хората, Бъркс беше прав, че нямаше орк, който би дръзнал да извърши нещо подобно:

— Те не биха могли да транспортират толкова дървен материал от Тъндър Ридж до брега, без някой да ги забележи. Ако са се придвижвали по суша, щяха да бъдат забелязани, ако са летели с въздушни кораби — също.

— Има и трети начин — каза Калтар.

Въздъхвайки, Трал отново поклати глава:

— Магия.

— Да, магия — каза Бъркс. — И най-могъщият магьосник в Терамор е твоята безценна лейди Праудмуър — самата Джейна.

— Не е лейди Праудмуър — каза Калтар. — Това унищожаване на земята е осъдително — и хората са хем виновни, хем не са виновни.

— Какво би следвало да означава *това*? — попита сърдито Бъркс.

— Ти говориш със загадки — каза Трал. След това се засмя: — Както обикновено.

— Тук имат пръст велики сили, Трал — каза Калтар. — Могъщо магьосничество.

Бъркс отново тропна с крак:

— Лейди Праудмуър притежава могъщо магьосничество, а хората имат всички основания да плячкосат горите ни. По-здравата дървесина за техните кораби означава по-лесно нападение на нашите търговски кораби. Освен това така няма да има преграда за гръмотевичните гущери, които ще разорят нашите стопанства. — Бъркс закрачи пред трона на Трал, с лице толкова близо до него, че бивниците им почти се докоснаха. — Това е *правдоподобно*, военачалник. И ти го знаеш.

Трал бавно изрече:

— Това, което знам, Бъркс, е, че лейди Праудмуър предпочете да се изправи срещу собствения си баща, вместо да наруши съюза между Дуротар и Терамор. Наистина ли смяташ, че сега ще му измени заради *горите*?

Бъркс се отдръпна, вдигайки ръце:

— Кой знае какво мислят хората?

— Аз знам. Както много охотно подчертава преди малко, Бъркс, аз бях отгледан от хора — видял съм и най-доброто, и най-лошото, което човешката раса може да предложи. И твърдя, че сигурно има хора, които биха направили това, но Джейна Праудмуър *не* е от тях.

Като скръсти предизвикателно ръце пред гърди, Бъркс каза:

— Не са ни известни други човешки магьосници в Калимдор. Кой остава тогава, военачалник?

— Не зная — усмихна се Трал. — Когато лейтенант Блакмуър ме обучаваше, той ме накара да прочета много философски и научни трактати. Нещо, което съм запомнил от тези уроци, е една мисъл — че истинската мъдрост започва с фразата „Аз не зная“. Индивид, който не може да го признае, никога няма да научи нищо. И аз се гордея със способността си да научавам, Бъркс. — Той се изправи отново. — Изпрати воини в Драйгълч. Опитайте се да издигнете прегради пред гръмотевичните гущери. Осигурете всяка помощ, от която имат нужда там, за да се приведе положението под контрол. — След това се обърна към Калтар: — Донеси талисмана. Ще говоря с лейди Праудмуър.

— Трябва да *предприемем* нещо! — Бъркс тропна с крак, макар че Калтар бавно излезе от стаята, за да изпълни наредждането на Трал:
— Не да *приказваме*.

— Говоренето е втората стъпка към усвояване на нещата, Бъркс. Възнамерявам да разбера кой е отговорен за това. Сега отивай и изпълнявай нареджданията ми.

Бъркс понечи да каже нещо, но Трал не му позволи:

— Не искам нищо повече от теб, Бъркс! Ти изясни *напълно* позицията си! Все пак мисля, че дори и ти разбиращ, че нуждите на Драйгълч са най-неотложни. Сега отивай и прави това, което ти наредих, преди стопанствата ни действително да бъдат опустошени.

— Разбира се, военачалник — каза Бъркс. Той поздрави също като момчето, след което напусна.

Трал се надяваше, че кавгата заради Джейна и това, че я защити, си заслужават. В сърцето си знаеше, че е така. Но ако Джейна Праудмуър не беше откраднала дървесината и не беше пуснала гръмотевичните гущери, кой тогава го бе сторил?

[1] Thunder Ridge (англ.) — от thunder (гръмотевица) и ridge (хребет). — Б.пр. ↑

[2] Drygulch (англ.) — от dry (сух) и gulch (дълбоко дере). — Б.пр. ↑

ОСЕМ

Лорена беше въведена в кабинета на лейди Праудмуър от Дюри, тази лунатична старица, която ръководеше делата на лейди, за да установи, че помещението е празно.

Като се завъртя към Дюри, която надвишаваше с цяла глава, Лорена попита:

— Къде е тя?

— Скоро ще се върне, престани да беснееш. Вече час откакто е на среща с този военачалник на орките — трябва да се върне всеки момент.

Лорена се намръщи:

— Тя е на среща с Трал?

Като постави ръка на устата ри, Дюри прошепна:

— О, драга, не трябваше да ти казвам. Просто забрави, че изобщо съм го споменала, моля те, драга?

Полковникът не каза нищо, вместо това изкриви квадратното си лице в гримаса, недвусмислено показваща, че старицата трябва да изчезне от кабинета.

Което беше реализирано доста успешно, защото Дюри изхвръкна навън с очила, свлекли се на носа ѝ.

Момент по-късно влезе Кристоф:

— Полковник, Дюри каза, че имате нещо да докладвате.

Лорена погледна шамбелана. Подобно на старата жена, Кристоф беше необходимо зло — в края на краищата народът не се управляваше само от военни. Един от първите уроци, които баща ѝ и братята ѝ дадоха, беше да се отнася добре с чиновниците. Това бяха хората, които поддържаха дадена система в действие и движеха нещата в много по-голяма степен от всякакви високопоставени служители.

Дюри я беше раздразнила толкова много, че нарочно не приложи този съвет, но Кристоф беше дясната ръка на лейди. Така че Лорена загърби силната си неприязън и насила се усмихна:

— Да, шамбелан, имам да докладвам на лейди, което и ще направя веднага щом пристигне.

Кристоф също се усмихна и това беше най-безчестната усмивка, която Лорена някога беше виждала, въпреки че беше прекарала години, охранявайки кулата в Кул Тирас. Тя беше предназначена да обезоръжи евентуалното ожесточено съперничество.

— Може да докладвате на мен и ви уверявам, че ще предам всичко на лейди Праудмуър.

— Предпочитам аз самата да изчакам милейди, сър, ако нямате нищо против.

— Тя е далеч по служебна работа. — Кристоф рязко въздъхна. — Може би ще се забави известно време.

Удостоявайки шамбелана със същата безчестна усмивка, жената полковник натърти:

— Лейди е магьосник — когато си свърши работата, тя ще се върне за секунди. А и тя пожела да докладвам само на нея.

— Полковник...

Каквото и да имаше да казва Кристоф, то беше заглушено от силен пукащ звук и от светкавица, която извести пристигането на лейди Праудмуър.

Жената полковник винаги беше смятала, че по нея няма какво толкова да се гледа, но беше научила също, че магьосниците не съдят за нещата по външния им вид. Лорена беше прекарала целия си живот, стараейки се максимално да изглежда като мъж — подстригваше се късо, не ползваше грим, носеше бельо, което прикриваше гърдите ѝ, — но въпреки това често беше отпращана, зашпото е просто жена. Лорена се чудеше как тази дребна, бледа жена със златната си коса и дълбоки сини очи успява да спечели уважението на толкова много хора.

Лорена предполагаше, че е донякъде заради начина, по който се държеше. Тя изглеждаше най-високата фигура във всяка стая, в която присъстваше, макар и често да беше най-ниска на ръст. Нейните дрехи обикновено бяха в бяло: ботуши, блуза, панталони, мантия. И за най-голяма почуда облеклото ѝ винаги оставаше блестящо бяло. Всеки войник отделяше по цяла седмица, за да поддържа чиста бялата подплата на металната си ризница, докато облеклото на лейди Праудмуър почти грееше.

Лорена предполагаше, че това е страничен ефект от живота на могъщ магьосник.

— Полковник, вие се върнахте — проговори лейди Праудмуър, сякаш е била непрекъснато в стаята. — Моля докладвайте.

Бързо и накратко Лорена разказа на лейди и на шамбелана каквото тя и нейните хора бяха научили в Нортуюч.

Кристоф присви тънките си устни:

— Не съм чувал нищо за това Горящо острие.

— Но аз съм. — Лейди отметна назад качулката си, като остави златните ѝ къдрици да се разпилеят свободно, седна на бюрото си, докато Лорена докладваше, и постави пръст на брадичката си. — Имаше орски клан с това име, но той беше унищожен. И някои от елитната гвардия го споменаха, когато минаваха оттук.

Лорена не хареса подобна нотка. Едно беше Стров да е чул за това, но ако слуховете за тази организация бяха стигнали и до личната охрана на лейди, то нещо наистина не беше наред:

— Това бяха орки, госпожо, в това съм убедена.

— Или са направили така, че да изглеждат като орки — каза лейди Праудмуър. — Явно са използвали магия — което е достатъчно обезпокояващо — и следователно могат умишлено да се преправят. В крайна сметка непредизвикано нападение срещу войници от страна на орките би застрашило нашия съюз.

— Възможно е и — каза Кристоф — това да са орски пропагандатори, които използват изчезналия клан за свои собствени цели.

Лорена поклати глава:

— Това не обяснява как братът на редник Стров е дочул за тях в тераморска кръчма.

Лейди кимна и като че ли се вглъби, сякаш бе забравила, че има други в стаята. Лорена познаваше малцина магьосници от нейното време, но всички те имаха навика да пътешестват мислено.

Все пак, за разлика от тези други магьосници, на които често се налагаше да ги ударят по главата, за да обърнат внимание на света около тях, лейди Праудмуър успяваше сама да се върне в реалността. Направи го и сега и се изправи:

— Полковник, искам да проучите това Горящо острие. Ние трябва да знаем кои са те, как действат, особено ако използват магия.

Ако те разполагат с попълнения от орки, защо се опитват да примамват и хора? Проучете всичко в детайли, Лорена, използвайте всеки, от когото имате нужда.

Лорена се изпъна:

— Слушам, госпожо!

— Кристоф, боя се, че трябва да тръгна незабавно.

Гръмотевичните гущери са избягали от Тъндър Ридж и сега застрашават Драйгълч.

Мръщейки се, шамбеланът каза:

— Не виждам как това засяга нас — или вас.

— Част от гората, която задържа гущерите на хребета, е изсечена. Това *не* е работа на орки.

— Защо сте толкова сигурна? — попита Кристоф невярващо.

Лорена се почувства като идиот от тъпия въпрос на шамбелана.

— Просто не е възможно да са били орки. — Осъзнавайки, че се намесва, без да има право, тя стрелна с поглед лейди Праудмуър: — Извинете, госпожо.

Лейди се усмихна:

— Няма значение. Моля продължете.

Като погледна отново Кристоф, Лорена продължи:

— Дори и да са прокълнати от Пламтяния легион, орките никога не биха извършили подобно нещо. Винаги са боготворели земята по начин, който, честно казано, граничи с психоза.

Лейди Праудмуър се засмя:

— В действителност бих казала, че това, което граничи с психоза, е човешката склонност да се вреди на природата, но становището на полковника е правилно. Орките просто не са способни да извършат това, особено като се има предвид какво биха им причинили гръмотевичните гущери. Така остават троловете, които преминаха под управлението на Трал, гоблините, които са неутрални, и ние — съюзниците на Дуротар — въздъхна тя. — Освен това няма и следа от отсечения дървен материал. Явно е бил транспортиран, но не е забелязан конвой нито по въздух, нито по суше. Което значи — магия.

Объркана от всичко това, Лорена попита:

— Госпожо, вярвате ли, че Горящото острие има нещо общо с това?

— След вашия доклад, полковник, съм склонна да мисля така.

Кристоф кръстоса дългите си ръце пред слабите си гърди:

— Не виждам защо това налага да напускате Терамор.

— Обещах на Трал да проучва въпроса лично — усмихна се тя кисело. — В момента аз съм най-големият заподозрян за това дело, тъй като отсичането на дърветата и телепортирането им някъде в Калимдор е напълно по възможностите ми. Най-добрият начин да докажа невинността си е самата аз да научава истината.

— Сещам се и за други начини — каза Кристоф раздразнено.

Лейди Праудмуър заобиколи бюрото и застана лице в лице със своя шамбелан:

— Има и друга причина. Много е възможно тук да е в ход магия, и то мощна. Ако на Калимдор съществува магия с голяма сила, аз искам да знам кой я владее и да научава защо въпросният магьосник се крие.

— В случай че има магия. — Кристоф прозвуча толкова сприхаво, че на Лорена отчаяно ѝ се прииска да го удари. След това обаче той отрони дълбока въздишка и разтвори ръце: — Все пак предполагам, това е основателна загриженост. Най-малко следва да бъде проучено. Оттеглям възраженията си.

Лейди каза студено:

— Много се радвам, че одобрявате, Кристоф. — Тя се върна на бюрото си, тършувайки из купчината свитъци. — Замиnavам утре сутринта. Кристоф, вие ще поемете нещата, докато отсъствам, защото не знам колко време ще ми трябва. Упълномощавам ви да действате от мое име, докато се върна. — Обръщайки се към Лорена, тя добави: — Добър улов, полковник. И двамата сте свободни.

Лорена поздрави отново, обърна се на пети и излезе. Докато го правеше, чу Кристоф да мърмори нещо, но лейди го прекъсна:

— Казах свободен сте, шамбелан.

— Разбира се, госпожо.

Полковникът се усмихна на нацупения глас на шамбелана.

Имаше моменти, когато Джейна Праудмуър действително мразеше да бъде права.

Да греши не беше нещо, което я притесняваше и в повечето случаи тя винеше Антонидас. Нейният учител ѝ беше втълпявал от самото начало на обучението ѝ, че най-големият грях, който един магьосник може да извърши, е надменността.

— С толкова голяма мощ в твоето владение — буквално на върха на пръстите ти — е лесно да се изкушиш и да си помислиш, че си *всемогъщ* — беше казал старият магьосник. — Всъщност толкова е лесно, че повечето магьосници се поддават. Това е една от причините да сме толкова отегчителни. — Последното беше казано с лека усмивка.

— Вие, въпреки това не сте такъв, нали? — попита Джейна.

— Напротив, най-редовно — беше отговорът на магьосника. — Номерът е да откриеш недостатъка в себе си и да положиш усилия да го поправиш. — След това учителят ѝ разказа за магьосници от миналото, като Игуен и Медив, последните двама Пазители на Тирисфал, чиято надменност станала причина за тяхното падение. Години по-късно Джейна щеше да работи заедно с Медив и да се убеди, че поне той се беше поправил. Неговата майка Игуен не бе успяла. Първата жена Пазител, личността, от която Джейна се беше възхищавала през по-голяма част от живота си, си бе повярвала, че е победила Сарджерас. Всъщност тя беше разрушила само въплъщението му и беше допусната демонът да се всели в душата ѝ и да се крие там с векове. И когато Игуен бе родила Медив, Сарджерас се бе вселил в него. Медив беше проводникът на нашествието на Сарджерас и причината за присъствието на орките в този свят. И всичко това само защото Игуен беше достатъчно самонадеяна, за да повярва, че е победила Сарджерас сама.

Джейна беше приела тези думи присърце и винаги се съмняваше в собствената си увереност. Тя все още се възхищаваше на Игуен — ако тя не беше проправила пътя, единствената реакция на опитите на Джейна да учи магьосничество щеше да бъде смях, вместо допускащия колебания скептицизъм, с който беше посрещната. И тя беше въздействала на Антонидас.

Понякога тази неувереност работеше против нея. Тя не беше послушала инстинкта си, че Артас шикалкави доста повече време, отколкото е разумно, имайки предвид произхода му, и все още се чудеше дали нещата щяха да бъдат различни, ако беше действала по-

експедитивно. Но това ѝ бе послужило за урок и я направи — надяваше се — мъдър водач на народа на Терамор.

Когато Трал ѝ разказа за унищожаването на част от гората, която обграждаше Тъндър Ридж, тя веднага разбра, че е действала мощна магия, и все пак се надяваше да греши.

Оказа се напразна надежда. От кабинета си в Терамор тя се телепортира направо във въпросната гора и щом се материализира, подуши магията. Дори и без магическите си способности, тя щеше да разбере, че тук е действала магия. Пред нея, докъдето поглед стига — чак до възвищението, което водеше надолу към хребета, — се простираха пънове на отрязани дървета. Горната им част беше абсолютно гладка — сякаш гигантски трион беше прерязал всички наведнъж. Всички разрези бяха идеално равни, без цепене и чупене — на педя от земята до един. И това можеше да се обясни единствено с магия.

Джейна познаваше повечето живи магове. Малцината освен нея, способни на това, не се намираха на Калимдор. Нещо повече, тази магия не приличаше на никоя, която тя познаваше. Всеки магьосник владееше по различен начин магическите сили и ако човек беше достатъчно чувствителен, той можеше да усети разликата. Този магьосник не приличаше на никой, който Джейна познаваше. А това означаваше, че вероятно си имаха работа с демонска магия, от която винаги ѝ се гадеше. Разбира се, гаденето не означаваше задължително демонска магия, въпреки че мириසът на заклинанията на Пламтящия легион винаги я разболяваше. Но точно така ѝ подействаха и магиите на Кел'Тузад, когато Антонидас я запозна с тях през третата година от чиракуването ѝ, когато архимагът беше един от най-добрите магове в Кирин Тор (доста преди да се захване с черна магия и да стане слуга на крал Лич). А в случая причината за разрушението беше не по-малко важна, отколкото нейните последствия: сега гръмотевичните гущери вилнееха на свобода из Драйгълч, че и извън него. Трябваше ѝ пусто място, далеч от стопанствата и градовете на орките. И ако знаеше такова, щеше да ги прехвърли там.

Джейна посегна под мантията си и извади картата — едно от двете неща, които беше взела от разхвърляното си бюро. Имаше и решение. Смяташе, че платото Блейдскар^[1] ще е идеално за нов дом на гущерите. Разположено в южната част на Дуротар, право на изток от

Рачет, платото беше отдалечено и отделено от останалата част на Дуротар с планини, които гръмотевичните гущери нямаше да могат да преодолеят. Освен това районът беше изпъстрен с пасища, където да препускат на воля, и планински поток — почти толкова голям, колкото реката, която използваха в Тъндър Ридж. Там и гущерите щяха да бъдат в безопасност, както и населението на Дуротар.

Първоначалното ѝ намерение беше да ги премести и по-далеч — например във Фералас, от другата страна на континента, — но дори способностите на Джейна не бяха безгранични. Да телепортира дотам себе си и стотиците гръмотевични гущери беше повече от това, което можеше да направи на подобно разстояние.

После тя извади изпод мантията си другата вещ — свитък, съдържащ заклинание, което щеше да ѝ даде възможност да установи контакт с ума на всеки гръмотевичен гущер на континента. Тя произнесе заклинанието и сетивата ѝ напуснаха тялото. За разлика от повечето влечуги гръмотевичните гущери имаха стаден инстинкт, подобен на този на едрия рогат добитък. Повечето от тях се движеха на групи, дори и след като напуснаха дома си. Разбира се, тя откри мнозинството от тях край реката, преминаваща през Драйгълч. Точно в този момент те почиваха, което облекчаваше значително задачата ѝ. При гръмотевичните гущери нямаше средно положение — или стояха спокойно, или стремглаво препускаха. Телепортирането им по време на бяг щеше да бъде доста проблематично. Все пак тя предпочиташе да не нарушава привичките им повече от необходимото, така че беше доволна, че ги намира спокойни.

Според повечето свитъци, които можеха да се намерят по темата, задачата на заклинателя да включи всички без себе си в магията на телепортирането изискваше визуален контакт. Обаче Антонидас беше обяснил на Джейна, че това може да бъде изпълнено и ако човек се намира в така наречения умствен контакт. Той изискваше магът да достигне до съзнанието на всеки, който искаше да бъде телепортиран. Това беше по-рискованият метод, защото имаше много същества, чиито умове бяха трудни или опасни за достигане. Маговете и демоните притежаваха защита от чужда интервенция в съзнанието, дори и някой с особено силна воля би могъл да противостои. Но не и гръмотевичните гущери. В този момент техните мозъци бяха заети с три неща: ядене, пиене и спане. Като се изключи любовният период и

се добави и бързото бягане, с тези дейности по принцип се изчерпваше всичко, което занимаваше ума на гръмотевичния гущер.

Все пак изминаха няколко часа, преди застаналата в изсечената гора Джейна да успее да достигне с ума си всеки гръмотевичен гущер в Драйгълч, както и единичните скитащи животни, които се бяха насочили към Рейзър Хил.

Трева. Вода. Затвори очи. Почивай. Поглъщай. Дъвчи. Глътни. Сръбни. Спи. Дишай...

Наистина моделът на мисли на гущерите не беше сложен, но те бяха *стотици* и тя установи, че е обзета от тяхната инстинктивна нужда да ядат, пият и спят. За момент се почувства накрая на силите си.

Скърцайки със зъби, тя наложи собствената си воля над тази на стотиците гущери. Сетне започна да произнася заклинанието.

Болка! Разкъсваща, нажежена до бяло болка прониза черепа на Джейна веднага щом произнесе последната сричка на заклинанието. Опустошената гора се стопи, но почти незабавно възвърна формата си. А режещата болка премина като бръснач през лявото коляно на Джейна и едва тогава тя разбра, че се е строполила на земята, а коляното й се беше ударило в близкия пън.

Болка. Боли. Боли. Боли. Бягай. Бягай. Бягай. Бягай. Няма повече болка. Бягай, Няма болка.

Плувнала в пот, Джейна едва устоя на подтика да се втурне през гората. Нещо се случи с магията за телепортиране, но Джейна нямаше време да установи какво точно, защото болката, която почувства при блокирането на магията й, се пренесе върху гръмотевичните гущери чрез тяхната мисловна връзка. В момента връзката действаше за привеждането им във фаза за препускане и тя трябваше да ги спре, преди отново да хукнат през Драйгълч.

Целият й инстинкт крещеше да прекъсне връзката, защото задържането на импулсите на вече възбудените гущери беше като опит да се спре приливът на океана с метла. Но единственият начин те да бъдат успокоени, беше пак самата връзка. Като затвори очи и се опита да запази концентрация, тя изрече заклинанието, за което Антонидас казваше, че е създадено за укротяване на диви коне. Стискайки юмруци толкова силно, че под ноктите й покапа кръв, тя вложи цялата си сила.

Миг по-късно всички гущери бяха заспали. Джейна едва успя да прекъсне връзката, преди самата тя да попадне в капана ѝ. Беше изчерпана.

Крайниците я боляха, а клепачите ѝ бяха натежали. Магиите за телепортиране изстискваха организма ѝ при най-добрите обстоятелства, а неуспешният първи опит и обемът на товара, който се опитваше да премести, превърнаха тези обстоятелства в крайно неблагоприятни. Единственото, за което мечтаеше, бе да легне на земята и да се присъедини към гущерите в техния сън, но не можеше да си го позволи. Магията щеше да издържи не повече от шест часа, дори и по-малко, и тя трябваше да установи какво в Блейдскар ѝ попречи първия път.

Тя седна, кръстоса краката си, отпусна ръце в страни и установи контрол над дишането си. После отново изведе сетивата си навън, този път към района на Блейдскар — към малкото пространство в центъра на планинската местност.

И успя да намери това, което търсеше.

Някой беше поставил защити около цялото плато. От такова разстояние Джейна не можеше да определи точно вида на използваната магия, но защитите бяха мощни и можеха да блокират магии за телепортиране, като пазят всичко зад тях непокътнато.

Джейна понечи да започне магия за телепортиране, което щеше да я отведе в Блейдскар, но се сети за нещо. Протегна ръка към малкия пакет, прикрепен към пояса ѝ, и извади парче пастьрма. Друг от най-ранните уроци на Антонидас ѝ напомни, че магията изтощава тялото, а единственият начин то да се възстанови е, като се консумира храна. „Много магьосници — беше казал той — се проваляха, защото, прехласнати в изучаването на чудесата на магията, забравяха да се хранят“.

Въпреки че челюстите я боляха при дъвченето на твърдото сухо месо, Джейна усети приток на енергия и направи магията, която щеше да я отнесе непосредствено пред защитите около платото.

Единственият недостатък на идеята да хапне преди телепортиране бе фактът, че къркоренето в стомаха, което обикновено чувствува като страничен ефект от магията, се усилваше при наличието на все още несмляната храна в корема ѝ. Но тя превъзмогна гаденето, стисна зъби и се материализира на стръмния склон, който

повече или по-малко поставяше началото на платото. Под нея и зад нея имаше остри скали. Отпред се простираха стръмни пасбища. Почти беше невъзможно да се изправиш.

Разбира се, защитите бяха невидими, но независимо от това Джейна ги чувствуваше. Не бяха особено силни. Не беше и нужно да са други. Ако защитите трябваше да предпазват някого или нещо — какъвто явно бе случаят, — трябваше да се поддържат в slab или в среден режим. Ако бяха прекалено силни, щяха да привличат като фар всеки маг на континента.

А във въздуха наоколо Джейна подуши и мириса на магията, с която бяха поставени защитите. За последен път го беше усетила в компанията на Медив по време на войната. Без съмнение — това беше магия от Тирисфал! Именно това бе интересното — предполагаше се, че всички Пазители са измрели, включително Медив, последният от тях.

Сега, като знаеше какво представляват, премахването на защитите беше въпрос на един-единствен жест. Джейна го направи, направи и магия за прикритие, за да може да се придвижи необезпокоявана, и тръгна да изследва платото.

В началото всичко беше както се очакваше — пасбища, осияни с плод храсти и единични дървета. Откъм Голямо море задуха вятър и развя бялата мантия на Джейна. Далече над Тъндър Ридж беше облачно, но платото беше над пелената от облаци, така че тук беше ясно и слънчево. Джейна отметна качулката на мантията си назад, за да се наслади на слънцето, което галеше лицето й.

Скоро тя попадна на първия знак за нечие присъствие: някои от храстите бяха с насокро откъснати плодове. Продължи да се изкачва и откри изграден кладенец и дърва за горене, струпани около него. От другата страна на високо дърво тя видя голяма колиба, а зад нея — отлично поддържана зеленчукова градина с прилежно засадени в стройни редици растения. Миг по-късно в полезнерието й се появи жена. Тя беше боса и облечена само в овехтяла светлосиня ленена рокля. Когато се приближи до кладенеца, Джейна видя, че тя е необичайно висока за жена — със сигурност по-висока от самата Джейна. И въпреки изправеното й тяло и стабилната походка, определено беше стара. Бръчки покриваха лицето й, което все още пазеше белезите на някогашна красота. Жената имаше дълга бяла коса,

прибрана с потъмняла сребърна диадема, и най-дълбоките зелени очи, които Джейна някога беше виждала. А единственото ѝ украсение бе напуканият кехлибарен медальон, който носеше около врата си.

Внезапно само при мисълта, че знае коя е тази жена, косите на Джейна настърхнаха. Разбира се, те никога не бяха се виждали, но по време на обучението си беше чела свитъците, които описваха високия ръст, русата ѝ, прихваната само с една сребърна диадема коса и нейните очи. Никой не пропускаше да отбележи тези нефритени очи.

И ако това беше тя, защитите имаха своето обяснение. Но се предполагаше, че е починала много отдавна...

Жената постави ръце на бедрата си:

— Знам, че си тук, така че може да не хабиш магията за прикритие. — Тя поклати глава, приближи се до кладенеца и спусна кофата. — Честно казано, на *нищо* не ви учат вас, младите магове, днес. Виолетовата цитадела вече за нищо не става и това е истината.

Джейна свали прикритието. Жената не реагира. Чуваше се само скърцането на въжето.

— Казвам се лейди Джейна Праудмуър. Аз управлявам Терамор, града на хората на този континент.

— Браво на теб! Когато се върнеш в този Терамор, поработи още върху магията за прикритие. Със сегашната не можеш да се скриеш дори от копий с настинка.

Ровейки трескаво в спомените си, Джейна се убеди, че това не може да бъде друга жена, освен тази, за която си помисли, колкото и невъзможно да беше.

— Магна, за мен е чест да се запознаем. Мислех, че си...

— Умряла? — Жената изсумтя, като започна да дърпа обратно нагоре въжето, а вратът ѝ се изпъна от усилието при вдигането на кофата, пълна с вода. — Аз съм мъртва, лейди Джейна Праудмуър от Терамор — или каквото е там, без значение. И не ми викай повече Магна. Това беше в друго време, на друго място и аз не съм вече тази жена.

— Титлата не е нещо, което се губи, Магна. Не мога да те наричам по друг начин.

— Глупости. Ако ще ме наричаш някак, викай ми на име. Наричай ме Игуен.

[1] Bladescar (англ.) — от blade (острие) и scar (белег). — Б.пр. ↑

ДЕВЕТ

В продължение на много години Рексар, последният от рода Мок'Натал, преброди континента Калимдор сам, без да се брои компанията на голямата кафява мечка Миша. Роден от смесен брак между орка и огър, подобно на повечето представители на своя вече несъществуващ клан, той беше израсъл омерзен от караниците, жестокостта, безкрайната война, които характеризираха това, което другите наричаха цивилизация. В действителност Рексар виждаше повече цивилизираност в себеподобните на Миша или вълците от Уинтърспринг^[1], отколкото в градовете на хората, джуджетата, елфите и троловете, които обезобразяваха пейзажа.

Не, Рексар предпочиташе да се скита, като се изхранва от земята, и да не бъде отговорен пред никого. Ако някога много рядко почувствуваше подтик да нарече някое място свой дом, той знаеше, че има такъв в Дуротар. По време на основаването на оркската нация, Рексар се бе притекъл на помощ на един умиращ орк, който имаше задачата да занесе съобщение на Трал. Изпълнявайки последното желание на воина, Рексар беше занесъл на Трал известието, като се установи сред орките, които се бяха върнали към начина си на живот, преди Гул'дан и Сенчестият съвет да унищожат великия някога народ.

Но независимо че Рексар имаше честта да нарича Трал другар, независимо че се закле във вярност към него и че беше щастлив да изпълнява клетвата си, помогайки на орките срещу измяната на адмирал Праудмуър, в крайна сметка той предпочиташе да скита. Дори и велика нация като Дуротар разполагаше с градове и селища, и ред. Рексар беше роден за хаоса на дивия свят.

Без предупреждение, Миша се втурна да бяга.

Колебайки се само за миг, Рексар последва другаря си. Разбира се, той не можеше да поддържа галопиращия бяг на четирикракото животно, но силните му крака на мелез му позволяваха да не го изпуска от очи. Миша не би се отделил от другаря си без сериозно основание.

Намираха се в район, обрасъл с висока трева близо до брега. Въпреки че на по-дребни създания подобен терен би се сторил труден за преминаване, за Рексар и Миша буйната трева не представляваше препятствие.

Само след минута мечката спря и зарови с муцуна в стръковете, избуяли на височината на раменете. Рексар забави ход и постави ръка на дръжката на една от секирите, привързани на гърба му.

Миша беше подушила тялото на мъртъв орк, чиято кръв беше напоила корените на тревата.

Рексар отпусна ръце и поклати глава:

— Загинал воин. Жалко! Бил е сам, без да могат другарите му да му помогнат в битката.

Още преди скитникът мелез да реши да отправи душата на смелия орк в покой, чу шепот.

— Не... умрял... още...

Миша нададе вой, сякаш беше изненадана, че оркът може да говори. Като се наведе по-близо до това, което смяташе за труп, Рексар забеляза, че оркът е едноок. Празната очна кухина беше зараснала, така че раната не беше нанесена от същата ръка или ръце, които сега го бяха довършили.

— Горящо... острие... трябва... стигна... до... Оргимар. Трал... предупреден. Горящо... острие...

Рексар не се досещаше защо е толкова важно едно острие, което гори, но явно този воин все още се бореше за живота си само защото трябваше да предаде важна информация на Трал. Спомняйки си клетвата, която беше дал на военачалника, мелезът попита:

— Как се казваш?

— Бай... Байрок.

— Не се беспокой, благородни Байрок. Аз съм Рексар от Мок'Натал и се кълна пред теб, че с Миша ще се погрижим да те пренесем до Оргимар, за да предадеш предупреждението си на военачалника.

— Рексар... ти... си познат... на мен... Ние... трябва... трябва бързо...

Мелезът не можеше да каже същото за този Байрок, но това нямаше значение. С нежност, която рядко имаше повод да прояви, той вдигна кървящото тяло и го положи върху широкия гръб на Миша.

Мечката понесе товара без съпротива. Реално никога не се бяха вричали във вярност, но връзката между Рексар и Миша беше нерушима. Ако Рексар искаше нещо, Миша го правеше.

Без повече думи те се насочиха на запад към Оргримар.

Първия път, когато Рексар беше отишъл в Оргримар, градът все още се строеше. Наоколо кипеше труд. Орките издигаха сгради, разчистваха пътища и превръщаха суровата пустош на Калимдор в свой дом.

Сега тази дейност беше приключила, но през портите се виждаха десетки орки, заети с ежедневните си занимания. Въпреки че всичко това нямаше нищо общо с неговата представа за цивилизация, Рексар действително изпитваше гордост и радост от това, което виждаше. Откакто се беше появил на този свят, народът на майка му бе или прокълнато оръжие на демоничните господари на Гул'дан, или жалък роб на своите човешки врагове. И ако орките трябваше да живеят в този свят, то по-добре беше това да става по техни правила.

Три от страните на града бяха защитени от хълмове. На четвъртата бе издигната масивна каменна стена. Укрепена с огромни дървени трупи, стената беше прекъсната единствено от голяма дървена порта, в момента отворена, и две дървени стражеви кули. Отгоре ѝ имаше бойници и изострени колове, които не позволяваха на евентуални нападатели да щурмуват портата. На двете кули се вееше пурпурният флаг на Ордата.

Това представляваше според Рексар страховита гледка, подходяща за дома на най-силните воини в света.

Един пазач, въоръжен с копие, се появи на портата.

— Кой е там?

— Аз съм Рексар, последният потомък на Мок'Натал. Водя Байрок, който е ранен и носи съобщение за военачалник Трал.

Пазачът се намръщи и погледна към една от стражевите кули. Воинът, разположен там, извика:

— Всичко е наред, аз познавам и него, и неговата мечка. Във всеки случай познавам тази маска на вълча глава. Той е приятел на военачалника. Пускай го! — Рексар носеше изтърбушената глава на

вълк, който беше убил. Тя предпазваше главата му и всяваше страх у враговете му.

Удовлетворен от това, пазачът се отдръпна настрана, като позволи на мелеза, Миша и товара на мечката да влязат в Огримар.

Оркският град беше издигнат в голямо дефиле. Преминавайки от Долината на честта, където беше издигната портата, към Долината на мъдростта, където беше разположена тронната зала на Трал, Рексар беше едновременно очарован и ужасен. Очарован, че орките бяха постигнали толкова много само за три лета. Ужасен, че това беше още един град в свят, в който вече имаше достатъчно от тях.

По средата на пътя към Долината на мъдростта пред него се изпречи познатият силует на среден на ръст орк — Назгрел, шефът на охраната на Трал, придружен от четирима от своите подчинени.

— Поздрави, последни потомък на Мок'Натал. Мина много време.

От уважение Рексар махна маската от главата си.

— Откакто не съм те виждал, Назгрел — да; откакто не съм бил в града — не. Ала аз съм дал клетва на Трал и не бих оставил този благороден воин да умре в тревата.

Назгрел кимна:

— Дойдохме да те придружим — и шаманът също беше повикан, за да се погрижи за Байрок, — както и да освободим Миша от нейния товар.

След жест от Назгрел, двама от охранителите вдигнаха кървящото тяло на Байрок от гърба на Миша. Мечката заръмжа страховито, но след като погледна Рексар, отстъпи.

Те продължиха по дългите и виещи се пътища на Огримар към голямата шестоъгълна сграда в далечния край на Долината на мъдростта. Трал го очакваше в тронната зала, която се стори на Рексар студена като Фростсейбър Рок. Трал седеше на трона си, съсухреният шаман Калтар беше застанал прав от едната му страна, а от другата стоеше орк, когото Рексар не познаваше. Когато охранителите положиха Байрок на пода пред трона, Калтар отиде и коленичи до воина.

Треперейки леко, Рексар поздрави военачалника:

— Приеми поздравите ми, военачалник на Ордата.

Трал се усмихна:

— Радвам се да те видя отново, приятелю мой. Надявам се, че не само необходимостта да донесеш един пребит до смърт мой войн, може да те доведе отново пред портите на Оргримар.

— Не ми е присъщо да живея сред граждани, военачалник — както много добре знаеш.

— Наистина, знам. Все пак ти отново ни свърши голяма услуга.

— Трал се обърна към шамана: — Как е той?

— Ще оживее — много е силен. А и иска да говори.

— Може ли? — попита Трал.

Калтар подсмръкна:

— Не съвсем, но се съмнявам, че ще ми позволи да го лекувам истински, докато не говори.

— Аз трябва... се изправя... Помогни ми, шаман — простена Байрок. Изглеждаше по-добре, отколкото преди — проснат сред тревата.

Със силна въздишка съсухреният орк подкани охранителите на Назгрел и те помогнаха на Байрок да седне.

Мъчително, на пресекулки, като многократно спираше да си поеме дъх, Байрок разказа какво му се е случило. Рексар не знаеше нищо за Горящото острие, но другите явно знаеха — това беше стар оркски клан.

— Не може да са те — каза оркът, когото мелезът не познаваше.

— Наистина изглежда невероятно, Бъркс — каза Трал, — но ако техният знак е същият...

Бъркс поклати глава:

— Може да е съпадение, но не вярвам. Освен това чувам слухове за човешки култ, който се заражда в Терамор. Нарича се Огненият меч. Може би някой от поклонниците му е държал орки като роби, научил е от тях за символа и си го е присвоил за собствените си нужди.

Назгрел кимна:

— И аз чух подобни слухове, военачалник.

— Моите уважения — каза Калтар. — Трябва да лекувам този мъж. Той изпълни задължението си и сега трябва да го изведа от тази невероятно студена стая и да го лекувам.

— Разбира се. — Трал кимна и съпроводени от стария шаман, охранителите изнесоха Байрок от тронната зала. След това Трал стана

от трона, покрит с животинска кожа, и започна да крачи наоколо. — Какво знаеш за този Огнен меч, Назгрел?

Назгрел вдигна рамене:

— Много малко: хора, които се събират по домовете си и обсъждат разни неща.

Бъркс се усмихна подигравателно:

— Да седят и да говорят са дейности, с които хората се справят доста добре.

— Но ако са достатъчно нагли да нападнат орк в границите на Дуротар — добави Назгрел, — то значи са станали много по-силни, отколкото си мислим.

— Трябва да отговорим — възклика Бъркс. — Въпрос на време е хората да ни нападнат.

Рексар счете това за крайност:

— Ще осъдите цяла една раса заради постъпката на шестима от нея?

— Те не биха се поколебали и за миг да извършат същото с нас — каза Бъркс. — И ако това не са същите, които откраднаха нашата дървесина и които стояха безучастни и не направиха нищо, докато орските търговци се сражаваха с пиратите, значи са много *повече* от шест души.

Трал се обърна към Бъркс:

— Терамор е наш съюзник, Бъркс. Джейна не би позволила на своите да завоюват наша територия.

— Тя може да няма контрол над тях — каза Назгрел. — Независимо от нейната сила, независимо от всичко, заради което тя заслужи нашето уважение, тя е просто една жена.

Рексар смяташе Джейна Праудмуър за единственото достойно човешко същество, което беше срещал. Когато се изправи пред избора да вземе страната на баща си — нейна собствена плът и кръв — или да изпълни обещанието си към един орк, тя избра второто. Този избор предотврати унищожението на Дуротар, преди да бъде доизграден.

— Лейди Праудмуър — заяви той — ще направи това, което трябва.

Клатейки глава, Бъркс каза:

— Твоята увереност е трогателна, Мок'Натал, но неуместна. Наистина ли вярваш, че една жена може да промени десетилетия на

човешко зло? Те се биеха с нас, убиваха ни, заробваха ни! Смяташ ли, че това ще се промени само защото една личност казва така?

— Орките се промениха, защото една личност каза така — отвърна спокойно Рексар. — И тази личност стои сега пред теб в качеството си на военачалник. Имаш ли съмнения в него?

При това Бъркс отстъпи:

— Разбира се, че не. Но...

Трал обаче явно беше взел решение. Той седна отново на трона, отказвайки да изслуша Бъркс докрай:

— Зная на какво е способна Джейна и познавам сърцето ѝ. Тя няма да ни предаде, а ако има пепелянки около нея, Ордата и най-могъщият магьосник на континента *заедно* ще се справят с това. Когато тя приключи с гръмотевичните гущери, аз ще говоря с нея за този Огнен меч. — Той се извърна и погледна право към Бъркс: — Това, което *няма* да направим, е да плюем на думата си и да нападнем. Ясно ли е?

— Да, военачалник.

[1] Winterspring (англ.) — от winter (зима) и spring (извор). —
Б.пр. ↑

ДЕСЕТ

Стров седя скрит в един от тъмните ъгли на кръчмата „Демънзбейн“ повече от час, преди брат му Мануел да влезе с четирима от своите колеги докери.

По нареждане на полковника Стров беше говорил с брат си за Горящото острие. Мануел му каза, че оттогава не е виждал човека, който се е опитал да го привлече, но последните няколко пъти, когато бил в „Демънзбейн“, той подочул един угоднически изглеждащ дребен рибар на име Маргоз да си мърмори на глас за Горящото острие след няколко царевични уискита. Стров се надяваше да се появи този подбудител, но Мануел продължаваше да твърди, че оттогава насам той не е стъпвал в „Демънзбейн“.

Мануел не бе особено добър в описването на хора. Най-доброто, което можа да измисли по отношение на Маргоз, беше угоднически, а тази дума подхождаше на половината от постоянната клиентела на кръчмата. Но брат му повтаряше, че може да посочи мъжа, ако го види отново, като обеща, че ще дойде в „Демънзбейн“, след като приключи със смяната си на доковете.

Стров пристигна рано, заемайки място в ъгъла, като се стремеше да остане незабележим и да наблюдава хората. Малко по-късно той реши, че не желае повече да посещава това заведение. Масата беше мръсна, а столът, на който седеше, се клатеше върху издутия, неравен и непометен под. Той изпи първото си питие — отвратителна водниста бира — на бара и никой не го попита дали не иска още. Стров се чудеше как при подобно отношение към клиентите си собственикът все още не е фалирал.

И на всичко отгоре демонски череп, закачен зад бара! Струваше му се, че това нещо се е вторачило право в него през цялото време. Въпреки това, като се замисли за него, той забеляза, че черепът притесняващ всички в кръчмата и ги караше да пият повече, така че явно бе единственото удачно бизнес решение в това мръсно и мрачно място.

Мануел влезе с група мъже, които подобно на него бяха груби и шумни и носеха само блузи без ръкави и широки памучни панталони. Братът на Стров заработваше ежедневната си прехрана, като товареше и разтоварваше корабите, хвърлили котва в пристанището, а после прекарваше повечето от времето си в игра на зарове или в тази кръчма. Тази дейност поставяше на изпитание единствено тялото и затова не представляваше интерес за Стров, но означаваше много за ненадарения с особен ум Мануел. По-големият брат на Стров не беше човек, който се замисля много-много за нещата. Дори военното обучение, което Стров премина, щеше да бъде твърде обременително за него. Мануел предпочиташе да вземе един сандък от едно място и да го постави на друго и всяка по-сложна задача — като например тънкостите на боя с мечове — му причиняваше главоболие.

Когато докерите нахълтаха в бара, Мануел каза:

— Намерете маса, момчета, аз поръчвам напитките.
— Първото питие от теб ли ще бъде? — попита един от колегите му и се ухили.

— Ако желаеш, ще делим по-късно. — Мануел се засмя и се запъти към бара. Стров забеляза, че брат му се клатушкаше под странен ъгъл и замалко не се сблъска с други двама, преди да застане на бара. — Добър вечер, Ерик — каза той на съдържателя. — Барманът само кимна. — Две бири, едно царевично уиски, едно вино и един глигански грот.

Стров се усмихна. Мануел имаше слабост към глиганския грот, който, разбира се, беше най-скъпата напитка в кръчмата. Това беше една от причините той все още да живее с родителите им, докато Стров отдавна имаше собствен дом.

— Както обикновено — каза Ерик. — Сега идвам.

След като Ерик тръгна да изпълнява поръчката, Мануел се обърна към мъжа до него. Той беше дошъл след Стров, но вече пресушаваше третото си царевично уиски.

— Ей — каза Мануел, — ти си Маргоз, нали? — Човекът само вдигна очи и загледа безизразно Мануел. — Ти си от хората на Горящото острие, нали? Преди време тук имаше един приятел, който търсеше нови попълнения. Ти си от тях, нали?

— Не знам за кво говориш. — Думите на Маргоз бяха толкова неразчленими, че едва ли можеха да се определят като думи. —

Извини ме. — След това Маргоз стана от стола, падна на пода, пак стана, като отказваше помощ от Мануел, след което закрачи бавно и несигурно към вратата.

Миг по-късно, когато брат му го погледна и му кимна, Стров заряза отдавна изпразнената си халба и също излезе навън.

Калдъръмените улици, оформящи нещо като решетка между сградите на Терамор, бяха предназначени да предоставят сигурен терен за хората, ездитните коне и каруците, без опасност да потънат в калта на блатата, върху които беше изграден градът. Повечето хора ходеха по тях, вместо по боклука и тревата от двете им страни, което означаваше, че основните улици бяха достатъчно оживени, за да може Стров да следва Маргоз, без да бъде забелязан.

След като Маргоз се бълсна в четирима минувачи, двама от които всячески се опитаха да го избягнат, Стров констатира, че спокойно можеха да бъдат и сами на улицата. Той бе толкова пиян, че не би забелязал и змей.

Все пак Стров се стремеше да прилага стриктно това, на което го бяха обучили. Пазеше дистанция, движеше се встрани от целта и не я изпускаше от периферното си зрение.

Скоро стигнаха до малка кирличена постройка близо до пристанището. Фактът, че къщата беше построена от най-евтиния материал, а не от дърво или камък, показваше, че в нея наистина живеят много бедни хора. Ако този Маргоз беше рибар, както смяташе Мануел, то очевидно беше калпав в занаята, защото трябваше да си съвсем схванат, за да не успееш като рибар на остров край брега на Голямо море. Близката помийна яма беше едва покрита и на Стров почти му призля от вонята на нечистотии.

Вероятно сградата беше построена като самостоятелна къща с четири стаи, но в момента всяка стая се даваше на отделен наемател. Маргоз влезе, а Стров зае позиция зад едно дърво от другата страна на пътя, точно срещу нея.

В три от стаите бяха запалени фенери. Четвъртата светна половина минута след влизането на Маргоз. Стров небрежно пресече пътя и застана близо до прозореца, като се престори, че ще пикае до стената. Не пропусна и да се препъне, приближавайки, за да може евентуален минувач да го сметне за пиян. Не беше толкова необичайно

късно през нощта да се видят пияници, които се облекчават където им скимне.

От стаята на Маргоз Стров чу думите: *Галтак Еред'наш. Ерид'наш бан галар. Ерид'наш хавик иртог. Галтак Ерид'наш.*

Стров се сепна. Той не разпозна всичко, но първата и последната фраза бяха неща, които орките, нападнали ги при Нортуюч, произнасяха.

Доволен от себе си и паметта си, Стров продължи да подслушва.

След това цялото му лице се изкриви от отвращение при внезапно появилия се мириз на сяра. По принцип миризът на сяра трябваше да бъде по-приятен или поне не толкова отвратителен, отколкото непреодолимата воня на помийната яма. Но имаше нещо гнило — нещо зловещо — в този мириз. Думите на Маргоз бяха прозвучали като заклинание, а сега и това. Не ставаше дума само за магия. Стров можеше да се закълне в меча си, че това беше демонска магия.

— Ъм, съжалявам, сър, не исках да... — изрече Маргоз. — Да, разбирам, че не трябва да ви беспокоя с маловажни неща, но вече минаха месеци, сър, и аз съм все още в тази дупка. Просто искам да знам... — Още една пауза. — Значи това е важно за мен! И нещо повече, хората продължават да ми говорят, все едно мога да им помогна или да направя нещо.

Стров не успя да чуе ответните думи, което означаваше или че Маргоз е луд и говори на себе си — което Стров, трябваше да признае, беше възможно, особено като се имаше предвид неговото състояние, — или че те бяха предназначени само за ушите на Маргоз.

— Не знам за какво говорят. Никой не... — Още една пауза. — Е, как мога да знам това? Ъхъ? Нямам очи на гърба си!

Това, което Стров знаеше за демоните, беше само как да ги убива, но този странен еднопосочен разговор определено си миришеше на демон — и не само заради сярата.

Той закопча панталоните си. Вече разполагаше с достатъчно информация, за да докладва на полковник Лорена. Освен това не му харесваше идеята да стои толкова близо до демон.

Обръщайки се назад, се озова в непрогледна тъмнина.

— Какво по...? — Той се завъртя още веднъж, но и зад него имаше само тъмнина. Терамор беше изчезнал напълно.

Аз не обичам шпиони.

Стров не чу така гласа, по-скоро го почувства с костите си. Сякаш някой бе пришил клепачите му. Очите му бяха отворени, а той не виждаше нищо.

Не, не само зрението му бе изчезнало. Тъмнината беше погълнала всичките му сетива. Той не чуваше вече шума на Терамор, нито усещаше вкуса на соления въздух, нито чувстваше бриза, който душиаше откъм Голямо море.

Единственото, което усещаше сега, беше миризът на сяра.

Защо шпионираш моето протеже?

Стров не отговори. Не беше сигурен, че може да говори, а дори и да можеше, никога не би дал информация на такова същество.

Нямам време да си играя с теб. Изглежда, ти просто трябва да умреш.

Тъмнината се стовари върху Стров. Неговото тяло започна да изстива, кръвта във вените му замръзна, умът му закрещя във внезапна, ужасяваща агония.

Последната мисъл, която споходи Стров, беше надеждата, че Мануел няма да профука цялата му пенсия за глигански грот...

ЕДИНАДЕСЕТ

Преди на Мазълкранк^[1] му харесваше да бъде бияч на гоблините.

Честно казано не беше трудно да му се услади, когато започна работа. Биячите налагаха мира в Рачет и заплащането беше добро. Смените на Мазълкранк преминаваха, като обикаляше своята част от пристанището на Рачет, биеше случайните пияници или нехранимайковци, взимаше рушвети от капитаните на кораби, които превозваха контрабанда, арестуваше тези, които бяха твърде глупави или твърде стиснати да не плащат рушвети, и изобщо — беше готов да се сблъска с всеки и всичко.

Мазълкранк винаги се беше имал за народен тип. Рачет беше неутрално пристанище — гоблините по принцип не вземаха страна в многобройните конфликти, които опустошаваха земята — и заради това почти всички видове създания, които можеха да се срещнат в света, минаваха оттук: елфи, джуджета, хора, орки, огри и дори от време на време гноми. Това беше кръстопътят на Калимдор. Мазълкранк обичаше да наблюдава, независимо дали бяха джуджета, товарещи строителни материали за елфите, елфи, превозващи риба за огрите, или тролове, осигуряващи оръжие на почти всички.

Но напоследък работата му беше станала трудна или поне по-малко приятна. Особено отношенията между хората и орките — което представляваше проблем, защото най-честите клиенти в Рачет бяха представителите на тези две раси. Рачет беше разположен непосредствено до най-южната граница на Дуротар и същевременно беше най-близкото пристанище до Терамор.

Само преди седмица се наложи да разтърства орк моряк и човек търговец. Първият явно беше стъпил на пръстите на краката на втория и човекът се беше обидил. Мазълкранк бе принуден да се намеси, преди оркът да направи човека на кайма, което изобщо не беше майтап. Мазълкранк предпочиташе да се бие с нехранимайковци и пияници, защото можеше да се справи лесно. Но да се биеш с

побеснели орки, беше истинска лудост и Мазълкранк предпочиташе да стои възможно най-далече от тях.

При битки като тази обикновено му се налагаше да вади своята пушка с мрежа и всеки път, когато го правеше, рискуваше някой да си помисли, че той всъщност не може да борави с глупавия предмет. О, разбира се, можеше съвсем лесно да стреля с него — всеки идиот можеше да го направи; просто го насочваш и дърпаши спусъка, като сгъстеният въздух изстрелва мрежата, която улавя този, по който стреляш, — но неговият прицел не беше добър и мрежата винаги пропускаше целта, което обикновено предизвикваше голяма бъркотия. За щастие видът на бияч, който насочва пушка с гигантско дуло към теб, беше достатъчен да прекрати повечето кавги — или най-малкото да ги забави дотолкова, че да пристигне подкрепление.

Оттогава не бяха избухвали други истински битки, но обидните думи и разгорещените спорове нажежаваха въздуха. Стигна се дотам, че вече повечето търговски кораби пристигаха в Рачет с въоръжена охрана, оркските — с воини от Оргримар, човешките — с войници от Нортуюч.

Районът на Мазълкранк включваше най-северната част на пристана, там, където бяха разположени двайсет кея за плавателни съдове. Като обиколи изградения от дървени дъски пристан, той установи, че петнайсет от двайсетте стоянки са заети, но положението беше почти спокойно, което си беше голямо облекчение. Слънцето грееше върху лицето му, затопляйки бронираната му ризница. Днес може би щеше да бъде хубав ден.

Но няколко минути по-късно слънцето се скри. Мазълкранк погледна нагоре и видя, че се струпват облаци, като имаше вероятност и скоро да завали. Мазълкранк въздъхна — той мразеше дъжда.

Когато наближи края на пристанището, той забеляза човек и орк да водят оживен разговор. Това не предвещаваше нищо добро. Напоследък оживените разговори между хора и орки обикновено завършваха с насилие.

Той се приближи. Корабът на човека беше закотвен до този на орка в двете най-северни места на пристана. Мазълкранк разпозна орка — Клат, капитан на *Ракнор*, търговец, който превозваше стоката на стопаните в района на Рейзър Хил. Въпреки че не си спомняше името на човека, Мазълкранк знаеше, че корабът му е риболовен и че

поради някаква странна причина бе кръстен *Награда за усърдието*. Мазълкранк така и не разбра аргументите на хората при даване на имена. Клат беше кръстил *Ракнор* на брат си, загинал в битка с Пламтящия легион, но той нямаше и бегла представа как *Награда за усърдието* може да се асоциира с нещо, още по-малко с риболов.

Размяната беше обичайна практика. В Калните блата на Калимдор, където хората се бяха заселили, земеделието не вървеше, докато уловът на риба беше добър. Същевременно Рейзър Хил беше доста дълбоко във вътрешността и риболовът не беше основно занимание — така че хората разменяха излишния си улов срещу излишъка от реколтата на орките.

— Няма да разменям с теб най-добрата си съомга за този боклук!

Мазълкранк въздъхна. Явно търговията днес нямаше да бъде успешна.

Клат тропна с крак:

— Боклук ли? Ти лъжеш, малък подлец, това е най-добрата ни реколта!

— Лоша оценка за вашето земеделие — каза сухо човекът. — Тези плодове изглеждат така, все едно са стъпкани от огър; така и миришат.

— Няма да се оставя да бъда обиждан от човек!

Човекът се изпъна в цял ръст, при което стигна до раменете на орка.

— Не ти си обиденият в случая. Донесъл съм ти най-добрата си риба, а в замяна ми предлагаш дъното на варела.

— Твоята съомга не става и за тор.

Търде късно Мазълкранк забеляза, че човекът е въоръжен с нещо, което приличаше на двурък меч, докато Клат нямаше оръжие. Като се предполагаше, че човекът има опит в боравенето с меча, то предимството в ръста на Клат нямаше да има значение при евентуален двубой.

— А твоите плодове няма да ги ядат и прасетата!

— Страхливец!

При думите на Клат, Мазълкранк трепна. *Страхливец* беше най-голямата обида, която един орк можеше да произнесе.

— Долен зеленокож! Почти бях решил да...

Каквото и да беше решил да прави човекът, то вече нямаше значение, защото Клат го нападна. Човекът не успя да извади навреме двуръкия си меч и двамата се затъркаляха по пристана, като Клат заудря яростно с юмруци.

Докато се колебаеше как точно да прекрати кавгата, непосредствената му задача беше улеснена от появилия се човешки конвой. Трима охранители с метални ризници с обозначение, че са от войската на лейди Праудмуър, изскочиха от *Награда за усърдието* и отскубнаха Клат от капитана.

Но само трима човека не можеха да разубедят Клат. Той удари единия в корема, грабна втория и го запрати срещу третия.

Сега вече и от *Ракнор* наизлизаха орки, готови да се включат в свадата. Мазълкранк осъзна, че трябва да направи нещо, преди ситуацията да излезе от контрол.

Като вдигна своята пушка мрежа и надявайки се с цялата си душа и сърце да не му се наложи да я използва, той изкрещя:

— Добре, достатъчно! Престанете, и то веднага, или всички ще загазите, разбрахте ли?

Клат, който тъкмо се канеше да се нахвърли върху човешкия капитан, спря намясто. Неговата жертва с кръв, течаща от носа и устата, извика:

— Той ме нападна! — Гласът на човека звучеше странно вероятно в резултат на счупения му нос.

— Но ти си го заслужаваше, защото се отметна от думите си — просьска с насмешка Клат.

— Това не е причина да убиеш някого!

— Казах, престанете! — извика Мазълкранк, преди Клат да отговори. — И двамата сте арестувани. Или ще се усмирите, или ще ви разпарчетосам, без да ме е грижа. — Той погледна към воините орки и към човешките войници: — Това е територия на гоблините, което значи, че аз командвам тук, ясно ли е? Затова имате две възможности — да ми помогнете да вкарам тези двамата в кафеза, докато със случая се заеме арбитър, или да си вдигнете задниците от Рачет. Вие избирате.

Формално Мазълкранк беше прав. Той нарочно удебели гласа си, като се надяваше да придае на думите си по-голяма тежест. Но също така знаеше, че по никакъв начин не може да ги спре, ако те решат да не му обръщат внимание и да продължат да се бият. Ако стреляше с

пушката мрежа, само щеше да улови някой от коловете за привързване на животни или нещо подобно.

За негово облекчение един от хората каза:

— Ще направим както искаш.

Очевидно орките не искаха да им се припише обвинението, че точно те нарушават суверенитета на Рачет, и затова единият от тях бързо каза:

— И ние ще се подчиним.

Като поведе Клат и кървящия човек обратно към вътрешността, Мазълкранк се опита да нормализира дишането си, преди да започне да се задъхва. Той не беше пригоден за подобни емоции. Запита се за каква ли друга работа става. *Определено* вече беше загубил мотивация да работи като бияч.

Майор Дейвин беше толкова ядосан, че започна да скубе брадата си и трябваше да напрегне волята си да спре. Последния път, когато се ядоса така, отскубна цял сноп косми, което беше не само болезнено, но и в разрез с правилата за носене на униформата.

Причина за неговия гняв бе докладът на ефрейтор Рич, който бързо се беше завърнал от Рачет в Нортуч.

— Наистина ли са арестували капитан Джок?

— Ако трябва да бъда откровен, да, сър — каза Рич, — те арестуваха и онзи орк, сър. Когато спорът се разгорещи, един от биячите гоблини се намеси.

— И ти си им позволил да арестуват Джок?

Рич замига:

— Нямах друг избор, сър. Рачет е под юрисдикцията на гоблините. Ние нямаме...

Дейвин поклати глава:

— Нямаме правомощия, знам, знам. — Той стана от стола си и започна да крачи из кабинета, отправяйки се първо към вратата. — Това е абсурдно. Ние не трябва да търпим такава идиотщина.

— Сър, не знам какво те ще...

— Орките стават все по-нахални. Да се опитват да ни мамят по този начин! — Той се обърна и закрачи към прозореца.

Кимайки бързо с глава, Рич каза:

— Това очевидно е така, сър. Плодовете които ни предлагаха, ами те просто бяха *развалени*, сър. Това си беше чиста обида. И освен това оркът нападна капитана. Без никаква причина.

Когато стигна до прозореца, майорът спря. Той се загледа навън към Голямо море. Вълните кратко се плискаха в пясъчния бряг. Пред него се разкриваше мирна и спокойна гледка, която — Дейвин знаеше — беше привидна.

— Положението вече е извън контрол. Ако орките продължават в същия дух, само въпрос на време е да започнем отново война.

— Не мисля, че това ще стане, сър. — Рич беше скептичен, но Дейвин разбираше нещата по-добре.

— О, ще стане, ефрейтор, за това може да си *абсолютно* сигурен. И с таурените и троловете на тяхна страна, те ще ни победят — освен ако не бъдем подгответни. — Той се обърна към вратата: — Редник!

Влезе редник Орейл. Както винаги, когато видя адютанта си, Дейвин въздъхна. Независимо колко пъти му бяха взимани проби, ризницата на младия редник винаги изглеждаше твърде голяма за него.

— Да, сър?

— Изпрати веднага съобщение на Терамор. Имаме нужда от подкрепления, колкото е възможно по-скоро.

— Да, сър, веднага, сър. — Орейл поздрави и напусна наблюдателницата, за да потърси гадателския камък, доставен от лейди Праудмуър за по-бърза връзка между Нортуюч и Терамор. Чрез него не можеха да се водят обстоятелствени разговори, но можеха да се изпращат съобщения.

Рич се почеса по бузата замислено:

— Ъъ... сър, с цялото ми уважение, всичко това... дали това е наистина добра идея, сър?

— До голяма степен. — Дейвин отново седна на бюрото си. Сега, когато бе решил да действа, вече не изпитваше желание да скубе космите от брадата си. — Няма да позволя на зеленокожите негодници да ни заварят неподгответни.

[1] Muzzlecrank (англ.) — от *muzzle* (дуло) и *crank* (дръжка, ръчка). — Б.пр. ↑

ДВАНАДЕСЕТ

Игуен наистина желаеше досадната млада жена просто да си отиде.

И разбира се, това нямаше да стане. Игуен беше прекалено голям реалист, за да мисли иначе. Но това не ѝ попречи да го желае с цялото си сърце. В продължение на две десетилетия тя беше живяла сама и започна да го оценява. Всъщност през тези двайсет години тя беше пощастлива, отколкото през стотиците години преди изгнанието ѝ в Калимдор.

Тя искрено се бе надявала платото, заобиколено от недостъпни планини, да е достатъчно отдалечно, а магическите защити, които бе спуснала, да са толкова слаби, че да не може никой да я открие. Имайки предвид настоящето, това беше невъзможна надежда.

— Не мога да повярвам, че сте още жива.

Тази Праудмуър говореше като хлапе. Игуен знаеше, че това не е обичайното ѝ поведение, защото веднага се бе променила, когато разбра коя е жената пред нея.

Праудмуър продължи:

— Вие винаги сте били героиня за мен. Когато ме обучаваха, изучавах записките с вашите дела — вие сте били най-великата Пазителка.

Потръпвайки при мисълта какво тези дърдорещи стари глупаци от Виолетовата цитадела може да са написали за нея, Игуен каза:

— Едва ли. — Несспособна повече да понася цялото това внимание, тя вдигна кофата с вода и се запъти обратно към хижата. Ако имаше късмет, Праудмуър щеше да я остави на мира. Но днес Игуен не беше късметлийка.

Праудмуър я последва:

— Именно заради вас станах магьосница.

— Достатъчно основание да съжалявам, че аз съм станала такава — промърмори тя.

— Не разбирам защо сте тук? Защо никой не знае, че още сте жива? Честно, бихме могли да използваме помощта ви срещу Пламтящия…

Като изпусна кофата на земята, Игуен се извъртя към Праудмуър:

— Тук съм по мои собствени причини и те не са ваши, за да ги знаете. Сега ме оставете на мира!

За съжаление тези думи накараха Праудмуър единствено да изостави поведението на тийнейджър и да се върне отново в образа си на лидер, какъвто тя явно беше.

— Страхувам се, че не мога да направя това, Магна. Ти си твърда важна за…

— Не съм важна за *нищо*! Не разбираш ли, глупаво малко момиче? Не ставам за компания на хора — или на орки, тролове, джуджета, както искаш го наречи.

Това отново върна детинската невинност. Игуен усети магията да бушува в нея и разбра, че макар и дете, тя беше доста силна. В крайна сметка беше проникнала през защитите, без Игуен дори да забележи, а това означаваше определено майсторство.

— Аз не съм малко момиче. Аз съм магьосница от Кири Тор.

— А аз съм на хиляда години, така че що се отнася до мен, трябват ти няколко века, преди да си помисля да ти викам нещо по-различно от *малко момиче*. Сега си отивай, искам просто да остана сама.

— Защо? — Праудмуър прозвуча искрено объркана, което накара Игуен да си помисли, че всъщност младата магьосница не беше чела историята ѝ — или че тя е била изцяло преиначена. Момичето продължи: — Вие сте тази, която проправихте пътя на жените към магьосничеството. Вие сте един от невъзпетите герои на Азерот. Как може да обръщате гръб на…

— Ето така. — Игуен се обърна и влезе в къщата, като изостави кофата. Щеше да я вземе по-късно.

Естествено Праудмуър не се предаде, а я последва през паянтовата дървена врата.

— Магна, ти…

В този момент, застанала в това, което шеговито наричаше всекидневна — беше единствената стая в колибата, така че служеше едновременно за спалня, кухня и трапезария — тя извика:

— Престани да ме *наричаши* така! Аз вече не съм маг, изобщо не съм героиня и не съм те канила в къщата си. Казваш, че съм проправила пътя на жените към магьосничеството — аз съм по-скоро най-основателната причина жените изобщо да не стават магьосници.

— Грешите — каза Праудмуър. — Точно заради вас...

Като постави ръце на ушите си, Игуен извика:

— Заради любовта към всичко свято на този свят, моля те, престани!

Спокойно Праудмуър каза:

— Не казвам нищо, което вече да не знаете. Ако не беше вашата дейност, демоните щяха да се появят много по-рано, а ние...

— И какво от това? — усмихна се Игуен подигравателно на момичето. — Демоните все пак се появиха и Лордерон беше унищожен, крал Лич все още управлява и Сарджерас продължава да побеждава.

Незнайно защо при споменаването на крал Лич Праудмуър трепна, но Игуен съвсем не я беше грижа. Сетне момичето бавно изрече:

— Може да отричате вашите постижения, ако искате, но това не променя нищо. Вие бяхте вдъхновение за всички... — усмихна се тя.

— ... За всички малки момичета, които искаха да пораснат и да станат магьосници. В Цитаделата моята любима история винаги е била как Скавел, който бе първият маг, оценил значимостта на една жена чирак, ви избира за Пазител и как Пазителите на Тирисфал са приветствали избора и...

Игуен не се сдържа. Тя се изсмя. И се смя продължително и силно. Толкова силно, че направо започна да се задъхва. Дори се закашля, но успя да се овладее. В крайна сметка тялото ѝ след хилядолетие беше започнало да старее и да линее, но в нея все още имаше някаква жизненост и тя не можеше да изпадне в безпомощност от един пристъп на смях.

Това обаче си беше най-доброят смях, който беше имала от векове насам.

Праудмуър гледаше така, сякаш ѝ беше поднесен лимон, толкова кисело изглеждаше лицето ѝ.

— Не виждам кое е толкова забавно.

— Разбира се, че не виждаш. — Игуен се изкикоти и пое няколко пъти дълбоко въздух. — И ако вярваш на тези глупости, не би могла да разбереш. — Още едно вдишване, което се превърна във въздишка: — Понеже ти, лейди Джейна Праудмуър, от *невероятно благородния* град Терамор държиш да нарушиш личното ми пространство, тогава заповядай, седни. — Тя посочи сламения стол, в който беше прекарала третата година от изгнанието си тук, събирайки мислите си, след което се бе отказала изобщо да сядаш в него. — Ще ти разкажа истинската история как станах Пазител на Тирисфал и защо аз съм последният човек, когото трябва да смяташ за някакъв герой...

Осемстотин четирийсет и седем години по-рано...

За първи път от много години насам поляните на Тирисфал изплашиха Игуен. Горите, разположени непосредствено на север от столицата на Лордерон, бяха място на красота и покой, далеч от шума на големия град. Майка ѝ я беше завела за първи път там на пътешествие, когато беше още момиче. Малката Игуен възприе това място като страшничко и същевременно изкусително. Тя беше изненадана от животните, които препускаха на свобода, озадачена от невероятните цветове на растителността и очарована от това колко много звезди блестяха в нощното небе, далеч от светлината на факлите и фенерите в града.

С времето страхът изчезна и бе заменен от радост и почуда, понякога облекчение.

До онзи ден. В онзи ден страхът се бе върнал напълно.

Тя беше ученик на магьосника Скавел още от дете и работеше заедно с още четириима — всички, разбира се, момчета. Игуен винаги беше искала да бъде маг, но родителите ѝ многократно повтаряха, че когато порасне, ще стане нечия съпруга и така трябва да бъде. Нейните занимания с билки и други подобни не бяха проблем засега, но скоро тя трябва да усвои много по-полезни неща, като например шиене, готовене...

Тази увереност продължи, докато не срещна Скавел, който я покани да му стане ученик, давайки ѝ да разбере, че няма да приеме отрицателен отговор. Родителите ѝ искрено плакаха, че губят малкото

си момиченце, но Игуен беше силно заинтригувана. Тя щеше да се учи за маг!

Тогава Скавел имаше само още трима други чираци — Фалрик, Джонас и Манфред — толкова досадни, колкото всички други момчета, които Игуен познаваше, но малко по-толерантни. Четвъртият, Натал, се появи година по-късно.

В този ден Скавел обяви, че е член на таен орден, известен като Пазителите на Тирисфал. Първата мисъл на Игуен беше, че гората, която тя обичаше, беше кръстена на тях, но се оказа точно обратното — те се наричаха така, защото са се запознали на тези поляни и се събираха там в продължение на много векове. Това изненада Игуен, защото не беше виждала никое от тези събирания, независимо че посещаваше поляните от години.

След това Скавел каза, че отиват на поляните, за да се срещнат с маговете от Тирисфал.

Момчетата продължиха да си говорят за това колко очарователно е да има тайни общества, сякаш беше някакъв вид приключение. Игуен не участваше. Тя искаше да знае какво точно представляват тези от Тирисфал — Скавел не говореше по темата. И докато момчетата се задоволяваха да вярват на малкото му думи, Игуен се опитваше да научи повече.

— Скоро ще научиш достатъчно, моето момиче — казваше Скавел в отговор на въпроса ѝ. Той винаги я наричаше *моето момиче*.

Когато Скавел ги изведе навън на поляните, Игуен беше объркана, защото на сечището, на което стояха, нямаше никой.

Сетне, няколко мига по-късно, тъкмо когато тя щеше да попита Скавел какво означава това, блесна светкавица и те се оказаха заобиколени от седем души, разположени в идеален кръг около тях. Трима бяха хора, трима — елфи, и един — гном. Всички бяха мъже.

— Ние направихме своя избор — каза един от елфите.

Фалрик попита:

— Избор на какво?

Гномът каза:

— Мълчи, момче, съвсем скоро ще разбереш.

Като се обърна към Скавел, елфът каза:

— Ти добре си обучил и петимата си ученици, Магна Скавел.

Игуен се намръщи — не беше чувала тази титла преди.

— Но има един ученик, който се отличава от другите. Един ученик, който прояви любознателност към методите на магията, надхвърляща обикновеното любопитство, който показа необикновена магическа дарба и който вече владее свитъците на Метр.

В този момент сърцето на Игуен се разтуптя. Нощният елф Метр беше велик магьосник от много хиляди години преди тях. Елфическите магове се пробваха със заклинанията от свитъците на Метр в последната година на чиракуването си, а човешките магове обикновено не смееха дори до края на обучението си. Игуен обаче правеше магиите на Метр свободно още в края на първата си година.

Правеше го тайно, защото Скавел смяташе, че това ще *раздразни момчетата*.

Фалрик изгледа колегите си ученици изпитателно:

— Кой е правил магиите на Метр?

Сияйки, Игуен каза победоносно:

— Аз.

— Кой ти каза, че можеш да правиш *tova*? — сърдито попита Манфред.

Със своя хартиен глас Скавел натърти:

— Аз ѝ позволих, млади Манфред. А ти и Фалрик по-добре си мълчете, преди да ви е дошъл редът.

Навеждайки глави, Фалрик и Манфред едновременно промърмориха почтително:

— Да, сър.

Елфът продължи:

— Това, което трябва да ви се каже сега, е, че се води война. Това е известно единствено на общността на магьосниците, на която всички вие един ден ще бъдете членове. Демоните нападнаха нашия свят и стават все по-дръзки с всяка изминалата година, независимо от нашите големи усилия да ги притиснем в ъгъла.

— Наистина — добави гномът, навличайки си лек гняв от страна на елфа — вероятно *заради* тези усилия, които само ги ядосват.

— Демони? — Натал изглеждаше уплашен. Той винаги се беше страхувал от демони.

— Да — каза един от хората. — Навсякъде те се опитват да ни унищожат. Само магьосниците могат да им се противопоставят.

— На нас от Тирисфал — добави елфът с поглед, отправен към човека, което означаваше, че той не одобрява и *това* прекъсване — ни беше възложена отговорността да защитаваме света от демоните и ние създадохме Пазителя. Най-добрите млади магове на Земята са събрани на едно място от настоящия Пазител — в случая вашия ръководител Скавел, — който ги обучава. След това ние определяме кой е най-заслужилият да стане новият Пазител.

— Изборът не беше лесен — каза гномът.

Джонас промърмори:

— Това е глупав избор.

— Какво каза, млади човече? — попита друг от елфите.

— Казах, че изборът е глупав. Игуен е момиче. Тя става за знахарка, да раздава билкови лекарства на селяните или нещо такова, но това е всичко! Ние всички ще бъдем магове!

Игуен погледна с безкрайна изненада и отвращение към Джонас. Доста се беше привързала към него. Дори бяха спали заедно няколко пъти. Двамата пазеха връзката си в тайна от другите чираци, въпреки че Скавел знаеше за нея — нищо не можеше да убегне от погледа на стария маг. Последното нещо, което тя очакваше, бяха тези предателски думи. От Фалрик — да, той беше надут задник, но от Джонас... И Игуен се зарече, че той никога вече няма да я вика в леглото си.

— Истина е — каза с въздишка един от по-старите хора, — че жените са емоционални и склонни към излишна показност, което не подобава на един маг, но вярно е и че Игуен има по-големи възможности от всички младежи, които Скавел е откривал досега, а ние не можем да допуснем Пазителя да не бъде най-добрият — дори това да означава да определим момиче за тази длъжност.

Сега вече Игуен се наежи:

— Моето уважение, господа, но аз ще бъда толкова добър маг, колкото, което и да е от тези момчета. Всъщност дори смятам, че ще бъда по-добра, защото трябваше да превъзмогна много повече, за да стигна дотук.

Елфът захихика:

— Тя повдига интересен въпрос.

— Така, почакайте за миг — каза Натал, — имате предвид тя да стане това... ъъъ... как го наричате, такова Пазител, а ние ще получим

какво, нищо?

— В никакъв случай — каза елфът. — Всички вие ще играете важна роля. Всички магьосници от нашия орден водят тази битка. Просто ролята на Пазителя е най-важната.

Обръщайки се към своя наставник, Игуен попита:

— Скавел — а ти? Защо се отказваш да бъдеш Пазител.

Скавел се усмихна:

— Аз съм стар, моето момиче, и много уморен. Да се биеш с ордите на демоните е работа за младите. Искам да изживея малкото ми оставащи години, подготвяйки следващото поколение. — Той се обърна към момчетата: — Бъдете сигурни, че аз ще продължа да бъда ваш наставник.

— Супер — измърмори Фалрик. Всичките четири момчета се цупеха.

— Във всеки случай — продума изпитателно гномът, — тъкмо защото се държите незряло по този въпрос, предпочетохме Игуен.

— Освен това — добави по-възрастният човек — Пазителя трябва да бъде действащата сила на съвета. Съмнявам се, че едно момиче ще бъде по-малко своенравно и ще разбира йерархичната зависимост, така да се каже.

— Това не е военно задание — противопостави се един от другите хора.

Игуен не се сдържа:

— Вие описвате това като война.

— Точно така — каза елфът с лек кикот. Сетне той погледна право в Игуен с очи, които сякаш ровеха в самата й душа. — Все пак ти трябва да преминеш през още подготовка, момиче, преди да приемеш могъществото. После ще ти бъде предоставена магията на всички от Тирисфал. Разбираш ли това, Игуен — ти ще поемаш най-голямата отговорност, която един маг може да има.

— Разбирам — каза Игуен, въпреки че не беше абсолютно сигурна, че разбира. Но тя желаеше да бъде маг повече от всяко друго нещо и знаеше, че основното задължение на всеки магьосник е да поддържа безопасността. По най-добрия възможен начин магията служеше на магьосниците да възворяват ред в един хаотичен свят и Игуен знаеше, че това ще изисква много работа и усилия.

Просто не осъзнаваше колко точно работа. Или какви бяха действителните причини Скавел да ѝ покаже свитъците на Метр.

Фалрик пристъпи напред:

— По дяволите, аз съм добър колкото всяко едно момиче! Дори по-добър! Даже мога да направя една от магиите на Метр! Вижте! — Фалрик притвори очи, после ги отвори и се вторачи в един камък, който се издигаше от земята непосредствено до мястото, където стоеше елфът. Прошепна заклинание, след това го повтори — както беше казал Скавел, всички магии на Метр изискваха двойни заклинания като предпазна мярка за сигурност.

Появи се светкавица и после камъкът засия слабо с жълтеникав оттенък. Фалрик се ухили подигравателно на Игуен и после се усмихна на заобиколилите го магове.

— Камък се превръща в злато — каза гномът. — Колко неоригинално.

— Наистина — каза елфът с усмивка, — това е имитация на злато.

Усмивката на Фалрик помръкна:

— Какво? Не може да бъде! — Той направи бързо заклинание за идентификация, след което лицето му помръкна още повече. — По дяволите!

— Трябва още много да учиш — каза елфът, — но безспорно всички вие имате голям потенциал. Фалрик, Манфред, Джонас, Натал, вие ще откриете този потенциал като ученици на Скавел. — Отново същият ровещ в душата поглед: — Игуен, твоята съдба ще се реши доста по-скоро. Ние ще се съберем отново на тази поляна след месец за прехвърляне на могъществото. Предстои ти сериозна подготовка.

След това блесна друга светкавица и съветниците изчезнаха.

Месец по-късно, след като беше разказал на Игуен за легионите демони и техните ужасни слуги, които опитваха — и благодарение на молитвата на Пазители като Скавел не успяваха — да се вкопчат в света, магът прехвърли могъществото на Пазителя на Игуен. И то не приличаше на нищо, което беше изпитвала дотогава. Магиите, които преди ѝ отнемаха цялата концентрация, сега вече изискваха само бегла мисъл. Промениха се и сетивата ѝ и вече виждаше всеобхватно и в

детайли. Ако преди беше нужно усилие — или сложно заклинание, — за да определи природата на дадено растение или емоционалното състояние на животно, сега вече го предузесяше с единствен поглед.

Година по-късно Скавел умря тихо в съня си. Когато разбра, че си отива, той нареди да се посочат нови магове, при които Джонас, Натал и Манфред да продължат обучението си. Фалрик вече беше готов да започне самостоятелна работа. Скавел завеща всичките си вещи, както и слугите си, на Игуен.

По-малко от месец след смъртта на Скавел, когато Игуен се завърна от малкото селце Джортас, тя получи призовка от Съвета.

Веднага щом пристигна на поляната, Ербаг — гномът, чието име беше вече научила — каза:

— Какво мислиш, че правеше в Джортас?

— Спасях ги от Змодлор. — Игуен смяташе, че отговорът се разбира от само себе си.

— А възнамеряваше ли да научиш повече за Змодлор, преди да го унищожиш? Планираше ли стратегия, с която да го обезвредиш по начин, по който той ще бъде елиминиран, без населението на Джортас да научи истината? Или просто се хвърли на сляпо и се луташе с надеждата да успееш?

Умората и раздразнението караха Игуен да бъде малко по-откровена, отколкото беше допустимо в отношенията ѝ със Съвета.

— Нищо такова, Ербаг, както ти добре знаеш. Нямаше време да се планира такава стратегия или да научи повече. Ако го бях направила, това щеше да застраши училището, което Змодлор беше завзел. Там имаше деца. Трябваше ли аз да се двоумя и...

— Трябвало е да направиш това — каза Ербаг, — което ти е било казано. Скавел не те ли е научил как действат членовете на Тирисфал. Ние подхождаме предпазливо и...

Игуен прекъсна гнома:

— Това, което вие *правите*, Ербаг, е да противодействате. И точно защото е *всичко*, което правите, имате толкова малко прогрес в борбата срещу тези долни създания през последните няколко века. Змодлор успя да завземе цяло училище и беше готов да използва децата на Джортас за ритуал, който щеше да отрови душите им. Само благодарение на чиста случайност открих зловонния мириз на

демонската магия и успях да пристигна навреме. Вашите методи са отбранителни.

— Разбира се, че са такива! — В този момент Ербаг размахваشه ръце назад и напред. — Този Съвет е създаден, за да противодейства на опасността от...

— И не върши работа. Ние трябва твърдо да се изправим срещу тези чудовища, които биха нападнали и разрушили домовете ни, и не можем да допуснем да ни обсебят толкова лесно, че да вземат в плен деца, преди дори да разберем, че са тук. Ние трябва да сме активната страна в издирването и унищожаването им или ще бъдем смазани.

Ербаг не беше убеден.

— И когато хората разберат, че животът им е в опасност и изпаднат в неконтролируема паника?

Вместо да отговори на въпроса, Игуен погледна към другите съветници.

— От името на всички ви ли говори Ербаг, или просто той е най-гръмогласният?

Най-старият от елфите в Съвета, Релфтра, се изказа в подкрепа на Игуен с лека усмивка:

— В действителност и двете, Магна. — Усмивката му помръкна.
— Ербаг е прав, като казва, че си твърде импулсивна. Змодлор е низш демон, подчинен на Сарджерас. Той можеше да ни е от полза и да ни предостави полезна информация за своя господар.

— Да, но той можеше и да убие всички тези деца, преди да ни предостави тази информация.

— Може би. Но това е рисък, който понякога трябва да приемем, за да водим тази война.

Игуен беше втрещена:

— Ние говорим за живота на деца. А и това не е война, а възпиращо действие в най-добрния случай. И то ще убие всички ни, и деца, и възрастни, ако не сме бдителни. — Преди някой от другите да каже каквото и да е, тя отсече: — Божествени магове на Съвета, с цялото ми уважение, аз ви моля — изтощена съм и искам да поспя. Има ли нещо друго?

Лицето на Релфтра настръхна:

— Не забравяйте положението си, Магна Игуен. Вие сте Пазителя, но вие изпълнявате тази длъжност като оръдие на Съвета на

Тирисфал. Не забравяйте.

— Съмнявам се, че някога ще mi позволите — промърмори Игуен. — Ако това е всичко?

— Засега — каза Релфтра. Едва бе изговорил това, когато Игуен се телепортира обратно във Виолетовата цитадела с неустоимо желание за сън.

ТРИНАДЕСЕТ

Лорена беше разочарована, но не и съвсем изненадана, когато видя Кристоф, разположен на трона на лейди Праудмуър. Самата лейди избягваше да сяда в него, когато беше възможно, но шамбеланът държеше да го използва в случаите, когато я заместваше.

Но тронът не му отиваше... и сякаш го смачкваше. Тесните му рамене бяха хълтнали, единият му крак висеше встрани. Когато Лорена влезе, последвана от Дюри, четеше някакъв свитък.

— Полковник Лорена иска да говори с вас, сър — каза покорно старата жена.

— Какво има, полковник? — попита Кристоф, без да вдига очи от свитъка.

— Редник Стров е изчезнал — каза тя без предисловие.

Сега той вдигна очи с повдигнати вежди:

— Би ли трябвало това име да ми говори нещо?

— Щеше, ако се стараехте да внимавате по време на срещите ни в кабинета на лейди.

Като остави свитъка на страна, Кристоф се изпъна в трона:

— Сменете тона, когато говорите с мен на това място, полковник.

Лорена погледна втрещено шамбелана:

— Ще говоря с вас както си искам, където и да се намираме, благодаря много. Лейди Праудмуър ви помоли да управлявате Терамор в нейно отсъствие. Това не означава да се правите на нея — усмихна се тя. — Като за начало нямате нужните данни.

Кристоф събра вежди начумерено:

— Докато се завърне лейди Праудмуър, аз съм упълномощен да действам вместо нея и вие следва да се отнасяте с уважение към положението ми.

— Вашето положение е това на шамбелан, Кристоф, което ви дава право да съветвате лейди Праудмуър, точно както и аз. Така че не се правете на по-велик, отколкото сте!

Като се отпусна обратно в трона и вдигна отново свитъка, Кристоф запита с отегчен глас:

— Влязохте тук заради нещо?

— Както казах, редник Стров е изчезнал. Точно него изпратих да разследва Горящото острие. Говорих с брат му — Мануел казва, че са си уредили среща в „Демънзбейн“. Стров е седнал в един ъгъл, Мануел е заговорил човека, за когото са имали подозрения, че е свързан с Горящото острие, и Стров го е последвал. Това се е случило по-миналата нощ и оттогава не съм го виждала.

— И какво общо имам аз с това? — Кристоф звучеше все така отегчено.

— Какво общо ли, неправдоподобен идиот такъв, той е разследвал Горящото острие. Същото Горяще острие, което нападна мен и моите хора в Нортуюч. Мисля, че това е подозрително, нали?

— Не особено. — Той остави отново свитъка. — От армията непрекъснато дезертират хора. Това е тъжната действителност, с която бих казал, че трябва да сте наясно, полковник.

Лорена каза нервно:

— Наясно съм, шамбелан, но също така познавам Стров. Постскоро би си отрязал ръката, отколкото да дезертира. Той е най-добрият ми войник. Искам да преобърна острова, за да го *намеря*.

— Не.

Лорена инстинктивно посегна към дръжката на меча си, но осъзна, че би било глупаво да прободе мъжа, който седеше на трона на Терамор, независимо колко малко заслужаваше второто и колко много заслужаваше първото.

— Какво значи това *не!*

— Предполагам, че полковникът знае значението на думата...

— Много смешно. — Тя вдигна ръката си от дръжката на меча и отиде до големия прозорец на залата, за да не гледа Кристоф. Небето беше толкова ясно, че се виждаше остров Алказ на север. — Това Горяще острие ме беспокои, шамбелан. Те използват магия и...

— Точно сега, полковник, Горящото острие не е нищо повече от мълва — която, мога да добавя, не може да се потвърди, понеже вашият редник го няма. Боя се, че не мога да отделя ресурсите на Терамор за търсене на един дезертьор — особено когато тези ресурси са нужни другаде.

Обръщайки се, Лорена попита:

— За какво говорите?

— Вашето появяване ми спести усилието да ви повикам — каза Кристоф.

Лорена се зачуди защо той не повдигна първо този въпрос и го попита ядно.

Кристоф отговори с насмешка:

— Не е ваша работа да питате човека, който седи на този трон, полковник, просто трябва да изпълнявате нареджданията му. В този момент той ви казва, че току-що е получил известие, че войски на орките се струпват при Колкар. Това е най-близката част на Дуротар до Нортуюч.

Без да си играе да обяснява, че много добре знае къде се намира Колкар, тя попита още по-намръщено:

— Кога се е случило това?

— Тази сутрин. Майор Дейвин има нужда от допълнителни подкрепления и аз искам вие да ги водите.

Въпреки че нейната длъжностна характеристика не включваше задължението да контролира всяко придвижване на войски в рамките на Терамор и Нортуюч, трябваше да бъде известена за това.

— Допълнителни подкрепления? Кога изобщо са били изпратени подкрепления?

— Вчера. Имало е няколко инцидента по протежение на Мърчант Коуст^[1], при които орки са предизвикиали хора. Дори са се наложили арести — тъкмо сега човешки капитан е задържан в Рачет, защото е бил нападнат от орк.

Лорена кимна, че знае за този доклад.

— Какво от това? Гоблините имат право да прекратяват кавги.

— Това не е било кавга! — Кристоф вече крещеше истерично и това изненада Лорена. Шамбеланът често се държеше високомерно, снизходително, надменно — и на нея понякога ѝ се искаше да признае, много професионално в работата си, — но никога преди не беше виждала слабия мъж да повиши глас.

— Дали е било кавга или не — поде тя нарочно тихо, — не е това въпросът. Защо Нортуюч е бил укрепен?

— Казах ви, оркските войски...

— Имам предвид първоначалното укрепяване.

Кристоф сви рамене:

— Майор Дейвин сметна за необходимо и аз се съгласих.

Лорена поклати глава и се обърна отново към прозореца:

— Майор Дейвин смята, че орките не заслужават и най-малкото внимание, шамбелан. Аз не бих се доверила на неговите твърдения по въпроса. Вероятно той преувеличава.

— Не смяtam така, особено сега, със струпването на войски. — Кристоф стана и слезе от трона, крачейки, за да застане до Лорена. — Полковник, ако Нортуюч стане фронт на следваща война между хората и орките, ние трябва да сме готови. Затова изпратих двата гарнизона и елитната гвардия.

Лорена зяпна от изненада. Като се обърна, така че да е с лице към Кристоф и едновременно с това да е на известно разстояние от него, тя каза:

— Елитната гвардия? Тяхната работа е да охраняват лейди Праудмуър.

Кристоф спокойно отвърна:

— С която понастоящем нямаме връзка и която може сама да се грижи за себе си. По-добре те да бъдат използвани при Нортуюч, отколкото да бездействат тук.

Лорена пак поклати глава:

— Правите невероятна грешка, Кристоф. Намираме се в няколко критични ситуации, но те не означават предстояща война.

— Вероятно не, но предпочитам да съм подготвен за война, която няма да водим, отколкото да не съм подготвен за война, която трябва да водим.

Логиката беше желязна, но въпреки това Лорена не я хареса:

— И какво ще стане, ако орките разтълкуват това като враждебен акт?

— По този начин аз тълкувам *техните* действия, полковник. Във всеки случай имаме нужда от най-добрия ни командир на място. Затова искам да водите отряда, който ще укрепи Нортуюч. Времето има значение, затова може да качвате висшия си състав на въздушния кораб, за да уредите нещата. Останалите войски ще пътуват по море, за да им възложите задачи, когато ви настигнат.

Лорена въздъхна. Ако въздушният кораб вече е готов, Кристоф беше взел това решение, преди тя да прекрачи прага на залата. Все пак

тя разполагаше с още една карта.

— Мисля, че тряба да изчакаме лейди Праудмуър да се върне.

— Имате право да смятате така. — Кристоф се върна обратно на трона и се тръшна в него, като постави ръце доста театрално върху клошираните облегалки от двете му страни. — Обаче лейди Праудмуър е заета да помага на ценните си приятели орките, докато те изграждат укрепления и се готвят да ни унищожат. Няма да допусна това, което тя построи, да бъде разрушено заради нейното късогледство по отношение на Трал. И така, полковник, чухте моите заповеди. Бъдете така любезна да пристъпите към изпълнението им.

— Кристоф, това е грешка. Нека да опитам да намеря Стров и да разбера...

— Не! — След което Кристоф омекна и свали ръце встрани. — Много добре, полковник, ще направя един компромис: може да разпоредите двама войници да започнат да търсят редник Стров. Не мога да отделя нито човек повече.

Тя разбра, че това е максималното, което може да изкопчи от шамбелана:

— Благодаря. Сега ме извинете, но тряба да събера висшия си състав.

Поемайки още веднъж свитъка с дясната ръка, Кристоф махна към нея с лявата:

— Вървете.

Тя се завъртя на пети и сърдито напусна тронната зала.

[1] Merchant Coast (англ.) — от merchant (търговец) и coast (бряг).
— Б.пр. ↑

ЧЕТИРИНАДЕСЕТ

Когато Игуен разказа как е станала Пазителка, Джейна почвства изненада, преминаваща в шок. Историческите трудове, които бе чела, описваха избора ѝ единствено в положителна светлина. Фактът, че Съветът я е назначил с неохота и резерви заради пола ѝ — и че се е противопоставил на методите ѝ толкова категорично, — ѝ беше абсолютно чужд.

Разбира се, спомените на Игуен бяха с давност от векове.

— Твоята интерпретация на събитията не съответства на съдържащото се в историческите свитъци, Магна. Защо?

— Защото... — каза Игуен с въздишка — защото е по-добре вие, младите магове, да смятате, че всички магьосници действат в пълна хармония. Помисли си, че трябваше да се учиш от тяхната липса на пример. — Тя поклати глава и потъна още повече в мястото си. — Но не, те не желаеха момиче и ме избраха единствено защото нямаха друг избор. Аз бях най-добре подготвената — очевидно повече от другите четирима. И те съжаляваха за това всеки един момент. — Тя седна отново изправена. — В крайна сметка всички ние съжалявахме. Ако не бях аз...

Джейна поклати глава:

— Това е абсурдно. Ти направи толкова много.

— Какво съм направила аз? Настоявах Тирисфал да бъдат много по-активни в разправата си с демоните и до какво доведе тази моя настойчивост? Цели осем века се опитвах да заградя прилива без полза. Змодлор беше просто първият. Толкова много демони, толкова много битки и накрая пак бях измамена от Сарджерас. Аз...

Този път Джейна не искаше да слуша историята.

— Знам какво ти се случи, когато се изправи срещу Сарджерас. Ти го унищожи физически, но душата му остана в теб — и беше предадена на Медив.

Усмихвайки се горчиво, Игуен каза:

— Все още ли смяташ, че съм била велика магьосница? Та аз допуснах моята надменност да замъгли моя разсъдък. Аз смятах, че пазителите от Тирисфал са група от тесногръди стари глупци, а не каквото всъщност бяха: опитни магове, които знаеха повече от мен. След като победих Сарджерас, аз станах *още* по-надменна. Не откликах на призовките, които Съветът ми изпращаше, не зачитах процедурите им, не изпълнявах заповедите им. В крайна сметка аз победих Сарджерас, а той беше бог, така че какво знаеха *те*? — Тя изръмжа. — Бях *такава* глупачка.

— Не ставай смешна. — Джейна не можеше да повярва на това. Достатъчно лошо беше, че най-великият магьосник на нейното време, жената, която тя баготвореше през целия си живот, се беше оказала толкова неприятна личност, а сега и глупачка. — Това е самият *Сарджерас*. Всеки маг би допуснал същата грешка като теб. Както ти каза, той беше бог. Той знаеше, че трябва да те измами заради твоето могъщество, той знаеше как да те манипулира. Това, което ти направи, беше абсолютно естествено.

Игуен се вторачи в един от ъглите на съборетината, която очевидно наричаше свой дом.

— Аз направих много повече от това. Трябва да прибавим и Медив.

Сега вече Джейна съвсем се обърка:

— Аз познавах Медив, Магна. Той беше...

Завъртайки се към Джейна, Игуен отсече:

— Не говоря за това *какъв* беше моят син. Говоря за това *как беше*.

— Какво имаш предвид? — попита искрено смутена Джейна. — Медив беше осиновен от Нильс Ерън и...

— Осиновен? — Игуен издаде стон, който прозвуча като трошене на камък. — Много, много щедро определение за това.

Шейсет и девет години по-рано...

Единствената причина Игуен да открикне бе, че този път призовката беше особено настоятелна. Пазителите на Тирисфал се бяха променили с годините. Трите елфи си бяха същите, но хората и гномът не бяха сред живите и бяха заменени, както и заместниците на

техните заместници. В много отношения обаче изобщо не бяха се променили. Вместо да се оправи с тях по някакъв начин или да се заеме с чирак, Игуен беше използвала магията, за да удължи живота си, така че да може да продължи да изпълнява задълженията си като Пазител.

Призовката я изпрати на косъм от смъртта. Беше застанала на един парапет в Лордерон и тъкмо правеше търсаческо заклинание за един от бившите роби на Сарджерас, за когото се предполагаше, че скита на свобода някъде из града. И точно посред заклинанието Съветът я уцели с една призовка толкова силно, че почти загуби равновесие. Това беше третата в течение на няколко дни и първата, която беше попречила на способността ѝ да действа. Затова реши да се подчини и се телепортира в поляните на Тирисфал, върху същия онзи камък, който Фалрик — отдавна загинал в битка с демоните, подобно на другите трима нейни колеги чираци — толкова отдавна беше превърнал в имитация на злато. Изложен на въздействието на времето, камъкът бе потъмнял и върнал кафявия си цвят, вместо яркозлатистия, който имаше преди осемстотин години.

— Какво толкова важно може да прекъсне работата ми?

— Минаха осем века, Игуен — каза един от новите хора. Игуен така и не се беше постарала да научи името му. — Крайно време е да оставиш задълженията си.

Като се изпъна в цял ръст — което я извиси над всички мъже на поляната, — тя каза:

— Добре е да се обръщате към мен с *Магна*. Това е едно от тези абсурдни правила, които държите да натрапите на магьосническия свят. — Думата беше джуджешка, означаваща *защитник*, и беше почетна титла за всеки Пазител от първия насам. Игуен не държеше на титлите, но изискването на Съвета за спазване на правилата и процедурите, както и неодобрението им, когато тя парадираше с тях, я бяха направили чувствителна към техните собствени нарушения.

Релфтра ѝ го върна право в лицето:

— Ааа, ти *вече* си педантичен привърженик на правилата, така ли?

Човекът погледна Релфтра, след което каза:

— *Работата*, Магна, е, че ти, както и всички ние, осъзнаваш рисковете от това, което правиш. Колкото повече удължаваш възрастта

си, толкова по-голяма е опасността да не успееш да се справиш. Магьосничествата за спиране на стареенето не са нито прецизни, нито сигурни. Посред конфликт, посред правене на магия, може изведнъж да се озовеш обратно в естествената си възраст. Ако това ти се случи без наследник...

Игуен вдигна ръка. Последното нещо, което желаеше от тези глупци, беше лекция за методите на магията. Тя беше по-добър магьосник от всеки един от тях. Дали те са надвивали самия Сарджерас?

— Добре, ще си намеря наследник и ще му предам могъществото си на Пазител.

Скърцайки със зъби, човекът каза:

— *Nie* ще изберем твой наследник, точно както избрахме такъв на Скавел — и на всеки Пазител преди него.

— Не. Аз ще направя избора. Смятам, че знам по-добре от всеки какво означава да бъдеш Пазител — и очевидно повече от вас, дето само стоите на тази поляна и давате оценки, докато ние вършим действителната работа.

— Магна... — рече човекът, но Игуен не желаеше да слуша повече.

— Чух съвета ви и като изключение може да му се обърне внимание. — Тя се усмихна. — Предполагам, че трябва да се случи в края на краищата. Дори и селски идиот може понякога да даде толкова ценен съвет. Когато моят наследник бъде избран, ще ви информирам. Това е всичко.

Без да изчака разрешение, тя се телепортира обратно на парапета. Макар и думите на Съвета да бяха чиста истина, тя беше в процес на изпълнение на задълженията си. Тя още веднъж извърши търсаческото заклинание, за да установи дали демонът се намира на свобода в Лордерон, както се говореше.

Веднага щом въпросът беше решен — нямаше никакъв демон, просто неколцина тийнейджъри правеха магически номера, които не разбираха; ако бяха продължили, демонът щеше да бъде призован, но Игуен успя да предотврати техните юношески напъни, — тя се прехвърли в Стормуинд, и по-конкретно в дома на Нильс Ерън.

Ерън беше неин почитател от много години. Игуен почти не му обръщаше внимание, освен доколкото бе по-талантлив от повечето

магове в част от Съвета на Тирисфал. Той не страдаше от предразсъдъците на Съвета, като се справяше добре със занаята, служейки и като дворцов магьосник на крал Ландан Рин. Ако беше с няколко века по-млада, би могла да копне за неговите стоманеносини очи, широки рамене и безгрижен смях.

Но тя не беше няколко века по-млада, така че нито проявяваше интерес към него, нито имаше желание да отговори на неговия интерес към нея. Като се започне с Джонас, беше имала безброй флиртове през по-младите си години, но отдавна беше изгубила интереса си към тях. Осемстотин години живот ѝ бяха доказали, че романтиката е купища заблуди и лукавство, и тя нямаше нито времето, нито тръпката за нея.

Въпреки това тя се постара да изрови от миналото способността си да флиртува, която първо беше приложила спрямо Джонас като тийнейджър, и започна да ухажва Ерън. Уж съвсем внезапно се запали по неговите хобита и интереса му към музиката на джуджетата. Целта беше пределно ясна — той да сподели леглото си с нея.

На следващата сутрин тя установи, че е заплодена с неговото семе. Тя беше леко разочарована от мисълта, че зародишът ще се превърне в мъжка ражба. Надяваше се на дъщеря, като допълнителен трън в очите на Пазителите на Тирисфал. Но дори и така, това момче щеше да изпълни мисията, за която беше заченато.

След като се сбогува с доста разочарования Ерън — действително той не очакваше нещо повече, но се надяваше Игуен да бъде поне учтива, — тя напусна Стормуинд. В продължение на девет месеца изпълняваше задълженията си на Пазител, доколкото успяваше, и в крайна сметка роди Медив. Едва тогава се завърна, предавайки новороденото на Ерън и обявявайки го за свой наследник.

— Разбирам по изражението на лицето ти, че си ужасена. — Игуен каза тези думи със злобна усмивка.

— Да, така е — откровено отговори Джейна. Тя се беше била рамо до рамо с Медив — тъкмо той я беше подтикнал да се съюзи с Трал и орките срещу Пламтящия легион — и нямаше и най-малка представа, че произходът на пророка е толкова скверен. Но пък какво ли значеше изобщо, освен че се беше завърнал от отвъдното и се

опитваше да изкупи греховете си, като правеше всичко възможно да спре Пламтящия легион.

— Затова ти разказах историята — каза Игуен. — Аз не съм героиня, не съм пример за подражание, не съм пътеводна звезда, осветяваща пътя на магьосниците от двата пола. Това, което съм, е надменна магарица, която допусна нейното могъщество и хитрините на един умен демон да унищожат нея и останалата част от света.

Джейна поклати глава. Спомни си безкрайните разговори с Кристоф за това как уроците на историята рядко се срещат в писмена форма, защото подобни описания неизменно се превръщаха в онова, което авторът желаеше читателят да научи. Тя разбра, че историите, които беше прочела за Пазителите на Тирисфал в библиотеката на Антонидас, бяха точно толкова преиначени, колкото и историческите текстове, за които беше говорил Кристоф...

Внезапно нещо бодна Джейна в тила. Тя се изправи.

Игуен я последва — без съмнение старата жена почвства същото. Тя го потвърди, като каза:

— Защитите отново са поставени.

Джейна си отбеляза наум факта, че Игуен бе почувствала промяната сега, а преди успя да преодолее защитите без нейно знание. Това потвърди нарастващите ѝ подозрения.

По-същественото обаче беше, че тези защити бяха много по- силни. И имаха абсолютно неправилна аура.

— Нещо не е в ред.

— Да — аз познавам тази магия. Честно казано, не съм си мислела, че ще я срещна отново. — Игуен изцъка невярващо. — Всъщност изобщо не разбирам как е възможно.

Преди да помоли Игуен да ѝ обясни, Джейна трябваше да се увери, че може да ги преодолее. Тя опита магия за телепортиране, като този път добави към комбинацията и заклинание за преодоляване на защити, събирайки сили за последващата болка в случай на неуспех.

Разбира се, тя не проработи. Преди това щеше да успее — тя не използва магията за проникване, за да телепортира гръмотевичните гущери, само защото трябваше да проучи платото, преди да пренесе стотиците превъзбудени животни. Затваряйки очите си набързо, за да потуши болката, тя се обръна към Игуен:

— Не мога да премина през тях.

— Очаквах това. — Игуен въздъхна от нежелание да остане затворена заедно с *малкото момиче*.

И Джейна не беше особено очарована от подобна перспектива, но много повече съжаляваше, че не може да изпълни обещанието си пред Трал, докато е затворена в платото.

— Ти каза, че познаваш магията? Игуен кимна:

— Да. Помниш ли Змодлор, първия демон, когото срещнах — онзи, който взе в плен учениците?

Джейна кимна.

— Тези защити са негови.

ПЕТНАДЕСЕТ

Кристоф мразеше да стои на трона. Правеше го, защото разбираше необходимостта от това. Лидерите трябваше да внушават положение на авторитет и плашещата материалност на гигантския стол, издигащ се над всички останали в стаята, идеално го внушаваше.

Но той не обичаше да седи в него. Беше убеден, че ще дискредитира авторитета на поста, като направи някаква грешка. Защото Кристоф познаваше своите слабости — той не беше лидер. Беше прекарал години, наблюдавайки отлизо и изучавайки лидерите, до които нямаше достъп, и знаеше какво добрите лидери трябва да вършат правилно и какво лошите често вършеха неправилно. В едно нещо беше сигурен — че надменните рядко оцеляват дълго. Лидерите правеха грешки, а надменните никога не признаваха това, конфликт, който често водеше до самоунищожение — или унищожение от външни сили. Това важеше с пълна сила за предишния работодател на Кристоф — Гаритос. Ако височайшият лорд просто беше послушал Кристоф — или който и да е от другите шестима, които го съветваха същото, — той нямаше да се събере с Отхвърлените. Както Кристоф предрече, мъртвите^[1] предадоха Гаритос и воините му и причиниха неговото поражение. През това време Кристоф се беше запътил към по-зелени пасбища.

Тази склонност беше твърде злощастна, защото обикновено надменните преследваха лидерски позиции на всяка цена. Този ребус занимаваше Кристоф още от млад ученик, а също така обясняваше защо имаше толкова малко истински велики лидери.

Освен това Кристоф притежаваше достатъчно добра самопреценка, за да знае, че е невероятно надменен. Тази висша убеденост в собствените му способности беше причината да стане толкова добър съветник на лейди Праудмуър, но и го правеше абсолютно неподходящ да заеме мястото й.

Независимо от това той вършеше това, което му бяха казали да върши — изпълняваше задълженията на лейди, докато тя се завърне от

абсурдната си мисия.

Освен това Кристоф не обичаше трона, защото той беше ужасно неудобен. За да постигне истински ефект, човек трябваше да седи на него изпънат, с ръце на облегалките, и да гледа молителите с всезнаещи очи. Проблемът беше, че седенето по подобен начин причиняваше ужасна болка в гърба му. Можеше да избегне гръбначната агония единствено ако се отпуснеше и се наместеше в едната му страна. Проблемът в такъв случай пък беше, че той сякаш третираше трона като диван, което не правеше добро впечатление.

Ситуацията беше трудна и Кристоф пламенно желаеше лейди да не беше се отправяла в страната на орките, за да върши нелепите неща, с които се беше заела. Сякаш нуждите на Терамор не бяха от по-голямо значение, отколкото преместването на някакви вилнеещи влечуги в Дуротар.

Лейди Праудмуър беше извършила удивителни неща. За начало, малцина от нейния пол бяха успели да свършат това, което тя направи и като магьосник, и като владетел. О, разбира се, имаше много монарси жени, но обикновено те заемаха този пост по наследство или с брак, а не чрез силата на волята, както беше постъпила лейди. Медив пръв загатна тази идея, но именно Джейна Праудмуър успя да постигне немислимата дотогава задача да обедини човешката раса и орките. Тя беше, по негово експертно мнение, най-великият лидер, съществувал някога в света, и за Кристоф беше чест да бъде нейният най-доверен съветник.

И точно заради това нейната слепота спрямо орките беше подлудяваща. Кристоф разбираше, че от всички лидери, които беше срещал и опознал, единственият, който можеше да се сравнява с лейди Праудмуър, беше Трал. Неговото постижение — да обедини орките, за да отхвърлят робството на демонското проклятие, което ги беше принизило толкова ниско — беше още по-впечатляващо.

Но Трал беше изключение сред орките. В същността си орките бяха нецивилизовани животни, едва способни да разбират говорна реч. Техните обичаи и порядки бяха варварски, поведението им — неприемливо. Да, Трал ги държеше под строй, използвайки онова, което беше научил от хората, които го бяха отгледали, за да им придае подобие на цивилизованост. Но Трал беше смъртен. С неговата смърт щеше да приключи и временният флирт на орките с човешката раса и

те отново щяха да се превърнат в зли животни, каквите бяха, когато Сарджерас ги доведе тук.

Но лейди Праудмуър не искаше да чуе тези думи. Разбира се, Кристоф се беше опитвал многократно, но и най-великите лидери имаха своите слабости и това беше нейната. Тя се отдава на убеждението си, че орките могат да живеят в съгласие с хората до такава степен, че предаде баща си.

Тъкмо това накара Кристоф да осъзнае, че трява да бъдат предприети извънредни мерки. Лейди предпочете собственият ѝ баща да бъде убит, отколкото да предаде доверието в създания, които с изключение на Трал никога не биха върнали услугата.

При други обстоятелства Кристоф никога нямаше да извърши това, което направи. Всеки ден се събуждаше с мисълта дали е постъпил правилно. Но и всеки ден се събуждаше със страх. Още от момента, в който за първи път дойде в Калимдор след края на войната и основаването на Терамор, Кристоф живееше в презрян ужас, че всичко, което бяха построили, ще бъде разрушено. Освен едно укрепление на Мърчант Коуст, човешкото присъствие в Калимдор се изчерпваше с малък остров до източния бряг, заобиколен от три страни от създания, които в най-добрая случай бяха безразлични, а в най-лошия — враждебни към хората, и от четвъртата страна от Голямо море.

Въпреки страховете му, въпреки съветите му, лейди постоянно предприемаше действия, които облагодетелстваха орките във вреда на хората. Тя твърдеше, че с това допринася за съюза, че те са по- силни, ако са съюзени, а не разделени. Истински трагичното беше, че тя вярваше в това.

Но Кристоф разбираше нещата по-добре. И когато лейди Праудмуър се оказа неспособна да види глобалната картина, тази глобална картина, която Кристоф цял живот се беше учили да види, той получи помощ отвън.

Дюри показва сбръчканата си глава в кабинета.

— Сър, гадателският камък от Нортуюч целият пламти. Мисля, че има пристигнало съобщение.

Сухо Кристоф каза:

— Обикновено това означава, да. — Той се измъкна иззад бюрото на лейди и влезе в тронната зала, където се съхраняваше

камъкът. Вероятно това беше Лорена или Дейвин, които го информираха, че тя най-после е пристигнала, след като войските ѝ вече бяха там от сутринта. Планът на Кристоф — Лорена да бъде вече на място, когато корабът с войските пристигне — беше осуетен от технически проблеми с въздушния апарат, което забави излитането му, за сметка на това превозащият войските кораб беше облагодетелстван от силния вятър, който ускори пристигането му.

Като се приближи към камъка, разположен на пиедестал в югозападния ъгъл на тронната зала, Кристоф забеляза, че той наистина плава с пурпурна светлина — доказателство, че отсрещната страна в Нортуюч го е активирала.

Колебайки се за момент, Кристоф грабна камъка. Както и се очакваше, той предизвика болезнена тръпка нагоре по ръката му, заради което едва не го изпусна. Светлината се разсея едновременно с тръпката, последвана от гласа на майор Дейвин. Майорът звучеше, сякаш е дълбоко в някаква пещера и викаше към входа ѝ.

Лорд шамбелан, изпълнявам неприятното задължение да ви информирам, че въздушният кораб на полковник Лорена все още не е пристигнал. Съгледвачи са го видели да се насочва на североизток. Войските пристигнаха, но не знам какво полковникът има предвид за тях. Моля дайте наредждания.

Кристоф въздъхна, като постави камъка обратно на пиедестала.

— По дяволите тази жена!

— Коя жена? — попита Дюри.

— Полковник Лорена. Кой взе тя със себе си на въздушния кораб?

Без да се колебае, старата жена изрови отговора от паметта си. Въпреки че методите ѝ бяха особени, жената беше невероятно ефикасна.

— Майор Бек, капитан Харкорт, капитан Мира и лейтенант Норож. О, и ефрейтор Буравен.

Мръщейки се, Кристоф попита:

— Защо е взела със себе си и ефрейтор? — Той беше наредил на полковника да вземе на въздушния кораб само висшия състав и да изпрати войските по море. Сетне някакъв спомен взе да го човърка. — Отнякъде ми е познато това име.

Дюри, да бъде благословена, отново му се притече на помощ.

— Тя е тази, която наричаха щастливият талисман по време на войната. Екстрасенс, ако си спомням добре — може да надушва магия на сто крачки.

— Да, разбира се. — Кристоф си спомни Буравен, която беше редник по време на войната и не само успяваше да усети демоните, които не можеха да се видят с просто око, но можеше да каже, когато някой беше обсебен от член на Пламтящия легион. Също така тя винаги можеше да открие лейди Праудмуър или някой друг магьосник, умение, което няколко генерали ползваха, когато лейди беше неоткриваема по време на стихийна кампания.

Изведнъж Кристоф разбра какво Лорена е имала предвид.

— Проклета да е! — Изпускайки дълга въздишка, той промърмори. — Проклет да съм и аз.

— Какво казвате, сър? — попита Дюри.

— Нищо — каза бързо Кристоф. Той не можеше да си позволи да обяснява ситуацията на Дюри. — Това е всичко.

Като звучеше объркано, Дюри каза:

— Доб... добре, сър. — Кимайки странно, тя напусна.

А Кристоф вече гледаше втренчено през широкия прозорец. Днес беше мъгливо и не виждаше на повече от левга или две в Голямо море.

Със закъснение Кристоф осъзна, че грешката беше изцяло негова. Беше позволил враждебността на жената полковник към него — която беше налице още от времето на войната — да повлияе на собствените му реакции. Той се отнасяше към нея със същото презрение, с което тя към него. Допустима прищявка, макар и с противоположен ефект, когато заедно съветваха лейди, но самоубийствена, когато той стоеше на нейния трон. Част от смисъла на символа на издигнатия трон беше, че лидерът трябва да е над всичко останало — включително дребните съперничества в двора.

Тъкмо надменността, която беше погубила Гаритос и толкова много преди него, правеше лоша услуга и на Кристоф. Ако шамбеланът се беше отнасял с нужното уважение към Лорена, може би тя щеше да изпълни това, което й нареди. Но защото той не се държеше така, тя взе Буравен, за да открият лейди Праудмуър. Това обясняваше защо Лорена се беше отправила на север — към Дуротар, където лейди се занимаваше с проклетите гръмотевични гущери.

Колкото и тревожно да беше това, той имаше само един изход. Планът трябваше да продължи да се изпълнява с някои малки изменения. Те можеха да предизвикат проблеми впоследствие, но дотогава жребият ще е хвърлен. Единственият начин Джейна Праудмуър да разбере, че на орките не бива да се вярва, е да се ускори неизбежната война между тях.

За тази цел той грабна още веднъж камъка, но с двете ръце, което камъкът регистрира като сигнал за изпращане на съобщение. Този път камъкът засия в синьо.

— Говори шамбелан Кристоф. Боя се, че нашите най-лоши опасения се оправдаха. И лейди Праудмуър, и полковник Лорена бяха похитени от престъпния орски култ, известен като Горящото острие. Орките трябва да платят за това. Майор Дейвин, вие поемате командването на всички войски в Нортуюч и се подгответе за война.

Когато оставил обратно камъка, светлината помръкна. Съобщението беше изпратено в ефира до отсрещната страна в цитаделата.

Сетне той се оттегли в кабинета, за да довърши работата, която беше захванал. Но още щом се появи на входа, мириසът на сяра изпълни въздуха, което означаваше, че Змодлор е пристигнал.

Галтак Еред'наш. Докладвай, шамбелан.

Кристоф сбърчи нос, едно, заради миризмата, и друго, в израз на крайно отвращение. Той не обичаше да си има работа с демони и ако залогът не беше толкова голям, веднага би пронизал това създание. Но Кристоф беше усвоил още един урок за лидери, който му подсказваше, че понякога човек трябва да влезе в необичайни съюзи, за да служи на народа си. Точно заради това лейди Праудмуър беше предприела извънредната мярка да събере хората и орките заедно на всяка цена и сега Кристоф трябваше да направи същото със Змодлор. Това беше временен съюз с низш демон, който имаше незначителна роля в грандиозната схема на нещата. В действителност той използваше Змодлор — играйки си със суетата на създанието и кланяйки се и подмазвайки му се, за да направи точно това, което Кристоф искаше.

— Всичко се развива според плана. Хората на Терамор са готови да нападнат орките и да ги унищожат.

Много добре. Ще ми достави голямо удоволствие да видя как тези долни предатели ще бъдат изметени от света.

— Както и на мен. — Кристоф произнесе искрено тези думи. Змодлор му беше полезен съюзник, защото и двамата споделяха пламенното желание да отърват света от орките. И когато всичко това свършеше и орките престанеха да бъдат фактор, Кристоф възнамеряваше да отърве света и от Змодлор...

Нека копнежът на сърцата ни бъде осъществен по-скоро, шамбелан. Сбогом. Галтак Еред'наш.

Кимайки, Кристоф повтори тези две думи на майчиния език на Змодлор, които се превеждаха: „Всички поздравяваме Горящото острие“.

[1] Undead (англ.) — всъщност вече нежив, но съживен по свръхестествен начин, нещо от рода на вампир, зомби и т.н. — Б.пр. ↑

ШЕСТНАДЕСЕТ

Игуен наблюдаваше с мъчителна наслада как Джейна Праудмуър се опитва да премахне демонските защити.

Момичето беше напуснало колибата, за да отиде досами защитите — които се намираха на същото място като предишните — и да се опита да проникне през тях съвсем отблизо. Игуен не очакваше тя да има по-голям успех.

Явно Змодлор нямаше никакво желание да се среща пак с Игуен, щом отново си беше направил труда да я огради тук, след като Праудмуър беше премахнала предишните защити. В крайна сметка, докато тези защити, поставени по желание на Игуен, оставаха непокътнати, Змодлор нямаше за какво да се тревожи. Но ако те паднеха, той щеше да има проблем, и затова трябваше да има резерви в замяна.

Не че това имаше значение. Отдавна беше минало времето, когато Игуен можеше да се бие магически с демоните.

След поредния си неуспешен опит, Праудмуър бръкна под мантията и извади малко пастьрма. Почти инстинктивно Игуен кимна с одобрение. Явно този, който бе наставлявал момичето, е бил достатъчно разумен да я научи на практическите неща. Онези, които Скавел, въпреки целия си перфекционизъм, никога не й беше преподавал. Едва след като три пъти бе припаднала от глад при преследване на демон, тя се бе сетила да носи храна със себе си при мисии.

Сетне момичето се обърна с лице към Игуен.

— Може би, ако комбинираме силите си, ще успеем.

— Малко е вероятно. — Игуен горчиво се засмя. —

Комбиниране на моите *сили* с твоите ще даде същия резултат. Моите магически умения отдавна са... атрофирали. — Думата не беше точна, но беше достатъчен отговор на въпроса на Праудмуър. — Жалко, че няма кой от другата страна да ни послужи за проводник.

— Проводник за какво?

Игуен извади няколко единици от оценката за учителя на Праудмуър.

— Нима не знаеш магията за проникване на Метр?

Праудмуър поклати глава.

— Повечето от свитъците на Метр бяха погубени преди десетина години. Аз изучих опазените, но тази не ми звучи познато.

— Жалко — беше всичко, което Игуен можеше да каже. За нея беше маловажно чии защити са поставени наоколо, доколкото те я пазеха тук. Тя не искаше нищо друго, освен да изживее остатъка от живота си далече от света, на който вече беше причинила достатъчно вреди.

— Защо си така изнемощяла?

Игуен въздъхна. Тя очакваше този въпрос.

Явно Праудмуър трябваше да чуе *цялата* история. Или най-малко версията на Игуен.

Двайсет и пет години по-рано...

Медив се беше заселил в кулата Каразан в планината Редридж, разположена наскрещ поредица от възвищения. Заобиколен единствено от лозя и плевели — старите дървета на Елвинската гора вече не растяха нависоко; те погинаха, след като Медив се установи да живее там — острият хълм, на който се намираше кулата на Медив, имаше формата на човешки череп.

Игуен я сметна за подходяща. Тя се приближи до мястото пешком, без да иска да предупреждава сина си за своето пристигане.

Пазителите на Тирисфал бяха мъртви. Сега из Азерот вилнееха орки. В целия свят бушуваше война. Откъде произтичаше всичко това?

От нейната собствена плът и кръв.

Тя не можеше да си представи как е възможно това. Беше родила Медив, за да продължи нейното дело, а не да го разруши.

Едва когато се озова пред портата, тя го усети. Нейният син беше тук, както и Мороуз, икономът, и готвачката — въпреки че последните двама спяха по стаите си. Но тя почувства и някой друг, някой, чиято същност се преплиташе с тази на сина ѝ. Някой, когото тя беше победила векове по-рано.

Без повече да се опитва да демонстрира деликатност, тя направи магия за вятър, който се стовари в портата, а силите на вихъра разтърсиха гората.

Синът ѝ стоеше от другата страна. Той беше наследил високия ръст на Игуен и очите ѝ; от Нильс Ерън беше взел широките рамене и грациозния нос. Неговата посребряла коса беше вързана отзад на внушителна конска опашка, а прошарената му брада беше добре подстригана. Кафеникавата му мантия се спускаше зад него, разявана от бриза.

И все пак съществото, което стоеше пред нея, не приличаше на нейния син. Защото, въпреки че нейните очи виждаха Медив, цялата ѝ магическа същност виждаше единствено Сарджерас.

— Как е възможно? Аз те убих.

Медив се изсмя с демонски смях.

— Майко, наистина ли си толкова глупава? Наистина ли смяташ, че едно обикновено момиче може да унищожи величие като Сарджерас? Той те използва. Използва те, за да направи мен. Той се притая в теб и когато ти толкова изкусно прельсти баща ми, той прехвърли същността си в моя зародиш. Той е мой постоянен спътник — мой наставник, родителят, който ти никога не ми позволи да имам.

Игуен не можеше да повярва. Как можеше да е била толкова сляпа?

— Ти погуби Съвета.

— Нима не си казвала винаги, че те са глупаци?

— Не е в това въпросът! Те не заслужаваха да умрат!

— Разбира се, че заслужаваха. Не си ме учила достатъчно, майко. Ти винаги беше твърде заета със задълженията си на Пазител, за да *отгледаш* наистина сина, който роди, за да те наследи. Но един урок, който успя да ми дадеш в един от редките случаи, когато се трогваше да признаеш съществуването ми, беше, че Съветът са глупаци. Тъкмо Сарджерас ме научи каква трябва да е окончателната съдба на всички глупаци. Виждаш ли, майко, аз научих *всичките* си уроци много добре.

— Престани да се преструваш, Сарджерас — каза тя. — Престани да говориш с гласа на сина ми.

Медив отметна глава назад и се изсмя.

— Не разбиращ ли, малко момиче? Аз съм твоят син! — Той вдигна ръце. — И аз съм твоят край.

Това, което последва, се случи много по-бързо, отколкото Игуен си представяше. Тя си спомняше много малко от подробностите, което вероятно беше милост за нея. Това, което със сигурност помнеше, беше, че все по-трудно и трудно се противопоставяше на магиите на Медив — или по-скоро на Сарджерас, докато той все по-лесно и по-лесно парираше нейните.

Изнемощяла, победена, кървяща, Игуен се строполи на стоманения под на кулата на Медив, едва способна да вдигне глава. Синът ѝ застана над нея, смеейки се:

— Защо изглеждаш тъжна, майко? Аз съм точно такъв, какъвто ме направи. В крайна сметка ти ме роди, за да изиграеш Съвета и да продължиш наследството си. И го направи. От момента, в който физически унищожи Сарджерас, като по този начин му позволи да се засели в теб, твоето наследство трябваше да укрепи волята на Сарджерас. Сега вече постигна целта си. — Той се усмихна. — Още един трън в очите на Съвета, а?

Кръвта на Игуен се смрази. Това бяха нейните мисли при зачеването на Медив. Тя никога не беше произнасяла на глас тази фраза, със сигурност не и пред Медив. Наистина първоначално нейното присъствие в живота му беше незначително, предимно за негова собствена защита — не можеше да разкрие, че нейният син е в Стормуинд, защото се страхуваше, че нейните врагове ще го използват срещу нея. В действителност му каза, че е негова майка едва когато той мина пубертета.

В този момент тя прекрати всякаква съпротива. Не желаеше повече да живее в свят, който бе предала. В желанието си да свърши добре своята работа, да докаже на Съвета, че не са прави, като искат да я освободят, тя допринесе за победата на демоните.

Откакто беше приключила с чиракуването, Игуен не беше плакала. Раждането на детето ѝ, смъртта на родителите ѝ, загубите, претърпени от демоните — нищо не беше я накарало да плаче. Тя винаги беше по-силна от нещастието. Но сега, когато вдигна глава към сина си, който се присмишаше на нейното страдание, сълзите свободно се стичаха по бузите ѝ.

— Убий ме.

— И да те отърва от мъките? Не бъди глупава, майко. Казах, че съм твоят край, не твоята смърт. Това — да те оставя да умреш — няма да компенсира онова, което си ми сторила. — Сетне той измърмори заклинание.

Преди осем века Съветът й беше дал могъществото на Пазителя и това беше най-прекрасното изживяване в живота й. Беше нещо като прогледдането на слепец. Когато тя предаде това могъщество на Медив, не беше толкова прекрасно, но все пак тя беше доволна, че е създала наследството си, а раздялата с могъществото беше лека и приятна, като унес преди заспиване.

А сега могъществото й беше отскубнато от Медив и се чувстваше като внезапно ослепяла, онемяла и оглушала. Тялото й беше лишено от жизненост — приличаше на изпадане в кома. В кома, но будна, съзнавайки всичко, което става. И тя осъзна, че ако остане тук, Медив — или по-скоро Сарджерас — ще я задържи. Щеше да бъде затворена в тъмницата на кулата, да вижда и чува всичко, което става, да научава за всяко пъклено дело, което синът й извършва от името на Сарджерас.

Разбра и нещо друго — все още беше млада. Което означаваше, че Медив не ѝ беше отнел магията против състаряване.

И това бе нейното спасение. Тя мобилизира малкото си останала сила и освободи магията, предпазваща я от стареене, като я грабна, впримчи и преобразува в магия за телепортиране, която щеше да я отнесе далеч оттук.

Няколко мига по-късно с вече побеляла коса, със съсухрена кожа и изтънели кости тя се озова в Калимдор сред тревист район в планината на източния бряг на континента.

С тих глас Праудмуър каза:

— Това трябва да е било ужасно за теб.

— Наистина беше. — Игуен потрепери. Всъщност беше още полошо, но тя бе спестила подробните за успокоение на Джейна. В действителност се беше опитала да говори с Медив разумно, да му поисква обяснение за стореното — сякаш на Сарджерас му беше нужен разум. Но тя не виждаше смисъл да обременява Праудмуър — смисълът на историята беше да се видят дълбините на нейната

собствена глупост. Тя продължи: — Когато дойдох тук, успях да използвам малкото магьосничество, което ми беше останало, за да установя, че няма никой наблизо. Построих колибата си, засях градинката, изкопах кладенец. Защитите се пропукаха едва когато Трал и неговите хора се установиха наблизо.

— Не съм учудена. — Имаше странна нотка в гласа на Праудмуър, сякаш знаеше нещо, което Игуен не разбираше.

— Какво означава това?

Преди Праудмуър да успее да отговори, Игуенолови нещо. И Праудмуър го чу. И двете се обърнаха на юг. Звучеше познато, звук от нещо, което Игуен не беше виждала с години.

Няколко секунди по-късно разбра и си спомни — въздухът свистеше около голям дирижабъл, който точно в този момент заобикаляше един от върховете на Блейдскар. Игуен предположи, че някакъв маг — или най-малко екстрасенс — се намира на борда.

От дирижабъла се спусна въжена стълба и по нея заслиза фигура в метална ризница. Игуен разпозна по нашивките на ризницата чина на полковник и за нейна изненада полковникът беше жена от човешката раса. Тя се обърна и хвърли въпросителен поглед на Праудмуър.

Момичето се усмихна.

— При положение че жена може да бъде Пазител на Тирисфал, защо жена да не бъде полковник?

Игуен нямаше какво да направи, освен да се съгласи.

— Милейди — каза жената, след като слезе от най-долната стъпенка на въжето, — боя се, че нося лоши новини. — Сетне тя погледна въпросително към Игуен.

— Полковник Лорена, това е Магна Игуен. Може свободно да говорите с нея, както говорите с мен.

Жената полковник кимна и започна да говори. Явно думата на Джейна Праудмуър беше достатъчна за нея. Игуен неохотно призна, че е впечатлена. Една жена не може да се издигне до такова високо положение без много упорита работа — тя предположи, че Лорена е два пъти по-добра от мъж полковник просто защото е трябвало да успее. Щом някой толкова талантлив се доверяваше така безусловно на Праудмуър, тогава и тя самата трябваше да е доста по-впечатляваща, отколкото Игуен искаше да повярва.

Може би в крайна сметка имаше нещо зряло в преклонението на момичето пред героинята.

Лорена каза:

— Госпожо, твърдо съм убедена, че шамбелан Кристоф е член на Горящото острие — че той е предприел увеличаването на войските ни в Нортуюч, за да предизвика конфликт с орките.

Лицето на Праудмуър помръкна:

— Кристоф? Не вярвам.

Но през следващите няколко минути жената полковник обясни подробно какво се е случило в отсъствието на Праудмуър.

Когато свърши, Игуен попита:

— Кога се появи това Горяще острие?

— Не знаем със сигурност — каза Праудмуър. — Смятаме, че е свързано с бивш орски клан. Защо?

— Защото Змодлор основа култ, който се нарича Горящото острие. Всъщност мечът, който той щеше да използва, за да принесе в жертва децата, които беше пленил, беше покрит с масло и трябваше да бъде запален, когато жертвоприношението започне. Понеже Змодлор е наблизо, възможно е да е замесен и с тези орки.

Лорена започна да говори, преди Праудмуър да успее отвърне на Игуен:

— Милейди, защо сте зад тези защити? Взех Буравен с нас, за да ви открие, и тя спомена, че има поставени защити, които не можем да преодолеем. Но защо не сте излезли от тях?

— Боя се, че не мога. Когато пристигнах тук, успях да премина защитите, но после те бяха заменени с демонски от същия този Змодлор, за който току-що говореше Магна Игуен. Страхувам се, че нямам нужните познания, за да ги преодолея.

— Жалко — каза Игуен. — Ако тези защити бяха все още мои, начаса щях да те пропусна през тях.

Сумтейки, Праудмуър каза:

— Не ставай смешна — тези защити никога не са били твои. Те са на Медив.

Игуен погледна втрещено Праудмуър със зяпнала от изненада уста.

— Как успя да...

— Когато пристигнах тук, аз разпознах магията, използвана за защитите, като магия на някой от Тирисфал. А след като проникнах през тях, установих и на кого принадлежат, защото съм ги срещала и преди. Както вече се опитах да ти кажа, аз познавах Медив — тъкмо той доведе хората и орките на тази земя и ни убеди да се съюзим срещу Пламтящия легион. Познавам магьосничеството му много добре.

Лорена се обади, преди Игуен да отвърне: — Милейди, моето уважение, но времето ни изтича. Трябва да ви измъкнем оттук. Трябва да има някакъв начин.

Праудмуър погледна Игуен:

— Има. Научи ме на магията на Метр. — Сочейки към полковника, тя добави: — Сега имаме и проводник.

— Много добре — каза Игуен. — После ще ме оставиш на мира.

— Боя се, че е невъзможно.

Игуен примигна:

— Моля?

— Ти идваш с нас.

Като изсумтя, Игуен каза:

— Така ли?

— Да. Ти си Магна, Пазителката, която единствена стои между нас и демонските орди. Твоето задължение е да дойдеш с нас.

— И на какво се основава тази абсурдна идея?

— Ти каза, че Змодлор е поставил тези защити. Това означава, че е жив и че той е отговорен за Горящото острие, което дори и сега работи срещу съюза, който Трал и аз направихме по волята на твоя син. Ако си мислиш, че си го победила преди осем века — очевидно не си довършила работата си и остава твоя отговорност...

— Какво знаеш ти за отговорност? — извика Игуен. — В продължение на осем...

— Да, знам какво си свършила, Магна, доста ми разказа за твоите провали, измамите ти, лъжите, твоята надменност — но това, което ми доказва, е, че никога не си бягала от своя дълг като Пазител. Всичко, което си направила — битката със Змодлор, пренебрегването на Съвета, раждането на Медив, — е било сторено, защото си вярвала, че трябва да се стори. Независимо от грешките или пораженията ти, нито веднъж не си избягала от задълженията си. Досега. — Праудмуър

поклати глава: — Ти ме попита какво разбирам от отговорност и веднага казвам — повече от теб, защото никога не ти се е налагало да отговаряш за някой друг, освен за себе си. Аз водих хората в битка и ги управлявам, когато войната свърши — и точно в този момент всички, които ми вярват, имат *нужда* от мен, и това най-вероятно е заради демона, когото е трябвало *ти* да убиеш. Не желая да видя всичко, което сме постигнали, погубено заради твоето самосъжаление, Магна.

— Смятам, че съм заслужила правото да решавам собствената си съдба.

— Защото върна Медив?

Още веднъж Праудмуър успя да озадачи Игуен с проницателността си. Тя усети, че не може да говори.

— Винаги сме се чудели как Медив е възкръснал от мъртвите след поражението му от Каджар и Лотар. За това му е била необходима могъща магия. Аз бих могла, както още един или двама, но ако те го бяха направили, щяха да си признаят. Ти каза, че си била омаломощена от битката с Медив, но явно има нещо, което може да замести нужната сила, и това е връзката между майка и син.

Игуен кимна, гледайки втренчено в неопределена точка на един от върховете Блейдскар:

— С това, което беше останало от магията против състаряване, успях да гадая в кладенчовата вода и да науча какво се случва. Видях сина си убит от своя чирак и най-добрия си приятел — и видях Сарджерас прогонен от него. Затова в продължение на много години събирах силите си, за да мога да го върна. И когато успях, това почти ме погуби. Затова защитите са на Медив — нямах повече сили да ги поставя. Все още нямам. — Тя се обърна с лице към Праудмуър: — Това беше моята лебедова песен, лейди Праудмуър. Тя дори не може да започне, за да изкупи всичко, което съм съгрешила.

— Не съм съгласна. Ти ни даде син, който спаси света. Може би е било нужно известно време, но това, което той направи, е тъкмо това, което и *ти* би направила. Той се изправи срещу Пламтящия легион, като убеди Трал и мен да обединим силите си. Не го е научил от Сарджерас, нито от отвъдното, откъдето си го върнала — той е научил това от теб.

През целия този разговор Лорена стоеше, едва сдържайки нетърпението си, като очевидният ѝ респект към лейди Праудмуър

надделяваше над войнишкото ѝ желание за действие.

— Милейди...

— Да, разбира се — каза Игуен, — вашият полковник има право. Змодлор трябва да бъде победен, този път завинаги. — Тя въздъхна. — Приготви се, полковник Лорена, това може малко да те нарани. Лейди Праудмуър, повтаряй след мен.

Сетне Игуен научи Джейна Праудмуър на магията на Метр за проникване.

СЕДЕМНАДЕСЕТ

Трал беше прекарал деня в изслушване на молители. Повечето касаеха ежедневни въпроси, които той смяташе, че неговите приятели орки можеха и сами да решат. Други се отнасяха до спорове, по които двете страни не можеха да постигнат съгласие, поради което беше необходимо неутрална трета страна. Честно казано, всеки един би могъл да ги разреши, но като военачалник това влизаше в задълженията му.

Когато и последният молител напусна тронната зала, Трал стана от стола, покрит с животинска кожа, и закрачи из стаята, благодарен, че има възможността да разкърши краката си. Той все още нямаше известие от Джейна Праудмуър, но и още не беше получавал доклади за вилнеещи гръмотевични гущери, затова предположи, че ситуацията е под контрол. Само се надяваше тя бързо да разреши проблема, за да се консултира с нея за този Огнен меч.

След това влязоха заедно Калтар и Бъркс. Последният заговори с тревожен глас:

— Военачалник, имате посетител, който иска да говори с вас. Веднага.

Трал не хареса идеята Бъркс да му дава наредждания, но преди да успее да каже нещо, Калтар го погледна многозначително.

— Смятате ли, че трябва да изслушам това лице, шаман? — попита Трал.

— Да — спокойно се произнесе Калтар.

— Много добре. — Трал остана прав. Стоенето в трона го беше изморило.

Бъркс въведе един от разузнавачите. Беше трол от джунглата, екипиран с декоративна ризница и маска, която беше традиционна за троловете от племето Даркспиър^[1]: пера, дърво и боя, съчетани с триъгълен шлем. В контраст със страховития шлем, когато го свали, се показа лице с дружелюбно, открито изражение, далеч по-благородно, отколкото човек би очаквал от страховитите Даркспиър. Троловете от

джунглата си служеха с могъщи вълшебства, каквito никоя друга раса не владееше, въпреки че Трал знаеше за някои хора, които бяха опитвали и не успяха, заплащайки с душите си, а членовете на Даркспиър се бяха заклели във вярност към него.

— Това — каза Бъркс — е Рокан.

Не беше нужно представяне — репутацията на трола му беше извоювала славата на един от най-изкусните разузнавачи в Калимдор.

Държейки шлема си под мишницата, Рокан пристъпи напред.

— Боя се, че ти нося лоши новини, приятелю мой. Хората изпращат още войски в Нортуюч.

Трал не можеше да повярва на ушите си:

— Те се укрепяват?!

— Така изглежда, приятелю мой. Видях множество лодки с войници, отправили се право към Нортуюч. Освен това те изпратиха един от въздушните си кораби на север, но той се насочи към Блейдскар.

Трал се намръщи:

— Колко войници?

Рокан повдигна рамене:

— Трудно е да се каже, но имаше най-малко двайсет лодки и всяка возеше най-малко двайсет человека.

— Четиристотин войници — каза Бъркс. — И това се случва веднага след като вашата приятелка Джейна замина, за да реши проблема с гръмотевичните гущери, който хората предизвикаха. Не можем да я чакаме да приключи, военачалник. Сигурен съм, че намеренията на Джейна са приятелски, но не и на нейните хора. И *не можем да си затворим очите!*

— Бъркс е прав — уморено заговори Калтар, а Трал просто си припомни колко възрастен е шаманът. — Задържането на Нортуюч беше явна демонстрация на сила от страна на хората. Обаче тези подкрепления в светлината на последните събития са акт на агресия, на който трябва да отговорим по подобаващ начин.

— Това беше крепостта на адмирал Праудмуър. — Едва ли беше нужно Бъркс да му го припомня. — А сега хората на дъщерята на адмирал Праудмуър се опитват да довършат делото му зад гърба ѝ.

Думите на Бъркс не впечатлиха твърде много Трал, но тези на Калтар — да. Рокан пък беше един от най-добрите му разузнавачи. На

неговите наблюдения можеше да се разчита.

— Добре. Бъркс, нареди на Назгрел да събере един гарнизон и да го изпрати в Пустошта. Нека да заемат позиции около Нортуюч. След това искам да събереш флотилия от наши лодки и да ги изпратиш надолу по реката. Събери троловете и им нареди да направят същото.

— Той въздъхна. Беше се надявал, че времето на битки с хората е отминало, но изглежда, старата омраза умира трудно: — Ако хората искат война, ще ни заварят повече от подготвени.

Когато Бъркс приключи с нареджданията на Назгрел и на началника на пристанището, се завърна вкъщи. Предстоеше му да направи известни приготовления, преди да отпътува за Голямо море и да сложи веднъж-завинаги край на човешката напаст.

Тъкмо остреше секирата си, когато мириසът на сяра нахлу в колибата му. Той усети топлина в гънките на бричовете, в малкия вътрешен джоб, където криеше талисмана, даден му от Змодлор в знак на неговата лоялност.

Галтак Еред'наш. Върви ли всичко по план?

Бъркс ненавиждаше идеята да се кълне във вярност на някой друг, освен на собствения си военачалник, но той беше влязъл в играта и отговори:

— Галтак Еред'наш. Да. Трал изпраща войски по суша и по море. До два дни нашите ще започнат война с хората. Седмица след това хората ще бъдат унищожени.

Отлично. Справи се добре, Бъркс.

— Правя това, което е добре за орките. Това е всичко, което ме интересува.

Разбира се, войната служи и на двете каузи. Галтак Еред'наш.

Що се отнася до Бъркс, всичко беше заради по-малката от двете злини. Демоните са негодници, да, но те винаги вземаха предвид интересите на орките. Те доведоха орките в този свят, за да могат да го управляват. И не беше вина на демоните, че хората се справиха, затвориха ги и ги принудиха да забравят произхода си. Очевидно демоните използваха орките, но поне никога не ги бяха унижавали.

Бъркс беше израсъл в робство. Хората го биеха, подиграваха му се, изхождаха се върху му, след което го караха да почиства мръсотиите им, смеейки се. Наричаха го с всякакви имена, най-любезното, от които беше „ти зеленокожо идиотче“, като правеха всичко възможно да му възлагат най-унизителните задачи. Бъркс никога не разбра защо измежду всички останали орки в имението той беше нарочен да изпълнява най-ужасните задачи — никой не го беше грижа да му каже. Може би просто беше случайно избран.

В сравнение с това, което той преживя като човешки роб, делата на демоните бяха нищо. И ако трябваше да сътрудничи с един от тях, за да се увери, че чумата на човешката раса ще бъде заличена, това беше необходимо.

Той дължеше на Трал всичко, дори и повече от всичко, но Трал не можеше да превъзмогне слепотата си по отношение на хората. Тогава обаче Трал се радваше на добро отношение от страна на своя господар. Наистина Еделас Блакмуър кроеше лоши планове за Трал, но се отнасяше с него далеч по-добре, отколкото господаря на Бъркс — в действителност по-добре от повечето орки.

Бавно, но сигурно Трал осъзнаваше грешката в методите си. Струпването на войски в Нортуюч най-накрая му отвори очите. На този етап беше единствено въпрос на време. Оркски и тролски бойци толкова близо до човешките войници — това приличаше на буре с барут.

Бъркс приключи да остри секирата си, жадувайки да види как почервенява от човешка кръв.

[1] Darkspear (англ.) — от dark (тъмен, черен) и spear (копие). —
Б.пр. ↑

ОСЕМНАДЕСЕТ

Сърцето на Лорена биеше силно и тя дишаше със затруднение. Сякаш металната ѝ ризница я стягаше.

Но лейди Праудмуър и нейната приятелка на име Игуен — която и да бе тя, се отнасяше към нея с повече уважение и страхопочитание, отколкото Лорена беше виждала някога да проявява към друг преди това — успяха да престъпят демонските защити, които ги държаха затворени. Очевидно трябваше да използват тялото на Лорена от другата страна на защитите, за да ги разбият. Жената полковник не разбираше нищо от това. Изговарянето на магии обикновено ѝ причиняваше единствено главоболие; това, което я интересуваше, беше дали магията ще проработи или не. Когато лейди правеше магията, тя почти винаги успяваше.

Сетне лейди Праудмуър се обърна към старата жена.

— Магна, имам една молба.

— О!

— Имаш ли нещо против да поделиш територията си със стадо гръмотевични гущери? Мога да поставя защити около къщата ти, градината и самата теб. А платото ще ги пази да избягат. — Тя бързо обясни проблема с гръмотевичните гущери.

Тогава старата жена се засмя.

— Нямам изобщо нищо против. Едно време имах за домашен любимец точно такъв гущер.

Челюстта на Лорена увисна:

— Моля, кажете, че се шегувате.

— Ни най-малко. Беше скоро след моя четиристoten рожден ден. След толкова време самотата започна да става все по-непоносима и затова реших да си взема домашно животно. Имах намерение да опитомя кодо като предизвикателство. Нарекох го Скавел, на моя наставник.

— Кодо? — попита намръщено Лорена.

Игуен вдигна рамене.

— Така ги наричахме тогава. Във всеки случай винаги съм си падала по тези зверове и съм повече от щастлива, че ще мога да деля дома си с тях.

— Благодаря, Магна. — После лейди Праудмуър се обърна към Лорена: — Дай ми пет минути да приключка със задачата, която ме доведе в Дуротар, и след това се връщаме в Терамор — ще телепортирам и трите ни. Наредете на войниците си да се върнат веднага в Терамор с дирижабъла. — Тя криво се усмихна. — Боя се, че телепортирането на целия въздушен кораб след пренасянето на гръмотевичните гущери тук ще бъде над възможностите ми.

— Добре, милейди — каза Лорена в съгласие.

— Благодаря, полковник. — Лейди произнесе думите с искрена усмивка, заради което Лорена почувства пристъп на гордост. Жената полковник беше поела голям риск с идването си тук, доверявайки се на способността на Буравен да намери лейди Праудмуър в страната на орките, и разчитайки, че лейди няма да се ядоса на нейната самонадеяност. Но, изглежда, тя имаше право да се доверява на инстинктите си — ето че послужи като средство за освобождаване на лейди и нейната приятелка от капана.

Докато лейди Праудмуър затваряше очи и се концентрираше върху магията, Лорена погледна старата жена.

— Наистина ли сте на четиристотин години?

— На повече от осемстотин.

Лорена кимна.

— Ааа... — Тя премигна два пъти. — ... Много добре изглеждате за възрастта си.

Игуен се захили:

— Трябваше да ме видите преди трийсет години.

Като реши, че разговорът започва да става прекалено фантастичен, за да му вярва, Лорена се приближи до въжената стълба, за да даде на майор Бек и останалите новите заповеди. Бек повтори заповедта, пожела й късмет и подготви дирижабъла за обратно пътешествие.

Когато слезе обратно по стълбата, лейди Праудмуър беше приключила. Щом Лорена освободи стълбата, Бек заповяда тя да бъде вдигната и въздушният кораб започна пътешествието си обратно на юг.

— Шамбеланът прекарващ повече от времето си в тронната зала. — Лорена не успя да прикрие омразата в гласа си, сетне се зачуди защо изобщо опитва. — И най-вече на вашия трон.

Лейди Праудмуър кимна.

— Кристоф винаги е отбелязвал важността на трона.

— Малко повече, отколкото трябва, ако ме питате — кимна Лорена.

— Във всеки случай аз съм готова.

Лорена се стегна. Тя беше телепортирана само веднъж досега, по време на войната, и тогава едва не повърна. А сега? Светът се преобърна отдолу нагоре и отвътре навън, и Лорена се почувства сякаш главата ѝ се беше озовала между краката, докато петите ѝ се подаваха иззад тила.

Миг по-късно светът се върна в нормалното си състояние и Лорена отново се сви с желание да повърне. Бегло, както се беше навела над каменния под, тя установи, че се намира в тронната зала на лейди Праудмуър. Видя и Дюри, която се беше приготвила да ѝ закрещи, че ще омърси целия под.

— Милейди! — Това беше гласът на Кристоф. — Вие се завърнахте, и то с Лорена. Ние се бояхме, че сте похитени от Горящото острие. Ще останете доволна, като научите, че укрепихме Нортуюч — което е за добро, защото войските на орките и троловете се отправят натам по суша и море. А това кой е?

Лорена получи още веднъж пристъпи, стомахът ѝ така я свиваше, че ролята ѝ на проводник в магията на лейди вече ѝ се струваше прекрасно изживяване.

— Казвам се Игуен.

— Наистина ли? — Кристоф изглеждаше изненадан, сякаш знаеше коя е Игуен. Самата Лорена все още нямаше представа. Тя виждаше просто една много стара жена.

— Да. И независимо че вече не съм истински член на Тирисфал, все още подушвам миризмата на демоните, а тя е пропита по вас.

Въпреки че в стомаха ѝ не беше останало нищо, Лорена повърна още веднъж.

— За какво говорите? — попита Кристоф.

— Моля те, Кристоф — каза лейди, — кажи ми, че Игуен греши. Моля те, кажи ми, че не си се събрали със Змодлор и Горящото острие.

— Милейди, не е това, което си мислите.

След като стомахът престана да я измъчва, накрая Лорена най-после успя да се изправи. И видя доста интересна жива картина. Кристоф бе застанал пред трона с уплашен вид. Игуен изглеждаше леко ядосана, което не се различаваше особено от вида ѝ при запознанството им.

Но в лейди Праудмуър тя забеляза нещо съвсем ново — студена ярост. Сякаш буря започваше да се надига зад очите ѝ, а Лорена се почувства много благодарна, че лейди беше на *нейната* страна.

— Не е, което си мисля? Какво точно, Кристоф, Трябва да си мисля?

— Орките трябва да бъдат елиминирани, милейди. Змодлор иска същото, а той е низш демон. Вече подгответих реда на събитията, които щяха да го пропъдят от света веднага щом свършим.

— Свършим? Свършим с какво? Кажи ми какво си задействал, Кристоф.

— Поредица от събития, които ще изтласкат завинаги орките от този свят. Така е най-добре, милейди. Те не принадлежат на този свят и...

— Ти, *идиот* такъв!

Кристоф реагира, сякаш беше зашлевен. Лорена беше не по-малко изненадана. През цялото време, в което ѝ бе служила, жената полковник никога не беше чувала лейди Праудмуър да крещи побесняла.

— Змодлор е демон. Наистина ли смяташ, че можеш да го спреш? — Тя посочи старата жена. — Това е Игуен, най-великият от Пазителите.

Тук Игуен изсумтя, но и лейди, и Кристоф не забелязаха това.

— Тя не успя да победи напълно Змодлор в зенита на силата си. Какво те кара да мислиш, че ще се справиш по-добре? А дори и да успееш, никаква цел не оправдава съюза с демон. Единствената им страст е да сеят опустошение и разруха. Или разрушаването на Лордерон не ти беше достатъчно? Трябва ли Калимдор да го последва, когато тази война, която си твърдо решен да започнеш, избухне?

— Освен това — каза Игуен — дори и да имаш средства да унищожиш или прогониш Змодлор, ти не можеш да успееш. Ти си в негов плен.

— Това е абсурдно! — Кристоф вече изглеждаше още по-нервен.

— Нашият съюз е продиктуван от взаимна изгода и щом орките изчезнат...

— Орките са нашите *съюзници*, Кристоф! — Сякаш светкавица пращеше около златната ѝ коса и вятър се бълскаше в глезените ѝ, издувайки бялата ѝ пелерина. — Този съюз бе споен с кръв. А демоните са врагове на всяко живо създание. Как можа да ни предадеш — да предадеш мен — по този начин?

Кристоф се потеше обилно.

— Кълна ви се, милейди, това не е предателство. Просто върших това, което е най-добро за Терамор! Горящото острие е само един култ на вещери под разпореждане на Змодлор, които въплъщават естествена враждебност към орките. Те не правят нищо друго, освен да подклаждат това, което вече съществува!

— А орките, които са членове? — попита Лорена.

— Какво? — Кристоф изглеждаше изненадан.

— Орките, които нападнаха мен и моите войници в Нортуюч, те бяха от Горящото острие! Бяха орки! Как се връзва това?

— Аз... — Кристоф изглеждаше объркан.

Лейди Праудмуър сърдито поклати глава.

— Колко, Кристоф? Колко трябва да умрат, за да ти осигурят идеалния свят без орки?

Сега вече Кристоф изглеждаше окопитен.

— Много по-малко, отколкото ако чакаме Трал да умре и орките да възвърнат истинския си облик. Това беше единственият...

— Достатъчно! — В този миг близът се завихри бурно и една светкавица изтрещя от пръстите на лейди.

Секунда по-късно Кристоф изкреша, като сграбчи лявото си рамо. Оттам между пръстите му започна да се стели дим.

Инстинктивно Лорена приближи Кристоф и разкъса ризата му.

На раменната му плешка имаше татуировка с горящ меч, подобна на тези, които Лорена, Стров, Клай, Джейлод и другите бяха забелязали по орките, с които се биха в Нортуюч. Сега татуировката гореше.

Миг по-късно тя изчезна, като на нейно място остана само овъглена плът. Кристоф се свлече на пода като торба бъбречна лой, въртейки очи.

Игуен тихо каза:

— Змодлор си отиде.

— Да. — Лейди Праудмуър сега вече изглеждаше по-спокойна.

— А магията за прогонване на духове, която направих, го е предупредила, че сме по следите му.

— Ммм... съжалявам...

Лорена коленичи над Кристоф. Думите му едва се доловяха.

— Смятах... каквото направих... на своя собствена воля... но Змодлор... контролирал... всичко. Съ... съжалявам... съжалявам...

Светлината в очите му угасна.

И трите жени запазиха мълчание за няколко секунди.

За Лорена жалкото бе, че въщност Кристоф не беше лош човек. Беше направил онова, което смяташе за най-добро за Терамор. Той изпълняваше задълженията си. Разбира се, в случая се беше провалил, но имаше сърце. Дори се почувства малко виновна. Имаше моменти, когато искаше Кристоф да е мъртъв, но сега, когато беше мъртъв, изпитваше тъга.

Тя погледна лейди Праудмуър.

— Трябва да отидем незабавно в Нортуюч. Ако имаме късмет и войната още не е започнала, можем да успеем да върнем войските обратно. Вие лично трябва да го направите, милейди — майор Дейвин няма да изпълниничии други заповеди.

Лейди Праудмуър кимна.

— Права си. Аз ще...

— Не.

Това беше Игуен. Лейди я погледна хладно:

— Моля?

— Имаме магия в действие, лейди Праудмуър, а ти си единствената личност в Калимдор, която може да я спре. Твоят бивш шамбелан беше прав в едно — Змодлор е низш демон. Той беше блюдовицеп на Сарджерас. Той няма сила да влияе върху толкова много хора, или да посече цяла гора и да телепортира дърветата. Вещерите, за които Кристоф спомена, са първопричината — те действат от името на Змодлор вероятно за да получат в замяна редки свитъци или нещо подобно. — Тя поклати глава. — Вещерите се вкопчват в магиите, както пристрастен към опиум. Отвратително е.

— Не разполагаме с време да преследваме някаква група вещери — каза Лорена.

— Тези вещери са първопричина за всичко това, полковник — повтори Игуен.

Лорена погледна лейди Праудмуър.

— Това, което ни е известно, милейди, е, че битката вече е започнала. Ако още не е, значи може да стане всеки момент, при положение че Кристоф е бил прав за настъплението на войските на орките и троловете. Щом битката започне, няма да има значение кой или какво я е предизвикало — ще има кръвопролитие, а ако това се случи, съюзът завинаги ще бъде разрушен.

Игуен също погледна лейди.

— Времето е от значение. Ти самата заяви, че Змодлор знае, че сме по дирите му. Трябва да нанесем удара си веднага преди да е получил възможност да измисли стратегия против теб. А и ти не можеш да бъдеш едновременно на две места.

След това лейди се усмихна. Това беше лъчезарна усмивка, такава, която Лорена прие с известно облекчение след гнева, който тя беше показала срещу Кристоф.

— Няма нужда да бъда на две места едновременно. — Тя закрачи към входа на нейния кабинет. Лорена и Игуен си размениха объркани погледи и я последваха.

Когато влязоха, те видяха лейди Праудмуър да тършува трескаво сред свитъците на нейното бюро, преди да изрече:

— Аха!

Тя се обърна и показва един камък, изрязан в интересна форма. Сетне камъкът започна да свети...

ДЕВЕТНАДЕСЕТ

— Сър, орките издигнаха лагер.

Майор Дейвин започна да скубе косми от брадата си, да вървят по дяволите правила за носене на униформата.

— Колко?

Свивайки рамене, ефрейтор Рич отвърна:

— Невъзможно е да се каже със сигурност, сър.

Дейвин затвори очи и преброи до пет.

— Опитай да отгатнеш.

Отново свиване на рамене.

— Постовият смята, че има най-малко шестстотин, сър, но е трудно да се каже със сигурност, сър. Те стоят достатъчно далеч, за да не нарушават границите или друго, но...

Като усети колебанието на Рич, Дейвин въздъхна и го подкачи.

— Но какво?

— Ами, сър, сега те просто изчакват, но не мисля, че това ще продължи дълго, сър. Особено когато тези лодки пристигнат.

Дейвин отново въздъхна. Изглежда, тези дни той само въздишаше. Десетки лодки, превозващи орки и тролове, миналия ден се бяха отправили на юг през Голямо море, насочвайки се директно към Нортуюч. Те щяха да пристигнат до два-три часа.

В този момент Дейвин трябваше да вземе решение. Нарежданятията на шамбелан Кристоф бяха да удържи Нортуюч на всяка цена. А Дейвин нямаше никаква представа как се очаква да го направи.

Дори не искаше да става войник: Често казано, той имаше склонност към насилие, което категорично привлече човека, който набираше новобранци в неговото село като момче, но също така беше и абсолютен страхливец. Успя да прикрие това с тренировки предимно, като не се оставяше никога да попадне в опасност. Ако всичко това беше актьорска игра, Дейвин изобщо нямаше проблеми. Да използва меча си по сламена кукла? Без проблем. Но истинска битка срещу противник от плът и кръв? Тогава той беше безпомощен.

Така че първия път, когато се изправи срещу друго лице, си помисли, че е обречен. Но извади късмет, че беше в състава на особено способна част. Дейвин не направи почти нищо, когато се сблъска лице в лице с изменническите джуджета, които се опитваха да избягат след неуспешен опит да свалят съществуващото правителство. Но останалите от неговата част се справиха отлично, като заловиха или убиха всички джуджета. Дейвин успя да се възползва от славата на своите другари.

Сетне дойде Пламтящия легион.

Беше ужасно. Навсякъде около него умираха хора. Лордерон беше разрушен. Хората и орките се биеха рамо до рамо. Целият свят се беше обърнал с главата надолу. Дейвин така и не разбра защо лейди Праудмуър избра да се съюзи с орките — те бяха дяволи, не много по-добри от самите демони, — но никой не се консултира с Дейвин.

Най-ужасният му ден беше в някаква гора. Дейвин дори не знаеше къде се намира, знаеше само че е с разбитите останки от неговата част и един маг, и че се опитват да открият демонска крепост, за да може магьосникът да научи нейните тайни. Задачата му беше проста — да пази магьосника. Всички останали търсеха крепостта. И за нещастие я намериха. Демоните не се отнесоха любезно с идеята.

Веднага щом пристигнаха с пламтящите си очи, Дейвин се паникъса и се потули зад един от дъбовете. Оставил магьосника сам. Магът правеше отчаяни опити да се защити, но в крайна сметка един от демоните го подпали. И докато Дейвин наблюдаваше, подмокрен от страх, от безопасното си убежище, магьосникът, когото трябваше да защитава, крещеше в агония и издъхваше в нечовешки мъки.

Дейвин никога не узна защо демоните го пощадиха. Може би просто не го счетоха за заплаха, което си беше абсолютно сигурно. Независимо от това, когато неговата част беше изтребена до крак и демоните изчезнаха там, откъдето бяха дошли, Дейвин се върна в базата, очаквайки да бъде бичуван заради малодушието си и готов да понесе всички последствия само и само да не му се наложи пак да влиза в битки и да се сблъсква с подобни ужаси.

Вместо това те го посрещнаха като герой — че е оцелял след смъртоносното клане и се връща да докладва какво се е случило.

После получи повишение.

Дейвин беше смаян. Той не беше герой — напротив, беше точно обратното. Но всеки опит да изясни ситуацията водеше само до мнението, че е извънредно скромен. Беше влудяващо — вместо да бъде наказан и уволнен, той беше натоварен със задачата да командва още войници.

Скоро след това войната благополучно приключи и му спести неудобството да командва войници в истинска битка, която той не беше способен да води. Пламтящия легион беше прогонен в ада, от който бяха дошли, а Дейвин получи *следващо* повишение, този път като майор. След пристигането на адмирал Праудмуър и последвалата го смърт, Дейвин беше назначен начело на цитаделата Нортуч.

До неотдавна той приветстваше тази своя отговорност. Нортуч беше сравнително мирен и докато малодушието му правеше евентуална битка невъзможна, той се справяше много добре с администрацията. Разбира се, при положение че всичко вървеше нормално.

Дейвин не харесваше особено полковник Лорена, но действително сега жадуваше точно тя да бъде тук, вместо някъде далеч с Горящото острие. Тя беше много по-добра в командването на гарнизон с войници, отколкото той. За разлика от Дейвин, повишенията на Лорена действително се основаваха на заслуги.

Имаше и друго. Ако Горящото острие можеше да хване нея, да не говорим за лейди Праудмуър, реално какви надежди оставаха за Дейвин?

Орейл връхлетя при него със своите твърде големи доспехи, дрънчащи при всяка стъпка.

— Майор Дейвин! Майор Дейвин! Орките се придвижват! Започнаха веднага щом лодките акостираха!

Дейвин въздъхна още веднъж.

— Кога акостираха лодките?

— Никой ли не ви е казал? — примигна няколко пъти Орейл. — О, почакайте, аз трябваше да свърша това. Съжалявам, сър, но съм много превъзбуден. Съжалявам, сър, моля, не ме давайте на военен съд.

Като стана от бюрото си и се отправи към вратата, Дейвин каза:

— Редник, тъкмо сега военният съд е най-малката ти грижа.

Дейвин бавно слезе по тясното стълбище, което водеше към приземния етаж на кулата в центъра на Нортуюч. Нортуюч беше построен върху неравен хълм, който се спускаше към Голямо море. Източната граница на централната кула беше каменна стена, изградена между две възвищения; сградите, които оформяха Нортуюч, се намираха на западната страна на стената, с крайбрежна ивица, очертана от палмови дръвчета.

Като наближи арката, която водеше през каменната стена към плажа, Дейвин видя орки и тролове.

Много, много орки и тролове.

Техните лодки бяха завързани за прътове, забити в пясъка. Имаше десетки лодки, всяка с пълен състав от десетина-дванайсет тролове или орки. Някои носеха животински кожи; други бяха надянали главите на страшни животни вместо шлемове. Всички бяха въоръжени със секири, мечове, морнингстари, боздугани... На пръв поглед всичките им оръжия изглеждаха по-големи от самия Дейвин.

— Така, това е — промърмори той. — Ще умрем.

— Какво казахте, майоре? — Попита един от войниците, охраняващи арката.

Поклащащи бързо глава, Дейвин каза:

— Нищо. — По някакъв начин майорът успя да си наложи да се движи, но когато премина през арката, ботушите му започнаха да затъват в пясъка.

Бегло забеляза, че десетки войници бяха застанали под строй зад него. Той хвърли бърз поглед назад, за да види как неколцина оформяха бойна редица пред стената, а други заемаха позиция върху нея. Дейвин беше благодарен, че някой има кураж да разпореди това и дори се зачуди кой ли може да е той.

Обръщайки се с лице към новопристигналите, той каза:

— Аз съм май... — Спря. Гласът му трепереше. Прочиствайки гърлото си, започна наново. — Аз съм майор Дейвин. Аз командвам Нортуюч. Каква работа имате тук?

За миг Дейвин изпита надежда, че орките ще отговорят, че просто минават насам за кратка почивка и скоро ще си отидат. Надяваше се толкова пламенно, колкото се беше надявал, че неговото завръщане от клането на частта му ще доведе до разжалването му.

Несъмнено най-едрият и най-страшно изглеждащият орк пристъпи напред. (Дейвин беше готов да допусне, че този изглежда най-голям и най-ужасен, *зашото* тъкмо той пристъпи напред.)

— Аз съм Бъркс. Говоря от името на Трал, военачалник на Ордата и господар на клановете. Вашата цитадела нарушава съюза ни с вас — хората. Имате един час да я съборите и да премахнете всички следи от присъствието си тук.

Дейвин изломоти:

— Вие... вие се шегувате. Не е възможно да съборим цяла цитадела за един час.

Бъркс се усмихна. Беше такава усмивка, каквато голям хищник може да покаже точно преди да се нахвърли върху дребната си беззащитна жертва.

— Ако не изпълните тази заповед, ние ще атакуваме. А вие ще умрете.

Относно последното Дейвин нямаше никакви съмнения.

ДВАДЕСЕТ

Джайна изпрати Игуен и Лорена в малката трапезария, предназначена за високопоставени служители и държавни чиновници. На практика според Дюри, дребната стара жена, която помагаше на Джайна, последните включваха покойният вече Кристоф и самата Джайна. И когато младата магьосница разреши и на Игуен да влезе там, Дюри се противопостави и Джайна трябваше да ѝ обясни, че Пазителката е по-висок ранг от глава на държавата.

Джайна също имаше нужда да се нахрани, но трябваше да го направи в кабинета си, докато се опитва да определи местоположението на вещерите. Лорена настояваше да се присъедини към войниците си в Нортуюч, в случай че Трал не успее да отложи началото на битката, но Джайна отказа. Защото вярваше на Трал и защото тя имаше нужда от физическата защита на Лорена, когато се изправят срещу Змодлор и неговите слуги, особено след като Кристоф беше изпратил елитната ѝ гвардия в Нортуюч.

Все пак Джайна искаше да работи в уединение и затова изпрати старата Пазителка и младата жена полковник в трапезарията.

Когато се появи сервитьорът, Игуен поискава само салата и малко плодов сок; Лорена поръча плато с месо и глигански грот. Игуен не беше чувала за последното и Лорена ѝ обясни, че това е оркска напитка.

Изпускайки дълга въздишка, Игуен каза:

- Как се промениха времената!
- Какво имаш предвид?

— Не много отдавна орките не бяха нищо повече от слуги на демоните — чудовища, безумци, които опустошаваха провинцията в името на Гул'дан, който служеше на Сарджерас. Представата за хора, които пият оркска напитка, е... най-меко казано радикална.

Лорена се засмя.

— Да, но това *не много отдавна* не е ли твърде относително, когато става дума за някой на твоята възраст?

Игуен се изсмя.

— Справедлива бележка.

— Наистина ли си на хиляда години?

Игуен се усмихна криво:

— Плюс-минус един век.

Лорена поклати глава.

— Магии. Никога не съм ги разбирадала — винаги съм ги мразела, честно казано, дори когато се правят в моя услуга.

Игуен сви рамене.

— Не съм желала да бъда нищо друго освен магьосница. Още от малко момиче отговарях така на отегчителните въпроси за това каква искам да стана, когато порасна, и възрастните все ме поглеждаха странно. В края на краищата магьосниците винаги са били мъже. — Последното беше казано с известна горчивина.

— Така е и с войниците. Аз израснах с девет братя и всички те бяха войници като моя баща. Не виждах никакво сериозно основание защо и аз да не бъда войник — изсмя се Лорена. — И получавах същите учудени погледи, повярвай ми.

Миг по-късно пристигнаха напитките заедно със салатата на Игуен. Лорена вдигна халбата си.

— Искаш ли да опиташ?

Глиганският грот имаше толкова ужасен вкус, колкото и животното, на което беше кръстен. Със смиръщен нос, Игуен любезно отказа:

— Боя се, че не съм вкусвала алкохол от... Маговете не могат да си позволят отслабване на гадателската си проницателност, затова аз нямам вкус за него от... да речем, векове. — Тя вдигна своята чаша, която, изглежда, съдържаше смес от няколко изстискани плодове. — Това е концентратът, от който се нуждая.

— Думите ти са прави. — Лорена дръпна голяма гълтка от нейния грот. — Аз пък мога да изпия четири от тези, преди да се усетя. Винаги съм носела много — усмихна се тя. — Когато бях заек в градската охрана на Кул Тирас, слагах под масата мъжете в моето помещение. Започнахме състезания и с войниците от другите помещения и аз бях тайното оръжие. — Тя се засмя. — Само от басовете през онази година учтворих доходите си.

Игуен се усмихна, вкусвайки от салатата си. Тя беше доволна, че разговаря с тази жена — чувство, което не би могла да си представи, че е способна да изпитва само ден по-рано. Беше абсолютно убедена, че вече е напълно отвикнала от компанията на други хора.

Сервитърът донесе чиния, пълна със сочни, запечени до кафяво късове месо. Игуен разпозна само някои от тях, но предполагаше, че добитъкът на Калимдор е достатъчно разнообразен. От години не беше яла месо и за разлика от мириса на питието на полковника, ароматът му беше направо омайващ. В качеството си на магьосница месото беше нейна постоянна компания — изтощителните заклинания изискваха постоянно набавяне на белтъчини, но след самоволното ѹ изгнание на Калимдор, тя нямаше възможността да ловува сама, нито физическата необходимост да го консумира, затова се превърна във вегетарианец.

— Имаш ли нещо против да опитам малко? — За своя собствена изненада, тя попита срамежливо — още едно чувство, което не предполагаше, че все още таи в себе си.

Побутвайки чинията към центъра на масата, Лорена каза:

— Заповядай.

След като Игуен захапа настървено парче от нещо, което приличаше на наденица от глиган, Лорена попита:

— Искам да те попитам, Магна, как възприемаш това?

— Игуен съм — каза тя, докато дъвчеше. — Престанах да бъда Пазител, след като предадох могъществото на сина си. И със сигурност вече не мога да изпълнявам задълженията на титлата си — прогълътна тя. — Какво как възприемам?

— Да живееш толкова дълго. Аз съм войник и знам от самото начало, че вероятно няма да доживея до четирийсетата си година. Ти си достигнала осемстотин години — двайсет пъти повече. Просто не мога да си представя това.

Игуен въздъхна продължително — сега дъхът ѹ миришеше на глиганска наденица, още по-неприятно от грога, наречен на същото животно.

— Наистина нямаше много време да се размишлява по въпроса. За нещастие Пазител е денонощна работа. Демоничните заплахи бяха постоянни още преди да се родя. После нападенията зачестиха и вероятно това улесни нещата. А когато не възпирах демони, прикривах доказателствата за тяхното коварство. Повечето хора не знаят за това

— или за мен — и Съветът предпочиташе да запази положението такова. — Тя поклати глава. — Странно, предизвиквах ги по толкова много начини, но се придържах към това верую. Чудя се дали не беше грешка. Да, хората може би се чувстваха по-сигурни, като не знаеха истината. Толкова много умряха през последвалите войни — но пък и демоните бяха по-категорично побеждавани. Вашата лейди Праудмуър и нейният приятел орк причиниха повече разруха на демоните, отколкото бяха понесли през последните хиляда години.

— Ние сме заядливи същества, смъртни — захили се Лорена. — Дай ни враг — и ще се бием и ще го преследваме до последния си дъх. И дори повече ако е необходимо.

— Всъщност, полковник, може ли още едно парче?

Лорена се засмя и каза:

— Заповядай.

След като взе още едно парче месо — този път непознато на външен вид, — Игуен се зачуди какво ще се случи, когато всичко това свърши. Вече не намираше идеята да се завърне в малката си хижа в Блейдскар за толкова привлекателна. Джейна беше права — хората и орките бяха изградили тук свой свят и това се дължеше на Медив. Което в крайна сметка значеше, че се дължи и на нея. Може би беше най-добре да пожъне плодовете на своите усилия...

Преди да успее да се отаде на мислите си, Джейна влезе в трапезарията.

— Открих ги. Трябва да тръгваме бързо. — Младата магьосница изглеждаше омаломощена.

Игуен стана.

— Добре ли си?

— Малко уморена. Ще се оправя — изрече смилено Джейна.

Игуен посочи платото с месо.

— Хапни нещо — няма да си от полза, ако припаднеш, а аз най-добре знам какво става с магии, които не се правят с пълна концентрация.

Джейна отвори уста, сетне я затвори.

— Разбира се, права си, Магна.

Лорена се наведе над Джейна.

— Тя не обича да я наричат така.

При което Игуен се изсмя шумно. Тя наистина започваше да харесва тази жена полковник.

След като Джейна се натъпка със завидно количество месо — Игуен с любопитство установи, че Лорена успя да хапне най-малко от собствената си порция, — каза:

— Горящото острие действа от една пещера на върха на Дредмист^[1] Пик.

Лорена примигна.

— О, чудесно!

Хвърляйки поглед към Лорена, Игуен попита:

— За какво става дума?

— Върхът Дредмист е кръстен така, защото горната част на планината е вечно забулена с оранжева мъгла.

С примирение Джейна каза:

— Представлява последица от древно демонско проклятие, направено на това място. Вероятно Змодлор го е изbral и заради мъглата, и заради местоположението му, понеже е на еднакво разстояние от Оргимар и Терамор. Във всеки случай моите магически номера ще пазят и трите ни от въздействието на мъглата.

— Добре — изрече пламенно Лорена.

— А Дюри успя да намери това. — Джейна извади от своята мантия свитък с разчупен печат и го подаде на Игуен.

Тя го пое, забеляза, че счупеният печат е на Пазителите от Тирисфал, сетне го отвори и се засмя. Свитъкът беше изписан със собствения й почерк. Връщайки го на Джейна, Игуен каза през смях:

— Това е моя разработка на магията за прогонване на демони. Написах я преди триста години, след като Ерталиф умря и аз получих достъп до неговото скривалище. — Тя потрепери при мисълта за библиотеката на стария елф, която трябваше да е поне пет пъти по-подредена, преди да бъде наречена — абсолютен безпорядък. Десет седмици трябвала на нея и на помощниците на Ерталиф само да подредят свитъците, да изчегърват от тях консервираната се храна и напитки и да пропъдят паразитите. Когато откри бележките на легендарния елфски магьосник Китрос за преместването на предмети от една реалност в друга, Игуен успя да ги обедини в една по-ефикасна магия за прогонване на демони. — Смея да твърдя, че ако

разполагахме с това осемстотин години по-рано, днес нямаше да се занимаваме със Змодлор.

Джейна скри свитъка в мантията си.

— Всъщност, не. Аз проверих и се оказва, че първия път ти напълно успешно си прогонила Змодлор. Но когато Пламтящият легион атакува, те мобилизираха много демони, включително тези, които са били прогонени от маговете на Тирисфал. Когато войната свърши, няколко лутащи са успели да се скрият в нашия свят, дори и след като легионът беше прогонен.

— И Змодлор е бил един от тях? — попита Игуен.

— Да — кимна Джейна.

Като извади меча си — и изглеждайки доста ентузиазирана за човек, ужасен от идеята да се отправи към Дредмист, — Лорена каза:

— Милейди, ако мога да попитам — какво чакаме?

— Това предупреждение — отговори Джейна. — Не исках да гадая твърде близо от страх да не бъда разкрита, затова не съм сигурна какъв вид защита ще имат Змодлор и неговите вещери. Трябва да сме готови на всичко. — Тя се обърна с лице към Игуен: — Магна Игуен, няма нужда да идваш с нас. Опасно е.

Игуен изсумтя. Няма що, едва ли сега беше най-подходящият момент да каже това, което представляваше и отстъпление от собствената ѝ тирада за отговорностите на Пазителя, и то когато считаха, че се е провалила в прогонването на Змодлор, ала сега вече знаеше, че е успяла. Все още се чувстваше отговорна за връщането му.

— Аз съм се изправяла срещу опасности много по-големи от това жалко подобие на демон, когато вашите прародители са били бебета. Губим време.

Джейна се усмихна:

— Тогава да тръгваме.

[1] Dreadmist (англ.) — от dread (страх) и mist (мъгла). — Б.пр. ↑

ДВАДЕСЕТ И ЕДНО

Ефрейтор Рич нямаше представа кой точно започна битката.

В един момент той се намираше в бойната редица пред стената на Нортуюч с редник Хобън вляво и редник Алин вдясно от него. Те бяха на около двайсет крачки зад майор Дейвин. Самият майор беше възхитителен, изправил се пред този орк като герой от войната, какъвто беше — нито уплашен, нито нищо. Накара ги да се чувстват горди, наистина.

В следващия момент бойната редица беше разкъсана и орки, тролове и хора се омесиха в кълбо. Навсякъде около себе си чуваха звън на метал върху метал и виковете от двете страни, зовящи другарите си да убиват враговете им.

Не че Рич обръщаше толкова голямо внимание на това. Орките бяха нахални. Не стига, че правеха номера при търговията в Рачет, заради което добър човек като капитан Джок беше притесняван от биячите, ами сега бяха тук и се опитваха да ги изхвърлят от собственото им и принадлежащо по право място в Нортуюч.

Рич нямаше да се примери с това.

Той извади от кальфа семейния двуостър меч. Татко му беше от доброволците на Кул Тирас в миналото и си беше служил ефективно с меча. След като почина от инфлуенца, майка му се включи в борбата и уби мнозина. Тя загина в битката с Пламтящия легион и мечът премина в Рич, което му подейства успокоително, защото армейският му двурък меч беше боклук.

Независимо че не беше толкова добър с него като майка си, той беше по-добър от баща си и имаше намерение да пролее много орска и тролска кръв! С него!

Един от троловете се нахвърли право върху него, издигайки огромна секира. Рич парира секирата, сетне уцели трола в корема. Този номер винаги минаваше при пияниците, които изхвърляше от кръчмата на Моубри навремето у дома.

За съжаление троловете имаха по-здрави кореми и този само се изсмя и замахна отново.

На пяська под него се бе образувала локва от кръв, но Рич не можеше да си позволи да погледне чия е. Отново парира.

— На ти това, което чакаш толкова дълго — изкрештя тролът, като издигаше секирата.

Само че докато тролът го изричаше, Рич успя да го промуши в гърдите. Едва когато извади меча си и противникът му падна на пяська бездиханен, той се обърна и видя Хобън и Алин, които лежаха мъртви. Кръвта изтичаше от многобройните им рани, причинени от почервенялата брадва на един орк, който тъкмо се беше насочил към портите на цитаделата. Крещейки, Рич се втурна и прониза зеленокожия в гърба.

— Ей! Човек!

Рич се обърна и видя друг орк.

— Ти уби Горкс!

— Горкс уби моите другари — отвърна Рич с ръмжене.

— Да, но в бой, а ти го прониза в гръб!

Без да осъзнава голямата опасност, Рич повтори:

— Той уби моите *другари*!

Вдигайки големия си меч, оркът каза:

— Добре, сега аз ще убия *теб*!

Големият меч беше доста по-голям от този на Рич, но това означаваше, че на орка му трябваше повече време да го размаха, което осигуряваше на Рич достатъчно време да го избегне или парира. Опит за последното доведе до удар на острие в острие, което причини конвулсии в цялото му тяло и го накара да прибегне до ефикасността на първото.

Поне така си мислеше — когато избягна удара на големия меч за четвърти път, той се бълсна в редник Наш. Това накара Наш да се обърне с изненада, което го откри за нападение от една оркска трошачка.

Кръвта на Рич закипя от гняв. Не стига, че тези орки нападнаха първи, а сега го принуждаваха да предава другарите си по оръжие. Крещейки несвързано, той се нахвърли към орка. Но оркът светкавично отстъпи наляво и протегна големия си меч, който преряза нагръдника и корема на преминаващия Рич. Нажежена до бяло болка

прониза тялото му, а крясъците му станаха още по-несвързани. Заслепен от ярост, замахна неистово с меча си напосоки с дясната ръка, а с лявата притисна ранената си гръд.

Внезапно мечът се спря, без да може да помръдне повече. Примигвайки от разкъсваща болка, Рич се обърна и разбра, че мечът му е пронизал главата на орка.

— Заслужаваш си го — успя да изрече със стиснати зъби.

Той извади меча от черепа на орка и болката в гърдите му заглуши звуците от битката. Всичко, което Рич чуваше, беше едно непрестанно бучене в ушите.

Като си служеше със семейното оръжие за временен бастун, той събра сетни сили, отвори устата си и с крясък се хвърли напред, жаден за още орки за убиване.

ДВАДЕСЕТ И ДВЕ

Миг преди това Игуен беше в Терамор.

Миг преди това Лорена беше въздъхнала дълбоко и изглеждаше неспокойна. Игуен си спомни думите ѝ, че не обича магиите — да не говорим за повръщането ѝ като последица от последното телепортиране. С една дума Игуен се питаше дали идеята — Лорена да се храни — беше добра.

Миг преди това Джейна Праудмуър изглеждаше непоколебима.

Сега те бяха застанали пред отвора на пещера, заобиколена от противно воняща оранжева мъгла, което накара Игуен да разбере защо Лорена не бе особено ентузиазирана да идва тук. И наистина магическата мъгла бе от най-лошата — във формата на оранжева миазма.

Игуен отдавна беше привикнала с последиците от телепортирането, така че единствената ѝ дезориентация се дължеше на мъглата. Тя хвърли погледна Лорена, която изглеждаше бледа, но все още държеше меча, готова на всичко.

Но и Джейна изглеждаше също толкова бледа, което не беше добър знак.

Въпреки това Игуен не каза нищо. Нямаше връщане назад, а последното нещо, от което Джейна се нуждаеше, беше някой да я наставлява. Самата Игуен мразеше, когато някой — обикновено Скавел или Джонас, или някой от Съвета — се суетеше около нея, когато беше изтощена или ѝ предстоеше да влезе в битка, затова реши да не притеснява Джейна.

Все пак съществуващое основание за беспокойство. Днес Джейна вече беше направила четири магии за телепортиране — самата Джейна до Блейдскар, гръмотевичните гущери до Блейдскар, те трите в Терамор и те трите до тази пещера — плюс гадаене на местоположението на Змодлор, извършване на каквато там дейност беше необходима за контрол над гръмотевичните гущери и приспособяването на тях трите към тази мъгла. Толкова много

магическа дейност само за един ден щеше да започне да й влияе зле, а това беше само началото.

Когато Джейна ги поведе през отвора на пещерата, Игуен се запита кога ли престана да нарича златокосата магьосница *лейди Праудмуър* — или това досадно малко момиченце — и беше започнала да й вика просто *Джейна*.

На глас каза друго:

— Змодлор е тук, нали разбирате. — Тя потрепери. — Той е навсякъде.

Демонът очевидно беше проникнал до самото сърце на пещерата, защото неговото присъствие се чувстваше във всеки камък. Игуен не беше потъвала в такава мръсотия, откакто се изправи срещу сина си в Каразан — макар че донякъде усещането се дължеше и на мъглата, която придаваше още по-голяма непоносимост на тъмната пещера. Джейна направи светлинна магия, за да могат да виждат, но от това мъглата само стана по-ярка. Освен това Игуен не изпитваше никакво желание да вижда по-добре влажните стени, сталактитите, чиито върхове застрашително висяха над главата й, неравния каменен под.

След като извървяха двайсетина крачки навътре в пещерата, Игуен замръзна.

— Тук има...

— Открих я — каза Джейна. Тя промърмори кратко заклинание.

Игуен кимна. И тя, и Джейна усетиха обикновена магия за залавяне. Магия от ниска степен, каквато всеки чирак в първата си година на обучение успешно може да направи, вероятно тя беше предназначена да не позволява на заблудили се животни или хора да проникват незабелязано. Малко вероятно беше някой да се скита високо сред този кошмар, но по нейно време Игуен беше виждала и по-необикновени неща. Беше напълно възможно някой вълк или смахнато джудже алпинист да се изкачат тук горе и да се скитат без цел в пещерата, тъкмо когато Змодлор и неговите слуги вършат нещо, което изисква концентрация.

Но развалянето на магията би могло да послужи и като тревога. Игуен правеше всичко възможно да държи непрекъснато Лорена и меча й и Джейна и нейните магически трикове между себе си и останалото в пещерата.

Миг по-късно Лорена извика:

— Легнете долу!

Демонстрирайки здрав разум, Игуен незабавно се хвърли върху студения под. Лорена я последва.

Джейна обаче остана права и вдигна ръце. Огненото кълбо, което изфуча към нея, тъкмо щеше да я погълне... когато спря на лакът разстояние и моментално се разпръсна.

Изправяйки се бавно на крака, Игуен каза:

— Бих отбелязала, че те знаят, че сме тук.

— Наистина. — Гласът на Джейна беше преминал в шепот.

О, да.

Игуен въздъхна. Гласът извираше отвсякъде — популярен демонски трик.

— Запази театралниченето за себе си, Змодлор. Ние не сме твоите безмозъчни слуги и това не ни впечатлява.

Игуен! Каква приятна изненада. Мислех, че много отдавна си умряла от ръката на твоя син. Какъв късмет да ме оставиш аз да го направя вместо него. Имам да ти връщам за това, което направи с мен.

Дори и при гръмката проповед на демона Игуен чу странно кискане.

— Познавам този смях. — Лорена звучеше отвратена. — Грелкини.

Много бързо двайсетина малки демони, покрити с козина в цвета на мъглата, заприпкаха към тях.

Като застана отпред, за да защити Игуен и Джейна, Лорена каза:

— Много, ама наистина много мразя тези същества. — Сетне тя се втурна напред и атакува.

Мъхестите същества бяха твърде много, за да може една жена да се справи с тях. За щастие имаше две жени и те можеха да се справят. Джейна направи няколко магии, които имаха различно въздействие върху грелкините. На някои козината се запали. Други спряха да дишат. Трети бяха издухани в стените на пещерата от внезапен ураганен вятър. Нито една от тези магии не бе особено впечатляваща, но пък бяха достатъчно лесни, за да може Джейна да запази енергията си.

Но това беше само първата вълна. След като първите двайсет бяха убити, на тяхно място изникнаха още двайсет.

— Това е лудост — каза Игуен.

— Да — каза Джейна. Тя направи друга магия, която буквално ги раздроби.

Още една порция от десет се появиха зад тях.

— Полковник — изрече бързо Джейна, — може ли да се справиш с тези?

Лорена се усмихна.

— Гледай.

— Добре.

Докато жената полковник посичаше демоничните нападатели, Джейна затвори очи и понечи да падне. Игуен се протегна да я хване.

— Добре ли си?

Джейна беше пределно откровена:

— Не. Мога да извърша прогонването, но само ако не правя никакви други магии. Лорена трябва да се погрижи да...

Пронизителен писък отекна в пещерата, когато Лорена прониза последните три грелкини с един замах на меча си. Тя издърпа меча и съществата се строполиха на пода. Взирачки се в окървавеното острие, Лорена въздъхна:

— Никога няма да почистя тези петна.

Мисля, че това е най-малкият ти проблем.

Този път гласът не извираше отвсякъде: той идваше от мястото непосредствено пред тях.

Оранжевата мъгла се разтвори и пред тях се разкри огромната фигура на Змодлор.

ДВАДЕСЕТ И ТРИ

Тотална паника обхвана Дейвин. Около него войниците му умираха, крайниците импадаха отрязани, саби пробождаха гърдите им, секири режеха главите им.

А Дейвин просто си стоеше и чакаше смъртта.

Беше абсолютно сигурен, че веднага щом боят започне, Бъркс ще го разсече на две със секирата си. Но оркът беше предизвикан от двама войници, които скочиха в защита на командира си. Дейвин не беше съвсем наясно, какво бе направил, за да се ползва с такава лоялност.

След това никой не се втурна да го преследва. Орките и троловете си избраха хора, с които да се бият, и обратно, а Дейвин, застанал по-близо до водата от всички останали, по някакъв начин беше пренебрегван.

Един убит трол падна в краката му. Тялото на ефрейтор Барне прелетя покрай него, описвайки голяма дъга, и потъна във водата. Дейвин се зачуди защо противникът на Барне трябваше да го хвърля толкова далеч, сетне реши, че всъщност не иска да знае.

След това светът експлодира.

Земетресение раздруса земята толкова силно, че то свърши това, което паниката не успя: накара Дейвин да се раздвижи, при все че той падна на земята.

Въпреки че миг по-рано нямаше и едно облаче — всъщност беше ясен, слънчев ден, — сега небето потъмня, а гръмотевици и светковици удариха земята с пронизителен тръсък.

Дейвин чу грохот и погледна към брега, за да види огромна вълна, която започна да нараства. По време на цялата си служба в Нортуюч той не беше виждал толкова голяма вълна да стига до брега.

Трескаво се опита да се изправи на крака, но ботушите му не можеха да намерят опора в пясъка и той се пълосна напред по лице. Плюйки пясък и стараейки се да не го вдиша през носа си, Дейвин се предаде на неизбежното и се подготви, като зарови юмруци в пясъка.

Водата се стовари върху него и почти го откопчи от мястото, но ризницата и закотвените му ръце го държаха притиснат надолу. Не го беше грижа за орките и троловете, но се притесни за останалите си войници. Но най-вече се притесни дали ще може някога да диша отново.

Няколко секунди по-късно водата се изтече в друга посока. Вълната беше измила пясъка от лицето му, беше спъстила косата му и караше брадата да тежи на лицето му.

— Посрамихте ме днес, воини мои!

Дейвин се превъртя на гръб и погледна нагоре. Небето беше все още тъмно, с един неестествено светъл процеп, в който кръжеше дирижабъл.

За кратко Дейвин си позволи да се надява — може би въздушният кораб принадлежеше на Лорена, която е успяла да се освободи от Горящото острие заедно с лейди Праудмуър. Този внезапен метеорологичен кошмар в крайна сметка спокойно би могъл да бъде дело на лейди. Дошли са да окуражат войниците, да отблъснат орките и да спечелят победата.

Сетне се взря по- внимателно в дирижабъла и сърцето му прескочи няколко удара. Платното беше украсено с няколко страни символи, които майорът веднага разпозна. Поне два от тях представляваха огледален образ на онези, които бе забелязал по доспехите и въоръженията на орките по време на войната — да не говорим за воините, които сега избиваха неговите войници. Командирът на възвод на Дейвин по време на войната беше обясnil, че това са гербовете на различните кланове на орките.

По принцип Дейвин не беше особено религиозен. За пръв и последен път се моли, когато се криеше зад дървото и се надяваше демоните да не го забележат. Тогава молитвата му бе чута, но Дейвин не искаше да предизвика съдбата и никога повече не се беше молил.

Въпреки това сега той се молеше да оцелее. Някак си събра сили да стане на крака.

Думите, които Дейвин чу, идваха от въздушния кораб. Към земята се спусна въжена стълба, която се изпъна, и оркът, чийто глас ги изговори, започна да слизга.

Когато стъпи на брега, всички орки наоколо — или поне тези, които Дейвин можеше да види с периферното си зрение, понеже

вниманието му бе съсредоточено към новопристигналия — вдигнаха оръжието си за поздрав. Освен това майорът забеляза, че оркът има сини очи и веднага се сети кой може да бъде. Дотогава Дейвин не беше виждал на живо военачалника орк, като той си спомни, че Трал е и шаман с огромно могъщество. Не само лейди Праудмуър — и той можеше да бъде отговорен за този потоп.

Като държеше високо своя двурък чук само с едната ръка — Дейвин знаеше, че това е легендарният Дуумхамър^[1], който преди принадлежеше на Оргрим, наставника на Трал, — оркът извика:

— Аз съм Трал, военачалник на Дуротар, господар на клановете, лидер на Ордата! Идвам при вас да ви кажа, че... — Той посочи Бъркс.
— ... Този орк *няма право да говори от мое име!*

През последните пет-шест години Дейвин беше имал множество срещи с орки. Първо заради войната, а и местоположението на Нортуюч на Мърчант Коуст беше такова, че много орки минаваха през района.

През цялото това време Дейвин никога не беше виждал изражение на орк, каквото сега наблюдаваше на лицето на Бъркс.

— Воини на Дуротар, вие трябва да отстъпите! — Той отново посочи Бъркс, но сега вече с чука. — Това подло същество се съюзи с демон, за да предизвика война между нашите народи. Аз няма да наруша нашия съюз в полза на създанията, които се опитаха да ни унищожат.

Бъркс изръмжа:

— Аз винаги съм бил ваш покорен слуга!

Трал поклати глава:

— Няколко воини, които служат с теб, докладваха, че носиш талисман във формата на горящ меч — тоест символа на Горящото острие. Според Джейна — както и според една стара магьосница, която е влязла във връзка с хората, — всички, които носят символа, са в плен на демон, който се нарича Змодлор и който се опитва да подбужда недоволство в Калимдор и да развали нашия съюз. Както винаги демоните не правят нищо друго, освен да ни използват и после да ни унищожат.

Сочейки с оръжието си Дейвин, Бъркс изкрещя:

— Това са негодниците, които се опитаха да ни унищожат. Те ни поробиха, те ни унижаваха и те *ни отнеха наследството!*

С леденоспокоен глас, в пълен контраст с истеричните писъци на Бъркс, Трал изрече:

— Да, някои от тях го направиха — и пак заради демоните, които пресушиха душите ни и ни накараха да водим тяхната война с хората от този свят, война, която в крайна сметка загубихме. Но ние отхвърлихме оковите и възкръснахме могъщи, както никога досега. И отговорът на въпроса *защо* е, защото сме *воини*, Бъркс. Защото сме чисти духом. Или по-скоро повечето от нас. Не мога да нарека чист този, който се съюзява с подли създания, за да кара орките да променят този свят.

Всички орки и тролове погледнаха към Бъркс със смесица от изненада и отвращение. Малцина, Дейвин забеляза, изглеждаха объркани. Един от тях заговори:

— Вярно ли е това, Бъркс? Правил си заговор с демон?

— За да измета хората, бих направил заговор и с хиляда демони! Те трябва да бъдат унищожени!

След това, за да потвърди позицията си, Бъркс се нахвърли право върху Дейвин.

Всяка фибра в тялото на Дейвин му крещеше да бяга, но той не можеше да мръдне. Видя секирата на Бъркс, когато оркът я размаха, готов да разсече черепа му.

Но още преди да замахне, цялото му тяло се сгърчи и той се строполи на пясъка. Когато падна, Дейвин видя, че Трал го беше ударил отзад с Дуумхамър.

— Ти си позор на Дуротар, Бъркс. Ти си причина за безчестната смърт на воини орки, тролове и хора. Този срам може да бъде измит единствено с твоята смърт. И като военачалник мое официално задължение е да изпълня присъдата.

Трал издигна Дуумхамър над главата си и го стовари върху главата на Бъркс.

Дейвин потрепери. Кръв и мръсотия се разпръснаха навсякъде по пясъка! Върху Трал и върху самия него! Но той беше прекалено уплашен, за да избърше нещо от себе си: нито кръвта, която се омеси с потта на лявата му буза, нито парченцата от череп, забити в брадата му.

И Трал не направи опит да премахне остатъците от смъртта на Бъркс от себе си — а той беше много повече погнусен от нея. Дейвин

предположи, че това служи като знак за прослава за един орк. Военачалникът пристъпи напред и каза на Дейвин:

— Приеми извиненията на Дуротар за действията на този предател, майоре, и за тази ужасна битка. Няма повече да позволя на Горящото острие да въздейства на моя народ. Надявам се, че същото се отнася и за вас.

Тъй като не беше уверен, че устата му може да функционира нормално, Дейвин просто кимна.

— Ние се оттегляме. Съжалявам, че не пристигнахме по-рано, за да предотвратим кръвопролитието, но първо трябваше да заповядам на войските да се съберат на сушата, за да се оттеглим. Всички ние се връщаме в Дуротар и няма повече да атакуваме. — Военачалникът пристъпи напред. — Освен ако не ни дадете повод за това.

Дейвин отново кимна, този път по-нетърпеливо.

Той продължаваше да стои там като замръзнал, когато Трал заповядва на войниците си да съберат телата на убитите и ранените, да се върнат по лодките си и да се отправят на север към Колкар. Остана застиндал с ботуши, потънали в пясъка, с останки от кръвта, черепа и мозъка на Бъркс навсякъде по ризницата и тялото му и докато Трал се изкачи обратно по стълбата на въздушния си кораб и се отправи на север, последван от лодките.

За втори път молитвата му беше чута и явно имаше нещо в цялата тази работа с молитвите.

Беше изумен и от факта, че думите на Трал промениха всичко толкова бързо. Да, неговите зрелищни действия накараха всички да затаят дъх, но това щеше да продължи само минута. Не действията, думите на Трал убедиха орките и троловете да спрат да се бият и да отстъпят.

Колкото и да не му се искаше да признае това за един орк, Дейвин беше впечатлен. Много впечатлен.

Накрая един капитан, чието име Дейвин така и не можа да запомни, колкото и да се опитваше, го сепна:

— Вашите заповеди, майор?

— Ааа... оттеглете се, капитане. — Той изпусна въздишка, каквато дори не подозираше, че може да изпусне, чувствайки се внезапно напълно изтощен. — Оттеглете се!

[1] Doomhammer (англ.) — от doom (смърт) и hammer (чук). —
Б.пр. ↑

ДВАДЕСЕТ И ЧЕТИРИ

Преди по-малко от пет минути Игуен беше подканила Змодлор да престане със салонните си номера. Вероятно номерът с безплатния глас би изплашил нормален човек, но дори за всеки начинаещ чирак това си беше евтин трик.

Сега, когато видя огромния, твърдокож, прилепоподобен, огненоок Змодлор, изправен над нея, тя установи, че е по-добре да си беше държала устата затворена. Демоните не бяха красиви същества, но Змодлор беше отвратителен дори по техните стандарти.

Около него се бяха скучили осем качулати фигури. Вероятно вешерите, които напяваха ритмично.

Джейна бръкна под мантията си и извади свитъка. Игуен беше благодарна, тъй като това означаваше, че скоро ще дойде краят. Сега, когато Змодлор се разкри, Джейна вече можеше да направи магията за прогонване.

Но внезапно Джейна извика и се строполи на пода.

— Джейна! — Игуен изтича към младата магьосница.

Лорена като предан воин застана между демона и лейди.

Капчици пот избиха на челото на Джейна, след като успя да се изправи на колене. Със стиснати зъби тя каза:

— Вещерите... блокират магията.

На такова близко разстояние Игуен усещаше магията на вешерите. Беше слаба, но броят им удесеторяваше силата ѝ. Все пак маг от ранга на Джейна би трябвало да я преодолее.

Освен, разбира се, ако не беше изтощена.

Джейна се бореше — Игуен го усещаше — и губеше почва пред слугите на Змодлор.

Чудесно, много по-добре, отколкото съм очаквал. Ще се погрижа орките да бъдат обвинени за смъртта на Праудмуър. Това ще подлуди хората. Нищо няма да ги спре да започнат война, а без нея като водач те ще загубят — но не и преди да убият възможно най-много орки. Ще бъде възхитително!

— Няма да стане — промърмори Игуен. Оставаше ѝ едно-единствено средство.

Беше преди около четири години, когато тя върна Медив. Тогава това ѝ отне цялото магьосничество. Така беше казала на Джейна — но магьосническите умения никога не се губеха изцяло. Двайсет години след началото на изгнанието ѝ в Блейдскар тя бе успяла да натрупа достатъчно магическа мощ, за да може да върне сина си. Въпреки че не беше възстановила много от силата си през тези четири години, тя притежаваше достатъчно, за да свърши необходимото. Поне се надяваше да е така. Ако не — нямаше значение, тя беше живяла почти цяло хилядолетие. Както Лорена красноречиво отбеляза — безумно много време.

Пот се стичаше по лицето на Джейна. Беше коленичила със стиснати юмруци, поставени на бедрата ѝ. Магията, която самата тя беше написала, пулсираше във вените ѝ и се опитваше отчаяно да преодолее препятствията, заложени от вещерите.

Падайки на колене до Джейна, Игуен грабна с двете си ръце левия юмрук на жената. Затвори очи, събра мислите си, силите си, цялата си енергия. Като я фокусира, моделира, раздвижи, тя я насочи в нейните ръце... после в китките... след това в дланите ѝ...

И накрая в сърцето на Джейна.

Обзе я умора. Костите ѝ натежаха, мускулите я заболяха, а дъхът ѝ излизаше на пресекулки. Без да обръща внимание на всичко това, Игуен продължаваше да се концентрира и да отдава живота си, магьосничеството си, цялата си душа на Джейна Праудмуър.

Джейна отвори очи. Обикновено леденосини, сега те изглеждаха огненочервени.

Не!

Едновременно Игуен и Джейна изрекоха:

— Да!

Не може да спрете Горящото острие! Ние ще покорим всички, ще унищожим всичко по пътя си, и след това ние... ааааааАААААРРРРРРРР!

Виковете на Змодлор отекнаха не само от стените, но и от устите на вещерите, които почувстваха неговата агония посредством връзката, която имаха с демона. Въпреки че зренietо на Игуен отслабваше, тя

видя как отвратителното тяло на Змодлор се гърчи и извива, кръв и гной изтичаха от внезапно зейналите му рани.

Вятър се изви и самият въздух се разцепи на две от магията, написана от Игуен — порта към Изкривения пъкъл, — всмуквайки тялото на Змодлор през цепнатината.

Нееееееее! Няма да позволя да ме затвориш отн...

Думите на демона секнаха, когато и главата му беше засмукана.

Но вещерите продължиха да се гърчат и да издават писъци, дори и когато земята се разтърси под краката на Игуен. Секунди по-късно те също бяха засмукани в Изкривения пъкъл, където щяха да понесат болка, стократно по-силна от тази, която готвеха на хората и орките.

Цепнатината се затвори, но пещерата продължаваше да трепери.

Демонстрирайки войнишка готовност да съобщи очевидното, Лорена каза:

— Трябва да се измъкнем оттук!

Но Игуен не можеше да движи крайниците си. Ръцете и краката й бяха сковани, а цялата ѝ енергия едва стигаше, за да държи очите си отворени.

Един от сталактитите се откъсна от тавана на пещерата със силен трясък и се заби в пода на по-малко от ръка разстояние от мястото, където Игуен и Джейна бяха коленичили.

Игуен чу как Джейна започва да произнася заклинание за телепортиране.

После припадна.

ЕПИЛОГ

Джейна пак стоеше на върха на стръмния хълм Рейзър Хил, оглеждайки Дуротар отвисоко.

Скоро тя дочу приглушения шум, предизвестяващ пристигането на въздушния кораб на Трал. Този път военачалникът дойде с почетна охрана, повечето от които останаха в каретата, докато той слезе по въжената стълба, за да поздрави Джейна. Един воин, когото Джейна не познаваше, слезе заедно с него. Когато те се възкачиха на хълма, воинът застана на три крачки зад Трал, държейки секирата си в готовност.

Усмихвайки се криво, Джейна каза:

— Нямаш ли ми доверие, Трал?

Трал отвърна на усмивката:

— Моят най-близък съветник ме предаде, Джейна. Смятам, че е най-добре винаги да съм нашрек — и с някой, който ми пази гърба.

— Мъдър ход.

— Наистина ли опасността е преминала?

Джейна кимна:

— Изглежда, да. Змодлор и вещерите, които вършеха магьосничествата му, бяха прогонени в Изкривения пъкъл. Дори Пламтящият легион няма да си позволи да ги освободи — а и такъв низш демон едва ли си струва усилието.

— Браво. Но ми се искаше всичко да е приключило, преди да се пролее напразно кръв. — Ръката на Трал поsegна към пояса му, от който висеше талисман във формата на пламтящ меч. Джейна предположи, че той е принадлежал на Бъркс, съветника, който се беше съюзил със Змодлор, точно както и Кристоф. Според доклада на майор Дейвин — представен заедно с оставката му — Трал беше екзекутиран Бъркс пред очите на всички хора, орки и тролове заради съглашателството му с Горящото острие.

Въздъхвайки, Джейна каза:

— Имахме голям късмет, Трал. Змодлор може да е виновен за това, но той само събуди омразата, която вече съществуваше. Погледни само колко охотно твоите и моите бойци се заеха да се избиват в Нортуюч.

— Наистина. Беше много по-лесно нашите бойци да си сътрудничат с Пламтящия легион като общ враг. Сега... — Гласът му загълхна.

За няколко мига във въздуха настъпи тишина, преди Джейна да заговори отново:

— Преди време казах, че след като тази криза бъде решена, ще говорим за договор между нашите народи.

— Да. Ако е писано този съюз да надживее нас двамата — а той трябва да просъществува, ако хората и орките искат да оцелеят, — то ние трябва да го подпишем.

— Аз предлагам да се срещнем след една седмица в Рачет — то е неутрално пристанище и там можем да изработим документа.

— Дадено. Ще доведа Калтар — той е най-мъдрият от нас.

Джейна не се сдържа да попита:

— По-мъдър дори от военачалника?

Трал се засмя:

— Много, много по-мъдър от него. Ще бъде направено, Джейна.

— Отлично. Довиждане, Трал. Ще се видим след седмица.

— Довиждане, Джейна. Нека след тази криза бъдем по-силни от всяка година.

Като кимна, Джейна направи магията, която щеше да я отведе обратно в кабинета ѝ.

Там я чакаше Игуен. На старата жена ѝ бяха нужни няколко дни, за да се събуди, след като загуби съзнание в пещерата. За известно време Джейна се опасяваше, че Пазителката изобщо няма да може да се съвземе. Но тя се съвзе.

Джейна едва събра сили да телепортира трите далече от мъглата на Дредмист. Не можеше да ги отведе по-далеч. После успя да изстиска достатъчно сили, за да осъществи контакт с Терамор и да разпореди един въздушен кораб да дойде да ги вземе.

Когато дирижабълът ги избави, Игуен береше душа, а Джейна бе на предела на силите си. Топла храна и сън — и Джейна се оправи. Игуен обаче се нуждаеше от много повече време за възстановяване.

Първоначалната прогноза на главния лекител не беше обнадеждаваща, но след няколко дни той заяви, че тя притежава структурата на елф, което означаваше, че ще се възстанови напълно. Сега седеше в стола за гости в кабинета на Джейна.

— Време беше да се върнеш.

— Виждам, че напълно си се възстановила, Магна — езикът ти също.

Игуен се засмя:

— Така изглежда.

Джейна по-скоро се свлече, отколкото седна в стола си, чувствайки се много, много уморена. Нямаше нищо против да отдели няколко дни, за да може също да се възстанови от изпитанието, но нямаше време за това. Нямаше и шамбелан, на който да прехвърли част от работата си. Дюри свърши толкова, колкото успя, но колкото и да беше това, тя не можеше да се справи с по-сложните въпроси от управлението на Терамор. Лорена беше по-полезна по военният въпроси, но пък нямаше опит в другите дела от управлението. Така че Джейна не успя да се посвети на почивката — за голямо раздразнение на лекителя.

Тя погледна Игуен, която й отвърна в отговор с дълбоките си зелени очи. Джейна беше уплашена, че цялата победа над Змодлор се дължеше на шанса, че избра платото Блейдскар за място да премести гръмотевичните гущери. Даже и да беше открила, че Змодлор е виновен, без бившата Пазителка тя никога нямаше да победи демона и неговите слуги.

— Искам да ти благодаря, Маг... Игуен. Без теб всичко щеше да е загубено.

Игуен само наведе глава в отговор.

— Предполагам, че искаш да се върнеш в Блейдскар?

— Всъщност — усмихна се Игуен — не.

Джейна примигна:

— Не?

— Искам да се върна, за да прибера някои неща и да погледна градината за последен път, преди гръмотевичните гущери да я унищожат напълно. Аз съм извън света от прекалено дълго време и смяtam, че е време да започна да живея отново в него. Ако светът ме приеме, разбира се!

— Определено. — Джейна стана от стола си. Тя се надяваше Игуен да е променила желанията си, но и в най-смелите си мечти не вярваше, че тази надежда може да стане реалност. — Случайно имам свободно място за шамбелан. Тази длъжност изисква знания, проникновение и готовност да ме поставя на мястото ми и да ме скастрия, когато е необходимо. Бих казала, че отговаряш на всички изисквания — особено последното.

Смеейки се, Игуен каза:

— Със сигурност, въпреки че първите две са спорни. Все пак смяtam, че съм придобила известни знания и проникновение за хиляда години. — Тя се изправи. Джейна я последва. Игуен подаде ръка. — Приемам.

Като отговори на ръкостискането, Джейна каза:

— Отлично. Благодаря ти още веднъж, Игуен. Няма да съжаляваш за това.

— Не, но ти може и да съжаляваш. — Игуен си прибра ръката и седна отново. — Ето и моя първи съвет като твой шамбелан: Кристоф беше прав. Змодлор беше низш демон. Той нямаше интелекта да създаде сам подобен заговор.

Джейна се намръщи:

— Мисля, че ти каза, че той е основал Горящото острие.

— Да, но само като средство за набиране на души. План с такава сложност е много над възможностите му. Самата ти обяви, че Змодлор не е единственият демон, останал след прогонването на Пламтящия легион.

Въпреки че знаеше отговора на този въпрос, Джейна искаше да го чуе от устата на Пазителката:

— За какво говориш, Игуен?

— Говоря, Джейна, че това не е всичко, което имаме да видим от Горящото острие.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.